

Giới thiệu Xuyên Không Gặp Định Mệnh

Phượng Từ Yên: 17t, sát thủ số 1 TG ngầm cũng là con gái ruột của ông trùm Mafia, lạnh lùng, thị huyết, tàn nhẫn, nhưng rất quan tâm đến bạn bè.

- Đông Phương Tuyết: 17t, tuyệt thế thần y số 1 TG ngầm, trợ thủ đắc lực của tiểu Yên trong những lần làm nhiệm vụ.

- Bạch Ngọc Linh: 17t, nữ minh tinh tuổi teen, thiên thần của cả trường, giỏi ca hát và nhảy múa, tính cách vui vẻ hoạt bát và rất dịu dàng. Trong 1 chuyến du lịch Hawaii, máy bay các nàng gặp tai nạn, vô tình các nàng xuyên đến một thời không xa lạ.

Xuyên không đến đây các nàng nảy sinh tình cảm với các vị vương gia Thiên Vương hoàng triều. Liệu tình yêu của họ có chiến thắng tất cả và đưa họ đến bến bờ là hạnh phúc vĩnh hằng như trong Tiểu Thử Phế Vật Thật Yêu Nghiệt?

Vòng xoáy của định mệnh sẽ đưa họ vượt qua không gian, thời gian và đến với nhau dù họ có ở đâu hay làm gì thì họ vẫn sẽ thuộc về nhau.... đúng là xuyên không gặp định mệnh.

- Thiên Vương Lãnh Hàn- Tam vương gia Thiên Vương Hoàng triều- Thiên Vương Lãnh Thần - Nhị vương gia Thiên Vương Hoàng triều- Thiên Vương Lãnh Phong- Tứ vương gia Thiên Vương Hoàng triều

Haizz...người ta có thanh mai trúc mã bên cạnh, nguyện ước đôi bên đều tâm đầu ý hợp, tại sao còn bấn duyên nủi gót làm gì? Như vậy là ngược đạo lí sao, là cướp chồng chưa cưới của người ta. Truyện về người ấy cũng đâu có tình gì, sao bản thân còn vương vấn...Sao còn lằng nhằng chưa dứt dây tơ hồng...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Tai Nạn- Xuyên Không

7.30*SÂN BAU BẮC KINH*

Trước cổng sân bay có hai cô gái xinh đẹp đang đứng làm người xung quanh phải lưu luyến ngoái lại nhìn, hai cô gái khẽ nhủ may mắn khó chịu trước cái nhìn của mọi người. Một cô cứ 5' lại nhìn đồng hồ một lần, một cô thì dán mắt vào ip 6 trên tay lướt một cách chóng mặt. Từ xa có một cô gái xinh đẹp như thiên thần đang hướng hai người mà chạy nhanh tới trước mặt hai cô, gấp người chống hai tay lên gối thở dốc.

"Cậu đến trễ đấy tiểu Linh"

Tiểu Yên giọng không vui trách cứ tiểu Linh nhưng mắt vẫn chăm chú vào điện thoại không rời. Mặt tiểu Linh đỏ ửng hơi thở dồn dập khó nhọc:

"Xin lỗi...xin lỗi..."

"Cậu biết đấy tiểu Linh, tiểu Yên không thích phải chờ đợi"

Tiểu Tuyết nhìn chăm chăm vào tiểu Linh vẫn đang ổn định nhịp thở.

"Gần đến giờ bay rồi, vào thôi."

Vừa dứt lời tiểu Yên xoay người kéo hành lí vào trong, tiểu Tuyết và tiểu Linh cũng vào theo sau chuyến du lịch Hawaii đang chờ bọn họ.

TÍT...TÍT...TÍT...

BÙM.....

-

-

-

-

-

-

NGOẠI Ô THÀNH PHỐ BẮC KINH

Trên mảnh đất trống nhuộm đầy máu tươi và rất nhiều xác người nằm la liệt, chính giữa những xác người nằm la liệt đó có một cô gái nhỏ khoảng 5-6 tuổi đang gất gao ôm lấy cơ thể một người phụ nữ trung niên khoảng 30- 40 tuổi gào khóc mất chây đầy lệ huyết.

"Mẹ...mẹ đừng bỏ Yên nhi...mẹ..."

"Con yêu...con đừng khóc...mẹ không muốn thấy con khóc...những giọt nước mắt của con....chúng làm mẹ đau..."

"Mẹ...mẹ...hức..hức..."

"Hãy sống tốt..Yên nhi..mẹ sẽ luôn bên con...con yêu..."

-

-

-

-

-

-

KHU VƯỜN ĐỊA ĐÀNG

Khu vườn thường ngày đầy hoa thơm, cỏ tươi giờ đây chỉ còn lại một mớ hỗn loạn, khu vườn bị thiêu hủy không nhìn ra hình ra dạng. Ngọn núi cao nhất trong vườn, vị thần tối cao đang đứng ở đó trên tay người còn bé một vị thần còn nhỏ:

"Tuyệt nhi...cuối cùng ta cũng hoàn thành tâm nguyện của con, nhiều kiếp luân hồi thế này, e rằng con đã không còn nhớ ta là ai nữa rồi. Cũng đúng thôi, ai bảo ta nợ con nhiều thế này, ta dùng tính mạng của ta trả nợ cho con...từ đây ta và con sẽ không nợ nần nhau gì nữa...nhưng ta vẫn muốn con biết một điều rằng: điều mà ta không muốn nhất chính là lấy đi hạnh phúc của con...đây chuyện này ta tặng con để con có được sức mạnh và quan trọng hơn là để con biết rằng ta mãi mãi bên con...chúc con hạnh phúc...Tuyệt nhi..."

-

-

-

-

-

-

* TRUNG TÂM NGHỆ THUẬT BẮC KINH*

Như những thứ bảy hàng tuần, nơi đây luôn diễn ra các tiết mục văn nghệ đặc sắc và hôm nay cũng không ngoại lệ. Hàng loạt các ca sĩ diễn viên múa lần lượt lên sân khấu biểu diễn.

"Oa ... đẹp quá mẹ ơi..."

Linh nhi...rất đẹp phải không...mẹ biết con nhất định sẽ thích mà"

"Lớn lên nhất định con sẽ hát hay, múa đẹp hơn họ cho mẹ xem..."

"Được...mẹ sẽ chờ con..."

-

-

-

-
-
-
Nàng khi sinh ra đã định là người sẽ thống trị TG ngằm thị huyết, lãnh tình đến đáng sợ, khí thế cao ngạo bức người, một nữ hoàng thực thụ của TG ngằm

Nàng là con gái yêu quý của các vị thần, được các vị thần ưu ái đưa đến TG con người tiếp tục sống.

Nàng từ nhỏ đã được ba mẹ yêu thương cưng chiều, được hai người bạn luôn bên cạnh che chở bảo vệ, hạnh phúc làm cho người khác phải đố kỵ.

-
-
-
-
-
-
-
" Rồi một lúc nào đó, vào một thời điểm phù hợp, tại một nơi phù hợp con sẽ gặp được người mà con thật lòng yêu thương. Con hãy hứa với mẹ, con sẽ không trốn chạy, sẽ không từ bỏ mà sẽ dũng cảm đón nhận, yêu thương người đó hết lòng hết dạ"

-
-
-
-
-
-
-
" Có những người được số phận sắp đặt để họ gặp nhau. Dù họ ở đâu chẳng nữa thì một ngày nào đó họ sẽ gặp nhau"

KHÔNG AI CÓ THỂ THOÁT KHỎI SỐ PHẬN NÊN HÃY ĐÓN NHẬN NÓ ...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Tiểu Yên Và Tiểu Linh Hội Ngộ

" Không...mẹ ơi.. "Tiểu Yên giật mình thoát khỏi giấc mộng, trán nàng ướt đẫm mồ hôi, khuôn mặt trắng bệch không còn sắc huyết. Tiểu Yên nhắm mắt che giấu đau thương trong mắt, khi nàng mở mắt ra chỉ còn lại sự lạnh nhạt, hờ hững và cô tịch thường trực. Lúc này, tiểu Yên khẽ đưa mắt quan sát xung quanh, đây là một khu rừng cổ xưa, không khí vô cùng trong lành nàng cảm thấy vô cùng thoải mái. Nhưng...đây...đây là đâu...nàng đang ở trên mây bay cùng tiểu Tuyết và tiểu Linh mà? lúc đó mấy bay bị nổ, nàng không chết sao? còn tiểu Tuyết và tiểu Linh đâu, sao các nàng ấy không ở cùng nàng cơ chứ?????.....

Trăm ngàn câu hỏi liên tục vang lên trong đầu nàng. Nàng tạm gác lại mọi thứ, từ từ đứng dậy, nhưng đột nhiên có một bóng người lao vút về phía nàng, nàng là ai cơ chứ sát thủ số 1 thế giới ngằm, với bản năng sát thủ nàng nhẹ nhàng lách mình tránh thoát. trong lúc người kia còn chưa hồi thần, nàng quan sát đánh giá: đó là một tên nam nhân khoảng 40- 50 tuổi, khuôn mặt bên má trái có một vết sẹo lớn làm cho khuôn mặt vô cùng dữ tợn, da đen. Nàng nhìn xuống...cái gì...trang phục gì thế này...đóng phim sao???

không...từ từ đã...với chỉ số IQ cực cao của mình, nàng kết luận mình...xuyên không...sao có thể...

Trong lúc nàng còn đang suy nghĩ, tên nam nhân kia đã nhìn nàng với ánh mắt thèm muốn, miệng còn chảy cả nước miếng nhìn chăm chăm nàng.

"Oa, tiểu mỹ nhân a..."

Giọng nói của gã nam nhân kia thành công kéo nàng về thực tại.

" Lão tử muốn a..."

Bản năng sát thủ cho nàng biết tên kia có ý đồ xấu với mình, nàng nhanh tay lấy khẩu súng Colt Anacoda luôn đem theo bên mình ra không chần chừ cho hắn ta một súng ân huệ ngay đầu, sát thủ là vậy giết người không chớp mắt.

ĐOÀNG.....

Sau phát súng với tỉ lệ trượt là 0,1% của nàng hắn có một vé về thăm ông bà tổ tiên của mình. Tiếng súng vang vọng trong khu rừng, làm cho khu rừng đang yên tĩnh bỗng chốc nổi loạn, chim chóc bay loạn xạ. Nàng quyết định đi theo hướng ngược lại với gã nam nhân lúc nãy mà đi. đi được một đoạn khá xa, nàng nghe có tiếng động ở một bụi cây gần đó.

"Ha...ha...ha....nhột quá..."

Tiểu Yên nghe ra là giọng của tiểu Linh vội chạy nhanh đến, nàng tách những nhánh cây ra thì thấy tiểu Linh đang chơi đùa với một con mèo. Haizz...thật bó tay với nàng ấy mà, trong hoàn cảnh như thế này mà còn chơi đùa được thì chỉ có thể là tiểu Linh vô ưu vô lo của các nàng thôi, cả đến tiểu Tuyết luôn mặt lạnh với mọi người mà với tiểu Linh còn phải nở nụ cười ôn nhu nữ cơ mà. Tiểu Yên còn đang suy nghĩ thì tiểu Linh đã chạy đến ôm chặt lấy nàng.

" A...tiểu Yên...tiểu Yên..."

Có trời mới biết lúc này khi tỉnh dậy thấy mình nằm trong rừng mà không phải trên máy bay tiểu Linh nàng đã hoảng sợ tới mức nào, mà xung quanh nàng lại không có tiểu Yên hay tiểu Tuyết bên cạnh chỉ có mỗi vật nhỏ này. Nàng khó hiểu hỏi tiểu Yên:

" Yên, sao chúng ta không ở trên máy bay mà lại ở đây vậy?"

" Ta cũng không biết nữa..nhưng ta biết chúng ta đã xuyên không đến đây, đến một đất nước cổ đại nào đó"

" Hà...xuyên không...như thế nào lại..."

Tiểu Linh lấp bắp như không tin vào tai của mình, nhưng nhìn thấy sắc mặt nghiêm túc của tiểu Yên nàng mới tin đây là sự thật.

" Lúc này máy bay gặp tai nạn, chúng ta không chết mà chỉ bị xuyên không..."

" Vậy còn tiểu Tuyết, cậu ấy đâu rồi, sao chỉ có hai chúng ta ở đây, lẽ ra chúng ta phải ở cùng nhau chứ?"

" Ta cũng không biết, có lẽ là địa điểm khác nhau...nhưng ta chắc một điều là tiểu Tuyết có thể xuyên không giống chúng ta...ta nhất định sẽ tìm được nàng ấy thôi"

" Nhất định..."

Tiểu Yên trấn an tiểu Linh. Tiểu Linh biết tiểu Yên nàng ấy đã nói thì nhất định làm được, nên đối với chuyện này nàng cũng rất mực tin tưởng tiểu Yên.

" Chúng ta mau ra khỏi rừng, ban đêm ở trong rừng rất nguy hiểm"

" Được"

Thế là ba người hai người một thú, kẻ trước người sau tìm đường ra khỏi rừng.

-
-
-

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Cung Minh Duệ

Cùng lúc đó:* CÙNG TRONG KHU RỪNG*

Tiểu Tuyết từ từ mở mắt một cách nặng nhọc.

"Đây...là đâu..."

Nàng khẽ động thân mình thì...

RẮC.....

Á Á Á.....

RẦM.....

Ba tiếng động vang lên liên tiếp nhau, lúc này nàng đã biết tình cảnh hiện giờ của nàng như thế nào rồi: lúc này nàng nằm trên một cành cây do cành cây quá yếu mà cũng do nàng cự mình nên cành cây bị gãy theo đó mà nàng được ôm đất mẹ, nàng vội vàng đứng dậy phủi bụi trên quần áo vừa quan sát xung quanh, đây là một khu rừng già, lâu năm có rất nhiều cây cổ thụ nhưng ở Bắc Kinh là sao có khu rừng già như vậy được cơ chứ...nàng nhớ rồi lúc này mấy bay gặp tai nạn mà sao nàng lại ở đây được còn còn lành lặn nữa...không có khả năng...chỉ có thể là...xuyên không...nàng thường nghe tiểu Linh cứ thao thao bất tuyệt về các truyện xuyên không nàng ấy đọc được ở trên mạng cũng có cảnh nữ chính xuyên không tới thế giới cổ đại như vậy nhưng là không té xuống sông thì cũng té xuống hồ riết rồi nàng cũng thuộc luôn, vậy chắc tiểu Yên cùng tiểu Linh cũng xuyên không giống nàng rồi, nàng phải đi tìm hai người họ thôi. Phía trước cách nàng không xa có tiếng đánh nhau, nàng tưởng là bọn tiểu Yên nên phi thân tới. Nàng thấy không phải bọn tiểu Yên mà là một tiểu hài tử khoảng 7- 8 tuổi đang bị một đám hắc y nhân truy sát theo tính cách của nàng không thích xen vào chuyện bao đồng thì nàng sẽ làm ngơ nhưng khi thấy trên người tiểu hài tử kia có rất nhiều vết thương lớn nhỏ mà đám hắc y nhân kia không có ý định dừng lại, nàng không đành lòng nhìn tiểu hài tử kia chết dưới tay của đám hắc y nhân nên phi thân lên chắn trước tiểu hài tử quát mất lạnh lùng nhìn đám hắc y nhân, không để chúng kịp hồi thần nàng đã nàng đã lấy khẩu súng Sig Sauer P226 tiểu Yên tặng ra nhắm thẳng vào đầu đám hắc y mà bắn.

ĐOÀNG...ĐOÀNG...ĐOÀNG...

Mỗi tiếng súng vang lên là mỗi tên hắc y ngã xuống khi vẫn đang nhìn chăm chăm vào thứ vũ khí lạ mắt trên tay của nàng, phải biết trong tổ chức luận về bắn súng nàng đứng thứ hai không ai dám đứng nhất, cả tiểu Yên cũng kém nàng một bậc mà, bọn hắc y này thì ăn nhắm vào đầu cơ chứ.

Xử lý xong đám hắc y nhân, tiểu Tuyết quay sang bắt mạch cho tiểu hài tử. Thật may không có gì đáng ngại chỉ mất máu và hoảng sợ nên ngất đi, bọn hắc y ra tay cũng thật độc ác một tiểu hài tử nhỏ như vậy mà cũng...vết thương trên người rất nhiều, nghiêm trọng nhất là vết rạch ngay lưng rất sâu là nguyên nhân là mất máu nhiều như vậy. Nàng bế tiểu hài tử trên tay đi tìm một con sông gần đấy rửa sạch vết thương, thoa thuốc rồi băng bó lại cẩn thận.

"Tiểu Tuyết...tiểu tuyết..."

Tiểu Tuyết quay đầu lại thì thấy tiểu Yên cùng tiểu Linh đang gọi tên nàng hướng nàng mà chạy tới.

"Tuyết....may mà cậu không sao, ta nghe thấy tiếng súng của người"

"Không sao rồi..."

"Tiểu hài tử người đang bế là ai vậy tiểu Tuyết"

"Ta cũng không biết, lúc này ta cứu hắn từ trong tay của bọn hắc y nhân, hắn bị thương nặng ta đang chữa trị cho hắn, chút nữa hắn sẽ tỉnh thôi, yên tâm đi"

Một lúc sau tiểu hài tử tỉnh dậy.

"Các người.....các người là.....là ai"

"Đừng sợ, lúc này ta thấy một đám hắc y nhân muốn giết người, là ta đã ra tay cứu người khỏi bọn họ"

"Vậy sao, đa tạ các ti ti"

"Không cần đa tạ, một tiểu hài tử như người như thế nào lại bị bọn họ truy sát"

"Không dấu gì các ti ti, ta là thể tử Cung Thân vương Cung Minh Duệ, trên đường ta và phụ vương Cung Minh Tường đến Minh thành dự đại hôn biểu huynh, do ta ham chơi lạc đường nên bị bọn họ truy sát các ti ti giúp đệ về phủ Thành Chủ được không?"

"Àn, dù sao bọn ta cũng cần phải ra khỏi đây."

Một buổi lang thang trong rừng cuối cùng các nàng cũng tới Minh Thành, Duệ nhi có nói cho các nàng biết đây là một mốc thời gian không có trong lịch sử, đại lục này cũng không thuộc bất kì nơi nào trên bản đồ thế giới, đại lục này gồm nhiều đế quốc cùng nhau cai trị, Minh thành này thuộc quyền cai trị của Thiên Vương quốc Thiên Vương Lãnh Minh hoàng đế, Cung Thân vương Cung Minh Tường là thúc thúc của hoàng đế, Duệ nhi là biểu đệ của hoàng đế.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Y Phục

Khi các nàng tới Phủ Thành chủ, thì đúng là một mảng gà bay chó chạy vì Thế tử Cung Minh Duệ mất tích đã hai ngày rồi mà vẫn chưa có tung tích gì. Duệ nhi vừa đặt chân vào sảnh chính đã được nhận một tràng giáo huấn từ Cung Minh Tường, việc Duệ nhi bị truy sát tất nhiên là phải giấu nhen đi rồi." Duệ nhi con đi đâu hai ngày nay, có biết phụ vương rất lo lắng không hả"

" Xin lỗi phụ vương, lần sau Duệ nhi không dám nữa"

" Còn có lần sau sao..."

" Không...không có lần sau ạ..đúng rồi phụ vương, khi con đi lạc chính là các tỉ ấ đã cứu con"

" Thì ra là vậy, đa tạ các vị đã đưa Duệ nhi về, không biết các vị có thể cho bản vương biết danh tính được không"

" Tiểu nữ Phụng Tử Yên, vị bằng hữu này Bạch Ngọc Linh, còn vị này là Đông Phương Tuyết, vốn là người từ xa đến, tình cờ gặp Duệ nhi nên đưa về "

" Các vị cô nương đã có ơn với bản vương theo lý thì bản vương cũng nên cảm tạ các vị...không biết các vị cô nương có thể ở lại bản phủ vài hôm được không.."

" Chúng tiểu nữ cảm tạ ý tốt của vương gia...vậy cung kính không bằng tuân lệnh..."

" Hào...hào...người đâu chuẩn bị phòng nghỉ cho các vị cô nương..."

" Hào..."

-
-
-
-
-
-

Các nàng được sắp xếp nghỉ tại viện phía đông phủ Thành Chủ, viện này cũng rất rộng, có khoảng 4 phòng ngủ, một phòng khách và có cả một khoảng sân rộng, trong sân còn có một cái đình bên cạnh một cái hồ hoa sen, xung quanh còn trồng rất nhiều cây, hoa... Sau khi các nàng đã về tới tiểu viện, nha hoàn liền đem vài bộ y phục đến cho các nàng tắm rửa thay đồ vì trang phục của các nàng quá kì quái mà, đó là điều tất nhiên rồi trang phục hiện đại của các nàng đang mặc thì làm sao giống trang phục cổ đại của bọn họ chứ, tiểu Yên tóc thả tự nhiên, mặc một cái áo sơ mi đồ tay dài, quần tây đen, giày cao 5 phân màu đỏ. Tiểu Tuyết tóc cột cao, áo sơ mi màu xanh nước biển không tay khoác áo vest đen tay dài, quần tây đen, giày cao 5 phân màu đen. Tiểu Linh tóc thắt con rít mặc một chiếc đầm màu vàng cao cổ tay dài, chân váy dài tới đầu gối, mang đôi giày búp bê màu đen có nơ màu trắng vô cùng xinh đẹp.

Những bộ đồ đẹp thì đẹp thật nhưng mặc vào mới thấy rắc rối áo trong rồi áo ngoài, váy dài, đai lưng, còn một đóng trang sức nữa chứ...những thứ này đối với tiểu Yên cùng tiểu Tuyết là những người không thích trang hoàn bản thân, luôn theo chủ nghĩa đơn giản thì đúng là khó khăn mà.

Những trang phục hiện đại của các nàng thay ra thì cất vào không gian vô tận của tiểu Tuyết. Không gian vô tận này trong chiếc vòng cổ mà các vị thần đã tặng tiểu Tuyết, trong này có rất nhiều thứ mà ở đây không có như là các loại thuốc quý, sách y thuật ghi chép các loại bệnh cổ độc đã thất truyền, võ thuật của rất nhiều môn phái khác nhau....

Sau khi các nàng đã tắm rửa thay y phục xong, tiểu Yên một thân từ y viện đỏ, tóc vẫn gọn gàng sau cài trâm huyết ngọc vô cùng cao ngạo lạnh lùng, lại vô cùng quyến rũ tà mị làm cho người ta có cảm giác sợ hãi không dám nhìn thẳng chỉ dám cuối đầu " người lạ chớ gần"...tiểu Tuyết một thân tím nhạt đại lung tím đậm, sao còn có một áo choàng mỏng, tóc vẫn nửa đầu cài trâm hoa màu tím nhạt hờ hững pha chút lạnh lùng trên mặt biểu tình " người không đụng ta, ta cũng không đụng người"...tiểu Linh y phục màu hồng đào dịu dàng yêu kiều, tóc vẫn gọn gàng sau thả hai bên trên hai búi tóc còn có hai chùm hoa đào nhỏ có lục lạc đính kèm vô cùng vui vẻ năng động lại vô cùng dịu dàng dường như một ngọn gió nhẹ cũng đủ làm nàng ngã, tà áo lay động theo bước chân vô cùng thoát tục như tiên nữ hạ phàm. Ba người đứng cùng một chỗ với nhau đúng là còn đẹp hơn tranh vẽ, cả cảnh đẹp trong viện so với các nàng cũng vô cùng lu mờ, đám nha hoàn ngậy ngốc tại chỗ nhìn các nàng mà quên cả việc đang làm, khi các nàng rời đi mới hoàn hồn.

Hiện tại đang giữa trưa các nàng còn chưa có gì vào bụng nên đi ăn cơm, khi các nàng ăn xong thì đi lại trong viện của mình một chút cho tiêu cơm rồi mới đi ngủ. Tiểu Tuyết đúng là mắc bệnh nghề nghiệp rồi ăn xong còn bắt tiểu Yên và tiểu Linh uống thuốc tâm bô, đã vậy còn không cho đi ngủ ngay còn bắt đi dạo, tiểu Yên và tiểu Linh chỉ muốn đá tiểu Tuyết đi thật xa thôi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Dạo Phố Náo Nhiệt

* Sáng hôm sau*Trong đình, tiểu Yên đang nhàn nhã đánh cờ, bên cạnh tiểu Tuyết đang pha trà khung cảnh vô cùng tĩnh lặng, yên bình,hài hòa làm cho người ta cảm thấy thoải mái.

" Tiểu Yên...tiểu Tuyết... điểm tâm đây..."

Nhìn bộ dạng vui vẻ của tiểu Linh, tiểu Yên cười nhẹ...

" Mới sáng sớm người đã vội đến nhà bếp là để lấy món điểm tâm này sao tiểu Linh..."

Tiểu Linh gật đầu...

" Đùng vậy, tiểu Yên người đừng xem thường mấy món điểm tâm này, nó không chỉ ngon ăn rất vừa miệng mà trang trí còn rất đẹp mắt nữa a..."

Tiểu Tuyết cười ôn hòa

" Tiểu Yên, người cũng thừa biết đối với những thứ như thế này tiểu Linh vô cùng thích cơ mà...."

" Tiểu Tuyết người cũng nếm thử đi rất ngon đấy..."

" Tiểu Linh, đừng nằng nệ tiểu Tuyết nữa...nàng ấy không ăn được đâu..."

" Vẫn là người hiểu ta nhất tiểu Yên..."

" Chúng ta ra ngoài đi dạo phố được không tiểu Yên, tiểu Linh..."

" Cũng được...."

-

-

-

Đường phố cổ đại đúng là rất khác hiện đại mà, vô cùng náo nhiệt, thương nhân buôn bán vô cùng tấp nập...

" Chè Đông cúc đây...chè Đông cúc đây..."

" Vải tơ tằm của Giang Nam đây...."

" kẹo hồ lô đường đây..."

Tiểu Yên và tiểu Tuyết nhìn cảnh kẻ bán người mua này mà đen mặt, thật là hối hận mà đáng ra các nàng không nên theo tiểu Linh ra ngoài, bây giờ thật đúng là " khôn ba năm đại một khắc mà"...haizz

Tiểu Linh thắc mắc hỏi..

" A, ta quên rử Duệ nhi rồi...."

" Dù nguoi có muốn rử cũng không được đâu..."

Tiểu Tuyết bộ dạng lười nhát trả lời, mặt vẫn nhũn mảy nhìn cảnh buồn bán trong lòng vẫn không khỏi cảm thán...

" Tại sao vậy???"

" Nguoi quên rồi sao tiểu Linh, Duệ nhi vì tự ý trốn đi chơi nên đã bị vương gia cho cấm túc rồi còn phải luyện chữ và đọc sách nữa..."

" Ta nhớ rồi....AAA...tiểu Yên, tiểu Tuyết nhìn kia cửa hàng kia có bán trang sức trông thật đẹp mắt chúng ta lại mua vài thứ đi"

Không để cho tiểu Yên, tiểu Tuyết kịp từ chối tiểu Linh đã kéo hai nàng đi.

Mấy canh giờ sau tiểu Yên, tiểu Tuyết một bộ dạng thê thảm đến không thể thê thảm hơn, hai nàng đã chính thức trở thành người xách đồ cho tiểu Linh, đứng nhìn tiểu Linh ngày thương hiền lành, dịu dàng luôn giữ lễ thì hôm nay xem chính nàng đã xáo tung cả khu này lên, nhìn đồng đồ trên tay tiểu Yên, tiểu Tuyết mà xem, đúng là các nàng đã quá chiều tiểu Linh mà, biết đối với nàng ấy thì thứ gì xinh đẹp thì nàng ấy rất yêu thích mà các nàng cứ chiều tiểu Linh thật là khóc không ra nước mắt mà. Nếu ở hiện đại mấy cái đám sát thủ và đặc công mà nhìn thấy nữ hoàng sát thủ số một cao cao tại thượng và đệ nhất y nhân giết người tay không dính máu của bọn họ bây giờ chắc đến cả những sát thủ mặt lạnh cũng phải bò ra đất mà cười...thật đúng là mất hết thể diện mà....

Cũng may tiểu Linh dù mua nhiều nhưng có hai người xách đồ cũng đỡ chứ nếu chỉ có một người thì...

" AAA....áo choàng lông....áo choàng lông...thật là mềm mại quá đi..."

Tiểu Yên vừa nhìn thấy một cửa hàng bán các đồ được làm từ lông thú đã vất đi bộ mặt lạnh lùng của mình mà hào hứng chạy tới, thuận tay ném luôn các churong ngay vật trên tay cho tiểu Tuyết.

" Tiểu Yên..khoang đã..này...tiểu Yên.."

Tiểu Tuyết gọi theo bóng lưng tiểu Yên...bây giờ là sao đây, cả tiểu Yên cũng bỏ tiểu Tuyết với đồng đồ này...tiểu Yên bộ dạng băng lãnh của nguoi đầu rồi...

Tiểu Tuyết thương ngày lười tập thể dục vậy mà hôm nay nàng lại có cơ hội tập với đồng đồ này hôm nay quả là một ngày xui xẻo đối với nàng nhưng nàng chắc chắn hôm nay là một ngày dạo phố vui vẻ của tiểu Yên và tiểu Linh kia...

-
-
-
-
-
-
-

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Âm Sát Tại Cánh Đồng Hoa

Trưa các nàng vào một túp lều dùng bữa., tiểu Linh mặt vui vẻ, tiểu Yên trên mặt cũng hiện ý cười, hai người các nàng mua được thứ mình thích nên vui rồi chỉ tội cho tiểu Tuyết đi sau hai người làm người xách đồ.-

-

Từ lâu này đúng là không hổ danh là tửu lâu đệ nhất Minh thành, các món điểm tâm vô cùng tinh xảo, đẹp mắt lại ngon miệng. Sau khi ăn xong các nàng còn đi thăm thú rất nhiều nơi trong Minh Thành, cả nàng về hơi muộn vì lúc này ra ngoại thành chơi.

"Tiểu Yên, tiểu Tuyết không khí ngoại thành đúng là rất trong lành, còn có cả một cánh đồng toàn hoa như thế này nữa.....thật là thích mà..."

Tiểu Linh như con chim bị nhốt lâu ngày nay được tự do nở nụ cười vui vẻ làm khuynh đảo chúng sinh nhưng người ở đây dễ thương thức nụ cười này chỉ có tiểu Yên và tiểu Tuyết. Tiểu Yên cũng nở nụ cười còn đẹp hơn hoa nhìn tiểu Linh, bên cạnh tiểu Tuyết cũng nở nụ cười nhẹ tựa cánh hoa khung cảnh như chốn thần tiên dường như tất cả sự đẹp đẽ lúc này đều tụ hợp lại không gì sánh bằng.

Tiểu Yên bỗng ngưng cười khuôn mặt lạnh băng, người tỏa hàn khí, đôi mắt sắc nhọn...

"Ai....."

Bản năng sát thủ cho nàng biết có sát khí đậm mùi máu tanh đang cách các nàng không xa mà mục tiêu chính là các nàng. Bên cạnh dường như tiểu Tuyết cũng cảm nhận được khuôn mặt trở nên âm trầm lạnh lùng đôi mắt trở nên vô hồn nhìn cùng một hướng với tiểu Yên.

Đúng như các nàng cảm nhận bốn phía xuất hiện khoảng chục tên hắc y nhân sát khí tỏa ra vô cùng nồng đậm chỉ có tiểu Linh là không cảm nhận được thôi vì nàng không biết võ công.

Một đám hắc y nhân lao tới chỗ các nàng nhanh như vũ bão, tiểu Yên rút chùy thủ đánh trực diện với hắc y nhân, tiểu Tuyết vừa đánh trả hắc y nhân vừa bảo vệ tiểu Linh, tiểu Linh đối với cảnh chém giết này cũng không xa lạ nhưng sát ý trong bọn họ khiến nàng rất lo lắng cho hai người họ. Đám hắc y nhân này quả là không tầm thường mà võ công cũng thật lợi hại tuy không có gì khó khăn nhưng tiểu Yên và tiểu Linh cũng khá chật vật với chúng. Do hai người đánh với bọn hắc y nhân quá hăng say nên không để ý có một mũi kiếm của một tên hắc y nhân đang hướng lưng tiểu Yên mà lao tới, tiểu Linh thấy vậy liền chạy lại đẩy tiểu Yên qua một bên mũi kiếm cứ thế đâm thẳng vào ngực trái của tiểu Linh.

"Tiểu Linh...."

"Tiểu Linh..."

"Các người giỏi... giỏi lắm...dám làm bị thương tiểu Linh..."

Tiểu Yên ánh mắt thị huyết quét mắt nhìn đám hắc y nhân, trong mắt tràn ngập lửa giận, người càng tăng hàn khí như lao vào giết đám hắc y nhân càng tàn nhẫn, một chiêu một mạng, giết người không chớp mắt.

Tiểu Tuyết cầm máu cho tiểu Linh xong cũng nhìn đám hắc y nhân với ánh mắt lạnh tanh, người tỏa hàn khí chẳng khác nào tiểu Yên như Tu La đến từ địa ngục, mỗi nụ cười lạnh đến thấu xương.

"Phàm là các người đụng đến ta thì đừng mong sống..."

Nháy mắt một cái thân hình tiểu Yên cùng tiểu Tuyết thoát ầm thoát hiện song song với nhau lao vào đám hắc y nhân, các nàng tiến đến đâu một hắc y nhân liền chết không kịp ngáp...tốc độ...quá nhanh...bọn họ thật không nhìn thấy được cả người các nàng.

Dám đụng đến tiểu Linh... gan của các người cũng thật lớn... chề mình chết quá chậm phải không hôm nay ta thành toàn cho các người. chưa đầy một khắc đám hắc y nhân không còn một ai sống sót, tiểu Yên và tiểu Linh đứng giữa xác đám hắc y nhân người không dính một chút máu. Trên môi tiểu Yên nở nụ cười hồ hững như có như không, cao ngạo bức người nhìn xác đám hắc y nhân đang nằm la liệt trên mặt đất, bên cạnh tiểu Tuyết khuôn mặt không biểu cảm, lạnh nhạt.

Tiểu Yên bế ngang người tiểu Linh đi về phủ Thành chủ, đằng sau là tiểu Tuyết lạnh nhạt, vô cảm, ánh mắt chỉ nhìn chăm chú vào tiểu Linh trên tay tiểu Yên.

-
-
-
-
-
-

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 7: Trị Thương

* VIỆN PHÍA ĐÔNG* Mọi người ra vào tấp nập, tập trung cao độ không dám một chút lơ là, trước cửa phòng, tiểu Yên mặt lạnh băng, quanh người hàn khí tỏa ra nghi ngút làm không khí vốn căng thẳng lại càng căng thẳng hơn, Cung Minh Tường sắc mặt cũng vô cùng lo lắng nhìn vào trong phòng.

không khí căng thẳng này sẽ còn tiếp tục nếu của phòng không bị một lực đẩy mở ra. Thấy tiểu Tuyết từ trong phòng bước ra, tiểu Yên gấp gấp bước lại hỏi:

" Tiểu Linh sao rồi..."

" Cũng may vết thương không lớn, nhưng khá sâu, tiểu Linh bị mất máu nên tạm thời đang hôn mê...nhưng đừng lo vài canh giờ nữa sẽ tỉnh thôi..."

" Rốt cuộc là kẻ nào to gan lớn mật như vậy, giữa ban ngày ban mặt mà dám làm ra chuyện như thế này.."

Cung Minh Viễn phần hận lên tiếng, ai mà có thể to gan như vậy dám cả gan trong Thành của hắn làm loạn, nếu để hắn tra ra được nhất định sẽ trừng trị thật thích đáng.

" Nếu đã không còn chuyện gì nữa thì bản vương xin cáo từ trước..."

" Vậy được làm phiền vương gia quan tâm rồi..."

" Ta cũng còn một số việc cần giải quyết không làm phiền các vị nghị ngại..."

" Hào..."

Trong phòng, tiểu Yên nhìn khuôn mặt tái nhợt không còn chút máu của tiểu Linh mà đau lòng, nếu lúc đó nàng chú ý hơn, quan sát kỹ hơn thì tiểu Linh sẽ không bị thương, nàng hứa những kẻ làm tiểu Linh bị thương sẽ phải trả giá gấp vạn lần cho những gì họ đã gây ra cho tiểu Linh...nhất định. Nhìn thấy ánh mắt kiên định của tiểu Yên, tiểu Tuyết cũng thầm hứa với lòng mình sẽ khiến bọn người đó chết không toàn thây.

" Tiểu Tuyết ngươi có biết bọn người ám sát chúng ta là ai không??..."

" Ta nghĩ bọn hắc y nhân hôm nay chính là bọn người đã ám sát Duệ nhi lúc trước..."

" Sao ngươi lại nói như vậy, lẽ nào..."

" Đúng vậy, lúc giao đấu với bọn hắc y nhân ta có nhìn thấy trên cổ bọn họ có một hình xăm hình chim ưng rất giống với bọn người đã ám sát Duệ nhi lúc đó..."

" Vậy....bọn họ ám sát chúng ta hôm nay là để trả thù..."

Nói đến đây giọng nói tiểu Yên lạnh lùng, ánh mắt thị huyết, các ngươi cứ chờ đó cho ta...

" Ngươi có nghĩ như ta không tiểu Tuyết..."

Tiểu Yên như nghĩ tới gì đó, ngẩng đầu nhìn tiểu Tuyết.

" Tâm ý của hai ta luôn tương thông với nhau tiểu Yên... ngươi định chừng nào sẽ thực hiện...?"

" Ta muốn càng sớm càng tốt...trong những ngày sắp tới ngươi hãy tận lực giúp tiểu Linh trị thương, ngay khi vết thương khỏi chúng ta sẽ rời đi..."

" Được... nhưng tiểu Linh không quen cảnh chết chóc, nếu đi theo chúng ta... ta sợ..."

" Ta thấy vương gia là người tốt, ta sẽ nhờ ngài ấy để ý tiểu Linh..."

" Được vậy ngươi đi nói với ngài ấy một tiếng trước đi, ta sẽ dùng thần lực giúp vết thương của tiểu Linh lành lại nhanh hơn..."

" Tiểu Linh tỉnh lại thì nói với ta một tiếng, bây giờ ta sẽ đi thương lượng với vương gia..."

" Được..."

Tiểu Yên ra khỏi phòng liền đi gặp Cung Minh Tường nhờ hắn chăm sóc tiểu Linh giúp các nàng, Cung Minh Tường cũng đồng ý còn nói sẽ nhận tiểu Linh là nghĩa nữ, thật ra trong nhà hắn cũng không có nhiều con cái chỉ có mỗi Duệ nhi, phu nhân hắn sau khi sinh Duệ nhi thì không thể mang thai được nữa khiến hắn cũng rất đau lòng nay có một nghĩa nữ vừa tài hoa vừa xinh đẹp như vậy sao lại không bằng lòng cơ chứ nếu có thể hắn còn muốn nhận cả ba người nữa cơ.

Tiểu Tuyết trong phòng tận lực dùng linh lực giúp tiểu Linh trị thương, dùng những loại thuốc tốt nhất, đan dược tốt nhất, trong vòng một canh giờ vết thương cũng coi như đã được lành nhìn sơ qua không thể nhận ra được chỗ đó từng bị thương

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Quận Chúa

Tiểu Linh sau khi tỉnh dậy đã ăn một trận mắng của tiểu Yên, nói nàng lần sau không được làm bản thân bị thương như vậy nữa, dù có là trong tình huống nào đi nữa, ngoài ra còn bị tiểu Tuyết tra tấn bằng cách uống rất nhiều loại thuốc bồi bổ cơ thể làm nàng một ngày uống thuốc còn nhiều hơn ăn cơm, từ nay xin chừa không bao giờ bị thương nữa, đối mặt với bộ mặt lạnh lùng của tiểu Yên suốt ngày thao thao bất tuyệt bên tai nàng và bộ dạng nghiêm khắc khác của tiểu Tuyết mỗi khi bắt nàng uống thuốc thì còn đau khổ hơn bị thương nhiều thật là khiến nàng khóc không ra nước mắt mà. Khi vết thương của tiểu Linh lành hẳn thì tiểu Yên đã nói nàng và tiểu Tuyết phải rời đi một thời gian, lí do là gì tiểu Yên không nói cho tiểu Linh biết chỉ nói nàng từ nay về sau là nghĩa nữ của Cung Thân vương Cung Minh Tường.

* TRƯỚC CỦA PHỦ THÀNH CHỦ*

Ngoài tiểu Linh ra tiền các nàng còn có Cung Minh Tường và Duệ nhi.

"Tiểu Yên... tiểu Tuyết các người thật phải đi sao..."

"Đúng vậy... nhưng người đừng lo chúng ta rất nhanh sẽ trở lại thôi..."

Tiểu Yên nở nụ cười nhẹ an ủi tiểu Linh

"Cho ta đi theo nữa có được không... ta không muốn xa các người..."

"Không được... người biết mà trong lòng ta và tiểu Yên thì người chính công chúa nếu đã là công chúa thì phải được nâng niu, che chở, được bảo vệ, và được hạnh phúc nên không thể đi cùng chúng ta được..."

"Ta biết rồi..."

"Các người đi đường nhớ bảo trọng.... ta sẽ chăm sóc Linh nhi thật tốt...."

"Chúng tiểu nữ đa tạ vương gia trước.... sắc trời cũng đã trễ chúng tiểu nữ xin cáo từ..."

'Được ....'

"Các tí ti... hẹn ngày gặp lại..."

"Tiểu Yên ... Tiểu Tuyết .... hẹn ngày tái ngộ.."

Tiểu Yên và tiểu Tuyết lên hai con ngựa đã được chuẩn bị sẵn rời khỏi Minh Thành.

Hai ngày sau tiểu Linh cũng theo Cung Minh Tường về kinh thành, Thiên Vương triều có một quy định hễ là con của các vương gia đều được phong hàm quận chúa, vì vậy tiểu Linh về kinh thành chưa bao lâu thì phủ Cung Thân vương liền nhận được thánh chỉ phong Tiểu Linh làm Thiên Linh quận chúa.

-
-
-
-
-
-
-

Trong lúc tiểu Linh ở kinh thành vui vui vẻ vẻ thì tiểu Yên và tiểu Tuyết phải "lăn lộn" trong giới giang hồ vô cùng khó khăn, lúc trước ở Minh thành các

nàng thấy có rất nhiều tiểu hài tử mở còi phụ mẫu nên đã tập hợp lại tập ra tổ chức sát thủ Tứ Sát, bang chủ là tiểu Yên có huyết bài, tiểu Tuyết có thanh bài, dưới các nàng có tứ sát gồm Phong- Vũ- Lôi- Điện, dưới tứ sát là các sát thủ khác. Các nàng dùng phương thức huấn luyện của sát thủ hiện đại biến đổi một chút áp dụng vào đám sát thủ này của các nàng hiệu quả thực không tệ, bằng chứng là gần đây các nàng thu thập được rất nhiều bang phái sát thủ khác quy thuận theo, để làm được điều này này tốn không ít tâm huyết và công sức của các nàng a...

Trong một phủ duệ khang trang cổ kính nhưng không kém phần sang trọng, trong một căn phòng có kích thước rộng lớn, chính giữa đặt một chiếc ghế được chạm khắc tinh tế hình phượng hoàng đang tung cánh vô cùng uy vũ có một nữ tử xinh đẹp kiều diễm hơn hoa mặt y phục đỏ sẫm viền tơ vàng óng, trên khuôn mặt kiều diễm nở nụ cười lạnh thấu xương tuy nhiên mạng che trên mặt cũng không làm giảm đi khí chất cao ngạo, lạnh lùng bức người đang ngồi chiếm chỗ như ngồi trên ngai vàng, đứng bên cạnh một nữ tử xinh đẹp tựa nữ thần một thân lam y nhìn vào làm cho người ta cảm giác bình an, tươi mát, thanh thản nhưng khuôn mặt biểu cảm lạnh nhạt, thờ ơ vô cảm dường như tất cả đều không đáng để nàng quan tâm, đều không đáng để nàng thay đổi sắc mặt.

-
-
-
-
-
-

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Hắc Ưng Bang

1 NĂM SAU -----

* TRONG MỘT PHỦ DUỆ*

Nữ nhân y phục đỏ sẫm khí thế cao ngạo bức người, lãnh huyết vô tình, hàn khí tỏa ra quanh người làm cho người khác phải kinh sợ không dám gần đầu đang ngồi trên chiếc ghế chạm khắc phượng hoàng lồng lẩy càng tỏ rõ quyền uy, nàng quét mắt nhìn tứ sát, lạnh lùng nói:

"Nói..."

Tứ sát nghe được giọng lạnh lùng của chủ tử cũng không dám chậm trễ báo cáo...

"Bẩm báo chủ nhân... hình xăm hình chim ưng ở cổ là của Hắc Ưng bang..." _ Phong

"Bẩm chủ nhân... bang Hắc Ưng là bang phái sát thủ lớn mạnh nhất Thiên Vương quốc..." _ Vũ

"Bẩm chủ nhân... bang Hắc Ưng này không chỉ có số lượng sát thủ hùng hậu mà võ công của bọn họ cũng không tầm thường..." _ Lôi

"Bẩm chủ nhân... ngoài các sát thủ có võ công mạnh mẽ mà bọn họ cũng tinh thông độc thuật..." _ Điện

Sau khi nghe qua một lượt, nữ tử mới mở miệng, không có một tia nhiệt độ...

"Hết..."

Tứ sát đồng loạt cúi đầu, chấp tay, đồng thanh...

"Ân...đã hết..."

"Được rồi các ngươi lui đi..."

"Ân..."

Khi tứ sát đã lui ra, lúc này nữ nhân trên ghế mới để ý sắc mặt của nữ tử lam y bên cạnh, nhíu mày khó hiểu...

" Có chuyện gì sao...?"

" Từ sát điều tra rất kĩ Hắc Ưng bang nhưng lại bỏ quên bang chủ của nó..."

" Vậy... người nói thử xem.. bang chủ của Hắc Ưng bang- kẻ thù chân chính của chúng ta là ai...?"

" Tần Ngụy đương triều tể tướng Thiên Vương hoàng triều... sở dĩ lúc đó ông ta cho người ám sát chúng ta là để trả thù chúng ta nhúng tay vào chuyện của ông ta... và theo như ta điều tra thì ông ta có thâm thù đại hận với Cung Thân vương Cung Minh Tường..."

" Thật không ngờ ông ta có cả một tổ chức sát thủ... cũng không phải là kẻ dễ chơi..."

" Thực lực của chúng ta hiện nay cũng chỉ đứng sau Hắc Ưng bang của ông ta mà thôi... chỉ cần chúng ta hùng mạnh hơn nữa thì thu thập ông ta cũng không có chuyện gì khó..."

" Đúng vậy...quân tử trả thù mười năm chưa muộn... Tần Ngụy người hãy sống vui vẻ những ngày còn lại đi..."

-

-

-

-

-

-

* THIÊN LINH CÁC*

Tiểu Linh ngồi trước bàn thêu chăm chú thêu bức Bách Tuấn đồ để mừng thọ Cung Minh Tường, một năm nay nàng sống trong phủ Cung Thân vương đã học được rất nhiều thứ như các lễ nghi phép tắc, nữ công gia chánh, cầm kì thi họa, thơ từ ca phú... mà đối với người thông minh có thừa như nàng vô cùng dễ dàng, nàng cũng đã cho người tìm tung tích của tiểu Yên và tiểu Tuyết nhưng kết quả thu được chỉ là tờ giấy trắng, hai người họ như bốc hơi vậy một chút dấu vết cũng không có.

" Tiểu thư...có thư gửi cho người..."

Tâm nhi từ cửa đi vào thấy tiểu Linh đang ngồi thêu liền đưa ra bức thư mà nàng mới nhận được từ quản gia.

" Cảm ơn người... Tâm nhi..."

Tiểu Linh nhẹ nhàng lấy bức thư từ tay Tâm nhi, chậm rãi mở ra, nội dung bên trong thư thật làm nàng vui sướng mà, đây là thư của tiểu Yên nói nàng vài ngày nữa nàng sẽ trở về thật tốt quá, nàng phải đi chuẩn bị mọi thứ thật chu đáo mới được.

" Tâm nhi, trong Thiên Linh các của ta còn rất nhiều phòng, muội sai người quét tước hai phòng thật sạch sẽ cho ta, còn nữa trang trí hai phòng này không cần quá cầu kì, đơn giản thôi là được nhưng phải thật gọn gàng ngăn nắp, chăn nệm phải được thay mới sạch sẽ có biết không..."

" Ân tiểu thư..."

" Được rồi muội lui xuống chuẩn bị đi..."

" Ân..."

-

-

-

-

-

-

* KHÔNG GIAN VÔ TẬN*

Thời gian trong không gian vô tận và bên ngoài rất chênh lệch trong không gian vô tận một ngày thì bên ngoài cũng chưa đầy một khắc.

" Tiểu Yên... ngươi đừng luyện tập nữa dừng lại nghỉ ngơi chút đi..."

" Được ..."

" Không những các loại võ công đều tinh thông mà khinh công cũng tiến bộ rõ rệt..."

Tiểu Tuyết tán thưởng nhìn tiểu Yên..

" Chẳng phải ngươi đối với ta cũng không thua kém gì sao...ngươi ngày ngày nói ta luyện tập điên cuồng sao không nhìn lại mình xem ngươi cũng luyện tập ngày đêm có khác gì ta sao..."

Đối với biểu tình này của tiểu Yên, tiểu Tuyết chỉ nhún vai cho qua không quá quan tâm, cũng phải thôi, các nàng đều có chung một mục đích là muốn trở nên thật cường đại để có thể bảo vệ tiểu Linh thật tốt, để nàng có thể sống một đời vô ưu vô lo vui vui vẻ vẻ mà sống, đem nàng bảo hộ thật tốt.

-
-
-
-
-
-
-

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Sư Phụ Mặc Lâm

* TRONG MỘT PHỦ DƯỆ* Cửa phòng mở ra tiểu Tuyết cầm trên tay một hộp gỗ tiến tới tiểu Yên đang ngồi nhàn nhã trên ghế...

" Cậu làm xong thứ ta cần chưa tiểu Yên..."

" Những mặt nạ người cậu cần đã làm xong... nhớ phải sử dụng cẩn thận đấy ta phải mất rất nhiều công sức mới làm ra được đó..."

" Biết rồi ngươi yên tâm đi..."

Tiểu Yên nhìn xem từng cái mặt nạ thật kĩ, rất tốt, rất công phu, và đặc biệt rất giống thật, cả nàng mới nhìn vào còn không phân biệt được thật giả, xem ra tiểu Tuyết đã tốn rất nhiều tinh lực để tạo ra mặt nạ này.

" Đúng rồi... ngươi thu xếp mọi chuyện cho ổn thỏa đi vài ngày nữa chúng ta về kinh thành ta đã gửi thư cho tiểu Linh rồi..."

" Ta đã thu xếp ổn thỏa cả rồi ngươi muốn đi lúc nào cũng được..."

Tiểu Tuyết nhún vai tỏ vẻ không quan tâm lắm, việc rời đi lúc nào đối với nàng không quan trọng.

" Ngươi nghiên cứu tới đâu rồi có phát hiện được gì không?"

" Không có gì cả có vẻ điều đó là bất khả thi.. nhưng ta sẽ cố quan sát thêm một thời gian nữa..., sáng mai ngươi đi gặp cái lão già tự xưng sư phụ đó không??"

" Đừng gọi hắn là sư phụ của ta... ngươi hỏi hơi nhiều rồi đẩy mau đi nghỉ ngơi đi..."

" Không cần ngươi nhắc..."

Nói xong không đợi tiểu Yên trả lời, đã xoay người ra khỏi phòng.

-
-
-

Tiểu Yên rời khỏi phủ từ sớm để lên núi gặp Mặc Lâm, nàng gặp hắn nửa năm trước, trong một lần giao chiến nàng bị thương và tách khỏi tiểu Tuyết, trên người còn bị trúng độc nặng nên ngất đi cũng vì thế mà nàng được Mặc Lâm cứu, thấy thân thể nàng có tố chất của một kì tài học võ nên hắn ta quyết nhận nàng làm đệ tử, nàng vì sự đeo bám như đĩa của hắn ta mà cuối cùng cũng nhận lời. Trên núi Thanh Phong cách phủ của nàng khoảng năm trăm dặm về hướng tây là nơi ở của Mặc Lâm.

Tới chân núi nàng xuống ngựa đi bộ lên vì núi rừng hiểm trở nên không thể dùng ngựa. Căn nhà nhỏ của Mặc Lâm dựng dưới gốc một cây cổ thụ ngàn năm, tiểu Tuyết từng nói ở những cây cổ thụ từ trăm năm trôi lên linh khí trong cây vô cùng thanh khiết rất có lợi cho người luyện võ công, lúc đó nàng cũng không quá để ý lời tiểu Tuyết nói nhưng qua một thời gian ở đây học võ công nàng mới thấy đúng như lời tiểu Tuyết nói.

Vừa mở cửa gỗ đã thấy ngay vị sư phụ của mình đang ngồi uống trà vô cùng nhàn nhã, thấy nàng trước cổng thì ngoắc tay tới gần, rồi chỉ vào cái ghế đá đối diện ý bảo nàng ngồi xuống.

"Võ công ta dạy ngươi thế nào rồi..."

"Đã luyện tới tầng thứ bảy..."

Tiểu Yên nhấp một ngụm trà chậm rãi nói...

Mặc Lâm vẻ mặt kinh ngạc nhìn nàng như không tin được, độ tuổi như nàng sao có thể... với lại nàng là nữ tử sao lại nhanh như vậy đã luyện tới tầng thứ bảy chứ, nhưng rồi trên môi Mặc Lâm lại nở nụ cười... tất nhiên rồi đệ tử hắn chọn sao có thể tầm thường được chứ...

"Được... vậy ngươi và ta tỉ thí thử xem..."

"Ân..."

-
-
-
-
-
-
-

"Haizz... sao lại như thế này cơ chứ... bây giờ về phủ sao đây??? nếu như có người đi qua đây thì tốt quá..."

Tiểu Linh muốn chuẩn bị quà cho tiểu Yên và tiểu Tuyết nên mới trốn ra khỏi phủ đi mua quà nhưng không hiểu vì sao nàng lại lạc đường tới ngoại thành. Thật ra nàng sống ở kinh thành đã một năm rồi, nàng cũng không có chứng bệnh mù đường nhưng nghĩa phụ rất ít cho nàng xuất phủ nên nàng đối với thế giới bên ngoài không rõ. Lần này nàng xuất phủ lại không mang theo nha hoàn nên không biết đường, nàng phải mau chóng quay về nếu không nghĩa phụ sẽ rất tức giận vậy thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

-
-

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Thiên Vương Lãnh Phong

Nàng đang loay hoay không biết phải làm sao thì từ xa có tiếng vọng lại:" Cộp... Cộp... Cộp..."

A... có người rồi vậy là nàng có thể về phủ rồi... tiểu Linh vui mừng chạy ra giữa đường dang hai tay nói:

" Dừng... dừng lại..."

" Hiiiiiiii...."

" Ngươi là ai mà dám can ngựa của ta.."

Oa... soái ca a... không ngờ cô đại như thế này mà cũng có mỹ nam a... Ở hiện đại nàng cũng gặp không ít mỹ nam nhưng chưa bao giờ thấy một người nam nhân cô đại nào mà lại anh tuấn phi phàm như vậy, khí chất vương giả... lời nói uy quyền.... khoang hình như nàng cảm thấy có cái gì đó sai sai... không phải nàng đụng phải người không nên đụng rồi chứ... nhìn cách ăn mặc sang trọng của hắn chắc là một công tử quý tộc đây mà.Nhưng đừng tưởng với cái giọng lạnh lùng đó mà có thể dọa được nàng nha... vậy thì quá coi thường nàng rồi.

Nam tử trên ngựa kia cũng quan sát nàng, đúng là một mỹ nữ, tóc đen dài óng mượt, khuôn mặt nhỏ nhắn, đôi mắt to tròn, mũi cao thanh tú, đôi môi nhỏ hồng xinh xắn, y phục màu hồng đào thêu cánh sen, tà áo chuyển động theo từng bước đi, dáng người thanh mảnh cân đối, trong một giây hắn bỗng thất thần trước vẻ đẹp của nàng.

" Ta muốn đến kinh thành... ngươi có thể đưa ta đi được không??"

" Không được..."

" Tại sao... lẽ nào ngươi nỡ để một nữ nhân như ta một mình đi bộ về kinh thành sao, lỡ trên đường gặp thổ phỉ hay thú dữ thì sao... ngươi thật là chẳng thiện lương chút nào..."

Nam tử trên ngựa ngạc nhiên nhìn nữ tử trước mặt. Nữ tử hắn gặp không phải là ít, không phải điên cuồng bám dính lấy hắn thì cũng là liếc mắt đưa tình làm mọi việc để gây sự chú ý với hắn, nhưng một nữ tử lại có gan dám la mắng hắn thì chưa gặp bao giờ vậy mà hôm nay lại có dịp được gặp.... nữ tử này thật thú vị... nhưng hắn vẫn lạnh lùng đáp:

" Ta trước giờ cũng không phải người thiện lương gì... với lại ngươi sống hay chết liên quan gì đến ta..."

Thật là vẻ mặt của nam tử này thật làm nàng phát điên... thôi bỏ đi vậy, dù sao trước giờ nàng cũng không thích bắt buộc người khác làm theo ý mình.

" Thôi bỏ đi, ta cũng không cầu xin ngươi nữa..."

Nói xong nàng quay lưng bỏ đi nên đã không nhìn thấy nụ cười hiếm thấy thoáng qua trên mặt nam tử kia.

Bỗng sau lưng truyền đến một lực nhắc bổng nàng lên ngựa của nam nhân kia, nàng kinh ngạc quay đầu...

" Sao ngươi lại đổi ý rồi..."

" Dù sao ta cũng về kinh thành sẵn tiện có thể đưa ngươi đi.. "

" Nhưng ta không cầu xin ngươi đâu..."

Người nam nhân này có mùi gì đó làm nàng thấy rất thoải mái, thật không ngờ ngoài mùi thảo dược trên người tiểu Tuyết làm thấy dễ chịu thì bây giờ nàng lại cảm thấy trên người nam nhân lạ mặt này.

Đúng là nhanh thật chưa đầy một canh giờ nàng đã về đến kinh thành.

" Đến rồi... xuống đi..."

" Xuống thì xuống..."

Có cần phải có thái độ như vậy không, nãy giờ nàng cũng có làm gì hắn đâu, chỉ đi nhờ ngựa thôi mà, sao lại khó chịu như vậy chứ.

" Cảm ơn ngươi, tên ta là Bạch Ngọc Linh... còn ngươi"

Nam tử kia không để ý đến nàng xoay ngựa rồi đi, nhưng hắn vẫn nghe rõ lời nàng nói nàng tên Bạch Ngọc Linh, không hiểu sao khi nghe tên nàng tim hắn lại đập chậm một nhịp. Hắn không biết rằng từ thời khắc này vận mệnh giữa hắn và nữ tử mang tên Bạch Ngọc Linh đã được thần số phận gắn kết với nhau mãi mãi không rời.

" Đây... ngươi có biết như vậy là bất lịch sự không hả..."

" Ta là ... Lân Phong..."

Lân Phong... cái tên này nàng đã nghe ở đâu rồi thì phải, nhưng nhất thời nàng không nghĩ ra là đã nghe ở đâu.... sắp tới giờ cơm tối rồi nàng phải trở về

phủ thôi...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Chỉ Một Ánh Mắt

* NÚI THANH PHONG*

" RẦM.... RẦM....RẦM...."

Tiếng những tảng đá lớn vỡ ra làm vang vọng cả một ngọn núi, làm chim chóc bay loạn xạ, những cây cỏ thụ gần đó cũng thi nhau ngã xuống.

" Bộp... bộp...bộp... hà hà hà... khá lắm đồ đệ trong hôm nay ngươi đã lên tới tầng thứ tám... ta có lời khen đấy.."

Mặc Lâm ấn xong một cái đùi gà vỗ tay tán thưởng tiểu Yên đang ở giữa chiến trường toàn đá vụn bụi bay mù mịt... toàn thân tiểu Yên đầy bụi, mồ hôi chảy xuống ướt cả lưng áo nhưng nàng cảm thấy không mệt một chút nào mà cảm thấy rất khỏe khoắn...

" Chiều rồi ngươi nên về đi..."

" Được... đúng rồi vài ngày nữa ta sẽ về kinh, nên không thể đến đây thường xuyên được, sư phụ người..."

Tiểu Yên còn chưa nói xong đã có một cái bóng nhanh như chớp lao đến ôm chầm lấy nàng...

" Không được ta không cho ngươi đi... ngươi đi rồi thường ngày ai nói chuyện với ta, ai đem đồ ăn ngon tới cho ta.... ta không cho ngươi đi...không cho ngươi đi..."

Cái gì thế này... sư phụ người giữ hình tượng một chút có được không, khỏe môi tiểu Yên giật giật... Haizz ai bảo nàng nhận một người như thế này làm sư phụ kia chứ, thật là không biết bây giờ nàng nên khóc hay nên cười đây a...

" Hay ngươi cho ta đi theo có được không... ta ở một mình nơi này rất buồn chán a.... ta hứa sẽ không làm phiền ngươi đâu... được không... cho ta đi theo đi..."

" Được rồi người muốn đi thì cứ đi..."

Tiểu Yên ôm trái, phẩy tay tỏ ý không quan tâm miễn đừng làm phiền nàng là được.

" Vậy... tạm biệt đồ đệ... mấy ngày sau gặp lại... bây giờ ta phải đi thu xếp hành lý đây..."

Sư phụ của nàng thật đa tài mà... lật mặt còn nhanh hơn cả trang sách nữa... thôi nàng cũng lười quản, bây giờ mặt trời cũng sắp lặn rồi nàng phải về phủ thôi.

Tiểu Yên xuống núi, cười ngửa về phủ... nàng muốn về phủ thật nhanh để tắm rửa cho sạch khỏi bụi bẩn trên người, nàng phi ngựa cấp tốc về nhà, nàng bỗng thấy phía trước đi ngược chiều với nàng là một nam tử mặt trường bào đen cười hất mã chạy lướt qua nàng, trong khoảng khắc ấy ánh mắt hai người chạm vào nhau đó là một đôi mắt hổ phách màu đen sâu thẳm thẳm làm nàng bị xoáy sâu vào đôi mắt ấy rất nhanh và cũng rất nhanh lướt qua. Tuy rất nhanh nhưng nàng cảm nhận được đôi mắt ấy có cái gì đó rất giống nàng... phải cả hai đều rất lạnh..

Hắn cũng quan sát nàng một thân bạch y vô cùng thoát tục, tóc đen bay tán loạn trong gió, khuôn mặt nhỏ nhắn đôi mắt màu huyết lạnh như băng, đôi môi đỏ mọng... thật là tuyệt sắc giai nhân. Đây là lần đầu tiên hắn thấy một nữ tử có một đôi mắt sắc lạnh như vậy, lạnh lùng cao ngạo không kém gì hắn.... thật là một nữ tử đặc biệt. Trong khoảng khắc nàng lướt qua hắn, hắn đột nhiên muốn quay lại nhìn... thật kỳ lạ, hắn chưa bao giờ nghĩ sẽ có một nữ tử sẽ khiến hắn lưu luyến, khiến hắn động tâm... mà bây giờ chỉ với một ánh mắt giữa hai người xa lạ lại nàng lại làm hắn say mê muốn nhìn thêm... vật nhỏ... sẽ sớm thôi chúng ta sẽ gặp lại nhau...

-

-

-

-

-

-

Tiểu Yên về đến phủ thì trời cũng chập tối, nàng không vội ăn tối mà đi tắm, nàng không thể để một thân đầy mồ hôi, đầu bụi này vào ăn cơm được.

"Tiểu Yên sao hôm nay nguoi về trễ vậy... lão sư phụ gì đó của nguoi bắt nguoi luyện công sao....ơ tiểu Yên...tay...tay nguoi sao lại chảy máu thế kia???"

Tiểu Tuyết từ trong phòng bếp bước ra, nàng vừa chuẩn bị xong bữa tối nên ra đón tiểu Yên, không ngờ lại nhìn thấy tay tiểu Yên đang chảy máu nàng hốt hoảng chạy lại.

"Tay ta chảy máu sao... sao có thể..."

Tiểu Yên ngạc nhiên, chảy máu gì chứ hôm nay nàng chỉ luyện tập với Mặc Lâm với mấy viên đá thôi mà.... tiểu Yên nhủ may nhìn xuống tay mình quả là nàng chảy máu thật, chắc do lúc tập không cẩn thận bị thương đây mà... đột nhiên phía trước tối sầm lại rồi nàng mất đi ý thức...

-

-

-

-

-

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Sốt Cao

"Tiểu Yên.. nguoi sao vậy... tiểu Yên.."Tiểu Tuyết dang hai tay đỡ lấy thân hình vô lực của tiểu Yên ngã xuống, nàng vội đưa tiểu Yên vào phòng... bắt mạch kiểm tra... mất máu mà ngất đi cộng với vết thương bị nhiễm trùng mà sốt cao.

Thật là đáng chết chắc tại do tên Mặc Lâm ép tiểu Yên luyện công quá sức nên mới bị thương thế này

"Rắc...rắc...rắc..."

Tiểu Tuyết bẻ khớp ngón tay mình.... Mặc Lâm nguoi chờ đó cho ta lần tới gặp lại ta không chính chết nguoi ta không là Đồng Phương Tuyết.

Thật ra nàng không giận hấn bắt tiểu Yên luyện công mà là vì luyện tập quá mà tiểu Yên bị thương chảy máu... máu tiểu Yên ở hiện đại thuộc loại máu hiếm, chỉ có mẹ của nàng ấy là có cùng loại máu hiếm với nàng ấy mà thôi... từ lúc mẹ tiểu Yên mất nàng, tiểu Linh và Boss luôn luôn cố gắng bảo vệ tiểu Yên không bị thương, trong những lần làm nhiệm vụ nàng cũng luôn giảm thiểu những khả năng làm tiểu Yên bị thương, lần ám sát trước may mà có tiểu Linh đỡ thay nếu là tiểu Yên nàng cũng không biết phải làm sao... vậy mà lần này tên Mặc Lâm kia lại để tiểu Yên thành ra nông nỗi này... Mặc Lâm nguoi cứ chờ đó.

Tiểu Tuyết cật lực băng bó vết thương trên tay của tiểu Yên, cũng may vết thương không lớn lắm... sau khi băng bó xong nàng dùng vài viên đan dược giúp bồi bổ thân thể và bổ máu cho tiểu Yên, còn truyền Linh lực giúp tiểu Yên mau chóng bình phục.

Tiểu Yên sốt cao cả đêm, tiểu Tuyết cũng túc trực bên giường chăm sóc, mãi đến rạng sáng con sốt mới khỏi, tiểu Yên thở đều rồi nhẹ nhàng chìm vào giấc ngủ, tiểu Tuyết cũng quá mệt mỏi nên cũng ngủ quên bên cạnh giường của tiểu Yên.

-

-

-

Những tia nắng mặt trời xuyên qua khung cửa sổ chiếu vào căn phòng rồi nhảy lên chiếc giường, trên đó có hai người con gái, một người đẹp hơn cả tiên nữ cô mang vẻ đẹp kiều sa lộng lẫy tuy vẻ mặt vẫn còn trắng bệch do sốt cao nhưng không làm mất đi vẻ đẹp khuyên quốc khuyên thành của nàng, một

nàng đẹp như nữ thần một vẻ đẹp thuần khiết trong trắng của một vị nữ thần mà đáng tạo hóa đã ưu ái ban tặng tuy nửa ngồi nửa tựa đầu lên giường mái tóc xoắn xoổng che đi nửa khuôn mặt.

Tiểu Yên cựa mình thức dậy khỏi giấc ngủ dài, nàng muốn đưa tay dụi mắt nhưng tay nàng nặng quá hình như có thứ gì đó đè lên, nàng nhú mày cuối đầu thấy tiểu Tuyết đang tựa đầu lên tay nàng ngủ. Tại sao tiểu Tuyết lại ngủ ở đây... tại sao... nàng quay đầu thấy trên chiếc bàn nhỏ cạnh giường có một cái thau và có hai ba chiếc khăn trong đó, bên cạnh còn có rất nhiều lọ thuốc, lọ đan dược, nàng dùng tay kia sờ lên trán mình thấy có một cái khăn nữa... chẳng lẽ là tối qua nàng bị bệnh sao... vậy tiểu Tuyết là người đã chăm sóc cho nàng suốt đêm... nàng cuối đầu nhìn tiểu Tuyết còn đang ngủ say môi khẽ nở nụ cười, nhưng trên má nàng những viên pha lê nhỏ nóng hổi bắt đầu rơi xuống:

' Đông Phương Tuyết... cảm ơn ngươi... cảm ơn ngươi rất nhiều... cảm ơn ngươi đã cho ta cảm giác ấm áp như được ở gần mẹ ta... cảm ơn đã cho ta có được sự quan tâm chăm sóc như người thân này... cảm ơn ngươi... ta rất vui...rất hạnh phúc... '

Tiểu Yên đưa tay gạt đi nước mắt lật chăn đứng dậy, xuống giường, nàng bế tiểu Tuyết lên giường của mình đắp chăn cẩn thận, thay trang phục, chải đầu rồi ra khỏi phòng.

Trong một căn phòng rộng lớn, tiểu Yên ngồi trên chiếc ghế phượng hoàng, cặp mắt lạnh lùng cùng cao ngạo nhìn từng người trong tứ đại sát thủ nghe họ báo cáo việc của Tứ sát.

-
-
-
-
-
-
-
-
-

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Khu Vườn Địa Đàng

Tiểu Tuyết tỉnh dậy thì đã quá trưa, nàng nhìn quanh không thấy tiểu Yên, nàng biết tiểu Yên đã khỏe nên cũng không lo lắng, nàng thay một bộ quần áo sạch sẽ, vấn tóc gọn gàng rồi ra khỏi phòng... giờ này thì chắc tiểu Yên đang ở núi Thanh Phong với tên Mặc Lâm rồi... Mặc Lâm đừng để ta gặp người nếu không thì...Ra khỏi phủ một quãng xa nàng thì triển pháp thuật biến mất.

-
-
-
-

* KHU RỪNG ĐỊA ĐÀNG*

Đã lâu rồi nàng không trở lại đây, kể từ lần đó... nàng lần theo trí nhớ đến cây đại cổ thụ lớn nhất trong vườn, nàng quỳ xuống, một tay giờ lên thì tức thì một vòng tròn ma thuật hiện ra, thần khí từ đó mà lan tỏa ra mọi ngõ ngách của khu vườn,,

" Công chúa Rateau lâu rồi không gặp..."

Nàng quay đầu, thì ra đó là vị thần không gian... phải cũng lâu rồi không gặp, vị thần vẫn không thay đổi tuy đã hơn nghìn tuổi nhưng vẫn như mới mấy trăm tuổi... nàng chạy lại ôm chầm lấy vị thần...

"Lâu rồi không gặp... ngài vẫn khỏe chứ thưa thần..."

"Ta rất khỏe cảm ơn con... có muốn đi dạo với ta một chút không Rateau..."

"Vâng..."

Vị thần nói rồi cất bước đi trước, không thấy nàng đi theo, vị thần quay đầu lại hỏi:

"Rateau... con sao vậy..."

Nàng cuối đầu, ngượng ngùng nhỏ giọng nói:

"Tay... tay..."

"Ha ha ha.... Rateau... con vẫn như ngày nào..."

Vị thần nở nụ cười vui vẻ nhìn Rateau... rồi đưa tay về phía nàng... nàng cũng không chần chừ nắm lấy tay vị thần cùng đi dạo...

Phải... lúc nhỏ nàng cũng rất hay cùng các vị thần đi dạo trong vườn địa đàng, lúc đó nàng đều được các vị thần nắm tay... nàng còn nhỏ nên các vị thần sợ nàng ngã nên mới nắm tay dẫn nàng đi... nhưng không hiểu vì sao nó lại trở thành thói quen... mỗi lần nàng đi dạo đều có một vị thần đi cùng để nắm tay nàng cùng cất bước, dù công việc luôn bận rộn nhưng các vị thần đều dành cho nàng một khoảng thời gian đi dạo nắm tay nàng, vừa đi vừa nói cho nàng nghe rất nhiều thứ, có khi nói về các phép thuật, có khi lại nói về đạo lý sinh tử và rất nhiều thứ khác... nàng luôn luôn chăm chú lắng nghe không bỏ sót một chữ nào.

"Rateau... tất cả mọi thứ đều do sự sắp đặt của số phận... con không bao giờ có thể tránh khỏi... có thể con tránh được một lần hai lần nhưng không có nghĩa là con tránh được ba lần bốn lần... nên con hãy tiếp nhận nó..."

"Cũng không được thay đổi sao ạ..."

Nàng thắc mắc hỏi

"Đúng vậy... Rateau...con không được thay đổi... nếu con thay đổi thì mọi người sẽ bị trừng phạt... những gì mà các vị thần sắp đặt luôn dựa trên một lý do hay nguyên tắc nào đó không thể thay đổi... diễn diễn không quan trọng... mà quan trọng là kết quả nó cho ra như thế nào... con hiểu không..."

"Vâng... con hiểu..."

"tốt lắm con yêu... dù có việc gì xảy ra con chỉ cần biết ta và các vị thần luôn luôn sát cánh bên con... luôn ủng hộ mọi quyết định của con.... điều chúng ta mong muốn là con mãi mãi được hạnh phúc..."

"Vâng..."

Vị thần nhẹ nhàng mỉm cười hiền hậu nhìn Rateau... đưa con mình yêu thương nhất... phải chúng ta luôn bên con... con yêu

"Ta có một số việc nên không thể đi dạo tiếp cùng con được... tạm biệt..."

"Chào ngài... thần..."

Nàng quỳ xuống tạm biệt vị thần... vòng tròn phép thuật hiện ra vị thần trong nháy mắt biến mất... nhưng nàng vẫn kịp nhìn thấy nụ cười của thần không gian.

Nàng ngồi xuống dưới gốc cây đại cổ thụ, gió nhẹ thổi qua... nàng biết thần gió đang có mặt ở đây nhưng không hiện ra thôi, các vị thần cũng lần lượt xuất... Thần khí mỗi lúc lại nhiều hơn, muôn tạo vật trong vườn hấp thụ sinh khí mà tràn đầy sức sống... hoa đua nhau khoe sắc tỏa hương... cây cối đâm chồi nảy nở sinh hoa kết trái... có lẽ khu vườn đang vào xuân rồi... nàng đứng dậy dang tay hít lấy bầu không khí trong lành tươi mát này... chỉ có ở đây nàng mới cảm thấy bình yên hạnh phúc thật sự...

-
-
-
-
-
-
-

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Phủ Cung Thân Vương

"Tiểu Yên... tiểu Yên... ngươi sao vậy... ta thấy ngươi hơi lơ đãng thì phải có chuyện gì sao..." Tiểu Tuyết thấy tiểu Yên không tập trung nghe tứ đại sát thủ báo cáo công việc thắc mắc hỏi... trong các bữa cơm nàng cũng thấy tiểu Yên hơi lơ đãng... chẳng lẽ... nàng nhìn xuống ngón áp út của tiểu Yên thấy xuất hiện một sợi chỉ đỏ không rõ lắm... rốt cuộc là từ khi nào...

"Không có chuyện gì đâu... ta chỉ đang suy nghĩ về một vài chuyện thôi..."

Tiểu Yên tránh ánh mắt nghi ngờ của tiểu Tuyết... lảng sang chuyện khác...

"Cũng đã hai ngày rồi... một canh giờ nữa chúng ta sẽ lên đường về kinh... ngươi đi thu xếp một chút đi..."

"Được..."

Thấy tiểu Yên không muốn trả lời nàng cũng không muốn hỏi nữa lui xuống thu xếp...

-
-
-

Xe ngựa các nàng chạy liên tục không nghỉ suốt hai ngày cuối cùng cũng tới kinh thành

"Tiểu Tuyết ngươi đã chuẩn bị quà mừng đại thọ của vương gia chưa..."

Tiểu Yên nói trong khi mặt vẫn chăm chú vào cuốn sách trên tay, tiểu Tuyết tay ngừng động tác pha trà hơi suy nghĩ nói:

"Ta chưa chuẩn bị... ngươi đã nghĩ ra món quà gì rồi sao... nói thử xem..."

"Umm... ta cũng đã nghĩ ra một món rồi... nhưng sẽ không nói cho ngươi biết..."

Tiểu Yên ngẩn mặt nhìn tiểu Tuyết đang rót trà ra ly vươn tay lấy một ly đưa lên miệng uống để che giấu ánh mắt thích thú nhìn tiểu Tuyết... 'xin lỗi ngươi tiểu Tuyết... lần này ngươi phải chịu thiệt một chút rồi...'

Tiểu Tuyết cũng không để ý ánh mắt kì lạ kia chỉ chăm chú pha trà...

"Chủ nhân đã tới phủ Cung thân vương..."

Tiếng phu xe vọng vào xe

"Đã biết..."

Tiểu Yên giọng lạnh lùng đáp khác hẳn lúc nói chuyện cùng tiểu Tuyết. Các nàng cũng không chần chừ xuống xe, tiểu Yên phân phó Chu Tước vào thông báo một tiếng.

Trong Tứ sát, ngoài tứ đại sát thủ Phong- Vũ- Lô- Điện còn có Tam Tước sát thủ là Chu Tước- Kim Tước- Ngân Tước, một năm trước được các nàng cứu... sau đó đưa về tổ chức học võ công, tuy là nữ nhân nhưng các nàng cũng không thua gì tứ đại sát thủ, nhưng được nàng đem theo bên người, Chu Tước đi theo nàng, Kim Tước là của tiểu Tuyết, còn Ngân Tước nàng sẽ để Bên người tiểu Linh để bảo vệ nàng ấy.

Các nàng đi theo quân gia đi vào sảnh chính, ven theo đường đi có rất nhiều đình đài lầu các, các ngọn núi giả, vườn hoa... được trang trí vô cùng hài hòa, thuận mắt

Trong sảnh chính, trên ghế chủ vị là Cung thân vương gia Cung Minh Tường tuy đã trung niên nhưng vẫn rất anh tuấn, ghế bên cạnh ông có một nữ nhân gương mặt phúc hậu, nụ cười hiền từ, ghế phía dưới có hai người ngồi một nam, một nữ là Thế tử Cung Minh Duệ và Thiên Linh quận chúa Bạch Ngọc Linh.

Tiểu Linh nhìn thấy các nàng vô cùng vui mừng, lúc này nàng đang học thêu khi nghe a hoàn nói tiểu Yên và tiểu Tuyết đến nàng đã vui như thế nào, sau một năm xa cách cuối cùng các nàng có thể cùng nhau ở chung một chỗ không rời đi nữa.

Cung Minh Tường đang trong thư phòng giải quyết công việc nghe hạ nhân vào báo cũng vội cùng phu nhân đến phòng khách, cuối cùng thì hai tiểu nha đầu đó cũng về rồi, vậy là gia đình hắn sẽ có thêm hai thành viên mới nữa, phu nhân của hắn cũng đã đồng ý, hắn vui đến nỗi cười không khép miệng được.

Hai thân ảnh song song đi vào, tiểu Yên y phục màu huyết không là người ta thấy chói mắt mà ngược lại vô cùng kiều diễm, khuôn mặt nàng lạnh lùng tựa tảng băng ngàn năm, khí thế cao ngạo làm cho người khác phải cúi đầu trước nàng, bên cạnh tiểu Tuyết y phục tím nhạt, khuôn mặt bình thản, không cảm xúc cùng tiểu Yên tiến vào.

-
-
-
-
-
-
-

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Món Quà

Trong phủ Cung thân vương truyền ra những tiếng nói cười vui vẻ, tiểu Yên lúc này cũng bỏ đi một chút bộ mặt lạnh lùng ngồi nói chuyện cùng Cung Minh Tường, tiểu Tuyết ngồi cạnh Vương phi Lý thị, lúc trước ở Minh Thành nàng có nghe Cung Minh Tường nói về bệnh tình của vợ mình nên nàng muốn khám thử, ở hiện đại chứng bệnh này cũng chỉ là thường, nàng bốc thuốc uống thì khoảng một hay hai tháng là sẽ mang thai được thôi." Chắc các người đi đường cũng đã mệt... ta đã chuẩn bị phòng các người có thể đi nghỉ ngơi..."

Lý thị hiền hậu nói, nàng cũng như vương gia rất thích con cháu đầy nhà nhưng khổ nỗi nàng lại không thể mang thai được nữa, nay nghe có thể chữa được khiến nàng rất vui mừng.

"Đa tạ phu nhân vậy chúng tiểu nữ xin lui xuống trước..."

"Các người đừng khách sáo như vậy... từ nay các người cũng là nghĩa nữ của vương gia, là tiểu thư của Phủ Cung thân vương này...chúng ta là người một nhà không cần quá câu nệ tiểu tiết..."

"Ân..."

"Tiểu Yên...tiểu Tuyết... đi...ta đưa các người về phòng..."

"Được..."

Đi qua ba hành lang, hai tiểu viện thì các nàng cũng tới Thiên Linh các. Thiên Linh các là một nơi thoáng mát, trồng rất nhiều loại hoa khác nhau, có núi giả, có hồ sen...

Tiểu Linh kéo tiểu Yên và tiểu Tuyết vào phòng của nàng, ngồi xuống bàn tròn chính giữa phòng.

"Nào các người kể cho ta xem một năm nay các người đã làm những gì..."

Tiểu Linh khuôn mặt hớn hờ, thích thú nhìn tiểu Yên và tiểu Tuyết.

Các nàng cũng không do dự kể cho tiểu Linh rất nhiều chuyện chỉ trừ việc các nàng thành lập tứ sát... vì các nàng không muốn tiểu Linh phải lo lắng mà cứ vui vui về về sống qua ngày là được rồi, cứ vô ưu vô lo sống hạnh phúc chứ không suy nghĩ rồi lo đủ chuyện như các nàng.

"Còn người thì sao... tiểu Linh... người cũng kể cho bọn ta chuyện của người đi chứ..."

Tiểu Yên nhấp ngụm trà tiểu Tuyết vừa pha chậm rãi hỏi tiểu Linh

Tiểu Linh cũng không giấu diếm gì kể cho các nàng nào là việc nàng được phong hàm quận chúa, suốt ngày nàng học cầm kỳ thư họa nữ công gia chánh rất nhiều thứ, nàng cũng không quên kể luôn chuyện hôm trước nàng lạc đường đã có một nam nhân đưa nàng về, tuy rất lạnh lùng nhưng dù sao cũng phải cảm ơn hắn ta.

"A... đúng rồi tiểu Linh chúng ta có quà tặng cho người này..."

Tiểu Tuyết phát tay thì trên tay nàng xuất hiện một hộp quà rồi đưa cho tiểu Linh

"Quà sao... ta mở được chứ.."

"Tất nhiên rồi..."

Tiểu Tuyết cũng nhấp ngụm trà nhàn nhạt đáp.

Tiểu Linh chậm rãi mở hộp quà trong tay, sao lớp giấy gói là một bộ y phục mùa trắng như tuyết được may bằng loại vải thượng hạng không thấm nước thêu hoa tuyết, đường may vô cùng tỉ mỉ khéo léo nhìn sơ qua cũng biết bộ này có giá trị liên thành không hề nhỏ. Tiểu Linh vui vẻ cảm ơn tiểu Tuyết

"Cảm ơn người tiểu Tuyết..."

"Đừng cảm ơn chỉ một mình ta... người kiếm ra loại vải này là tiểu Yên đấy... ta chỉ may thôi..."

"Vậy sao... cảm ơn người nhé tiểu Yên... ta rất thích..."

"Không có gì... người thích là tốt rồi..."

Tiểu Yên chậm rãi đáp, ý cười trong mắt nhàn nhạt nhìn nụ cười rạng rỡ của tiểu Linh.

Các nàng đến phủ Cung thân vương là vào lúc trưa, bây giờ cũng tối rồi, các nàng ăn tối trong phòng tiểu Linh rồi về phòng mình ngủ, nhưng tiểu Yên đã bị tiểu Linh kéo lại bắt ngủ cùng nàng.

Vài ngày nữa trong phủ sẽ rất bận rộn đây vì sắp tới ngày sinh thần của Cung thân vương gia Cung Minh Tường, lúc đó Cung Minh Tường sẽ công bố việc nhận tiểu Yên và tiểu Tuyết làm nghĩa nữ, vậy là trong ngày hôm đó sẽ có song hỉ lâm môn rồi.

-
-
-
-
-
-
-
-

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Chuẩn Bị

Để chuẩn bị cho ngày sinh thần của Cung thân vương gia, mới sáng sớm tiểu Linh đã kéo tiểu Yên và tiểu Tuyết dậy ra phố. Chỉ là mua một số đồ vật thôi mà có cần phải dậy sớm như vậy để mua không..."

Tiểu Yên nhũm mày không thôi, hai ngày ngủ trên xe ngựa thật khiến nàng đau lưng, tối hôm qua nàng còn phải luyện võ công đến tận khuya mới đi ngủ vậy mà chưa ngủ được bao nhiêu đã bị lôi dậy.

"Tiểu Linh... người biết rõ là tiểu Yên rất thích ngủ nướng cơ mà... thật là..."

Tiểu Tuyết cũng đồng cảm với tiểu Yên, tuy nàng không ham ngủ lắm nhưng nàng là một đại phu, ở hiện đại là bác sĩ nàng biết ngủ đủ giấc rất quan trọng.

"Sao ngươi không đi một mình đi kéo hai bọn ta đi theo làm gì..."

Tiểu Yên nhăn mày, lạnh lùng nhìn cảnh đường phố, còn lớn hơn ở Minh Thành nữa, người lại còn đông đúc như thế này nữa chứ... thật khó chịu. Tiểu Tuyết và nàng đều thích nơi yên tĩnh, hoang vắng một chút càng tốt, đỡ phải chen chúc như thế này. Dù sao món quà sinh thần cho Cung Minh Tường nàng cũng đã chuẩn bị rồi cơ mà..

"Các ngươi mới tới kinh thành lần đầu tiên mà phải đi dạo phố chứ..."

Tiểu Linh vẫn hớn hờ kéo các nàng đi qua các cửa hàng..

"Chúng ta không đi cũng biết.."

Tiểu Tuyết khuôn mặt lạnh nhạt không có hứng thú, thật là vừa tới kinh thành nàng còn rất nhiều việc tiểu Yên giao cho còn chưa làm nữa...tiểu Yên lúc đó hỏi tới nàng phải trả lời sao đây chứ...

Tiểu Linh nhìn hai người tiểu Yên và tiểu Tuyết không có hứng thú đi dạo phố thờ dài ngoằn ngán... được rồi... đã vậy nàng đành phải sử dụng cách cũ vậy... nàng lại gần tiểu Yên nói:

"Yên... ta biết có một cửa hàng bán trang phục bằng lông thú rất đẹp... ta với ngươi đi xem thử nhé..."

Phải ... đó chính là cách đánh vào điểm yếu của đối phương, tiểu Tuyết rất ít biểu hiện cảm xúc ra bên ngoài nên nàng không biết nàng ấy thích gì cả... nhưng tiểu Yên thì nàng biết nàng ấy rất thích các trang phục làm từ lông thú chỉ cần đánh vào sở thích đó là được...

"Cái gì... lông thú sao... được rồi tiểu Linh mau dẫn ta đi xem..."

Tiểu Yên vừa nghe đến hai từ "lông thú" thì ánh mắt phủ hàn băng bỗng tỏa sáng còn hơn mặt trời rồi...

"Được... tiểu Yên chúng ta đi thôi..."

Dù lời tiểu Yên đã kéo tiểu Yên đi một mạch bỏ lại tiểu Tuyết đang hóa đá... tiểu Yên sao ngươi lại dỗi ý rồi thật là chẳng có tiền đồ gì cả... không ai biết nhưng nàng biết tiểu Yên làm như vậy vì muốn tiểu Linh vui mà thôi, nếu là người khác thì đừng hòng tiểu Yên như vậy... với lại mấy ngày nay tiểu Yên cũng bận rộn với công việc của Tứ sát rồi nhân cơ hội này đi chơi cho khuây khỏa cũng tốt....

"Này... chờ ta với chứ..."

Tiểu Tuyết vội đuổi theo tiểu Linh và tiểu Yên nên đã bỏ qua ba đạo ánh mắt trên tầng hai của một lầu lầu gần đó đã theo dõi các nàng từ nãy đến giờ... ba người đều có chung một ý nghĩ "thật thú vị..."

Nàng biết mà... chỉ cần lời kéo được một người trong hai người tiểu Yên và tiểu Tuyết thì người còn lại cũng đồng ý theo thôi.... nàng chơi cùng với bọn họ từ lúc còn nhỏ nên tất nhiên là biết điều này...

-

-

-

Mua đủ tất cả mọi thứ cần thì cũng quá trưa, các nàng dùng bữa tại một lầu sau đó mới về phủ, tiểu Linh có mắt khéo léo nên đã cùng với Lý thị chuẩn bị mọi thứ cho bữa tiệc, tiểu Yên thì bị Cung Minh Tường gọi vào thư phòng giải quyết công việc.. đáng ra hẳn cũng muốn gọi cả tiểu Tuyết vào nhưng đã không thấy bóng dáng tiểu Tuyết... haizzz... ai bảo ông có mấy nghĩa nữ dung mạo đã hơn người mà tài trí cũng xuất sắc như thế này cơ chứ...

Tiểu Tuyết không cùng về phủ với tiểu Yên và tiểu Linh... nàng còn phải đi sắp xếp việc tiểu Yên giao cho là thu xếp chỗ ở cho Tứ sát ở kinh thành này... sau này có gì các nàng sẽ dễ phân phó hơn.

-

-

-

-

-

-

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Chùa Từ Âm

Ngày mai là sinh thần của Cung Minh Tường, nên hôm nay Lý thị dẫn theo tiểu Linh lên chùa Từ Âm cầu phúc, Lý thị cũng muốn dẫn theo hai nghĩa nữ mới nhận của mình theo lên chùa nhưng mới sáng ra hai tiểu nha đầu đã bị Vương gia nhanh chân giành mất... lần sau nhất định nàng sẽ nhanh chân hơn vương gia giành hai tiểu nha đầu kia... Chùa Từ Âm là ngôi chùa nổi tiếng linh thiên nhất Thiên Vương quốc, cách kinh thành trăm dặm về hướng bắc nằm trên ngọn núi Đăng Phong. Để lên được chùa phải đi lên mấy trăm bậc thang để thử thành ý của người cầu phúc, dọc theo đường đi có rất nhiều cây cổ thụ trăm năm, sân lát đá hoa văn được chạm khắc tinh tế, Ngôi chùa cổ kính trên đỉnh núi, xung quanh có rất nhiều tượng thần, Tiểu Linh và Lý thị vào đại điện bái phật, sau khi ba quỳ cửu khấu thì cũng kết thúc, Lý thị muốn niệm kinh một mình nên nàng đành đi loanh quanh chùa thăm quan vậy.

Nàng đối với nơi này cũng không quá xa lạ năm ngoái nàng cũng đã tới một lần để cầu phúc rồi, nàng đi dọc theo con đường đá dẫn tới hồ sen, lần trước là nàng tình cờ phát hiện cũng do rảnh rỗi mới đi xung quanh này. Tới gần hồ sen nàng nghe thấy có tiếng người thổi tiêu... thật hay... nhưng cũng rất buồn... không ngờ ở đây còn có người thổi tiêu hay như vậy... mà nàng lại không biết... Nàng tới gần hơn nữa mới nhận ra thì ra người thổi tiêu này không ai xa lạ mà là người đã cho nàng đi nhờ ngựa hôm đó... hình như tên hắn là Lãnh Phong thì phải... hắn ta đang ngồi trên một tảng đá to gần hồ sen, khuôn mặt lạnh lùng của hắn hôm nay hiện lên một nỗi buồn thì phải...

Trong lúc này nàng bỗng nhớ tới người mẹ đã mất của nàng từng nói với nàng lúc còn nhỏ "Linh nhi... con hãy hứa với ta... khi con gặp người khó khăn thì hãy giúp đỡ họ... khi con gặp người bệnh hoạn thì hãy chăm sóc họ hết sức lực con... khi con gặp người vui hãy vui mừng cho họ... và khi con gặp người bất hạnh thì hãy an ủi họ bằng tấm lòng chân thành từ đáy con tim con... con nhé...". Nhìn mặt hắn thì đang rất buồn thì phải... nàng và hắn có giao tình với nhau miễn cưỡng cũng có thể coi là bằng hữu... vậy nàng sẽ vì hắn đã giúp nàng về phủ lần trước mà an ủi hắn vậy.

Nghĩ vậy nàng lại gần một khóm hoa gần đó, chọn những bông hoa tươi đẹp nhất kết thành một vòng hoa ngũ sắc rồi đội lên đầu, nàng bước xuống hồ sen... tay theo tiếng tiêu lúc trầm lúc bổng mà nâng lên hạ xuống... mặt nước cũng vì sự chuyển động của nàng mà dao động theo... tà váy của nàng xòe tròn trên mặt nước...

Hắn đang say sưa thổi tiêu thì nghe tiếng nước dao động mà nhìn xuống hồ sen... là nàng... nàng ở dưới hồ sen theo từng tiếng tiêu của hắn mà múa... thật đẹp... nàng một thân y hồng cánh sen múa nhẹ nhàng giữa hồ sen thật xinh đẹp... hắn thân là Tử vương gia trong triều cũng tham dự không ít yến tiệc... xem không ít bài múa mà giờ đây nhìn thân ảnh nàng múa trong hồ sen làm hắn nhìn mà ngây ngốc... ánh nắng chiếu trên người nàng làm nàng thật rực rỡ... làm nàng thật nổi bật hơn cả hoa sen trong hồ sen... xung quanh nàng những con bướm bướm đủ màu sắc bay lượn quanh nàng... nàng như tiên nữ từ trời xuống trong sáng, thanh khiết không vương một chút bụi trần...tim hắn cũng vì vậy mà loạn nhịp... hắn vẫn duy trì tiếng tiêu rồi nhanh dần rồi kết thúc.

Thân và đôi tay nàng uống lượng theo tiếng tiêu... tiếng tiêu nhanh nàng biết là sắp kết thúc nhạc khúc nên xoay tròn tung người lên không trung... là áo vì thế mà xõa ra nước ánh nắng mặt trời chiếu vào những hạt nước làm hiện ra thất sắc vô cùng huyền ảo... tay áo nàng bông bênh, tóc đen ba ngàn sợi nháy múa trong gió dường như mọi vẻ đẹp của thiên địa đều tụ họp lại quanh người nàng không gì có thể sánh bằng...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Thiệp Mời

Đến khi tiểu Linh lên khỏi hồ sen... Lãnh Phong vẫn còn đứng đó nhìn nàng ngây ngốc..." Này...này... ngươi không sao chứ..."

Tiểu Linh đưa tay vẫy vẫy trước mặt Lãnh phong... sao hấn lại đứng ngơ người như vậy...

"Bỏ tay của ngươi xuống đi..."

Lãnh Phong vẫn giọng lạnh lùng nói, hấn đương triều là Tử vương gia làm vạng nữ nhân diện đảo sao lại có ngày hấn ngây ngốc nhìn một nữ nhân cơ chứ... chuyện này mà truyền ra không biết các hoàng huynh của hấn sẽ phản ứng như thế nào nữa...

"Sao ngươi lại ở đây..."

"Còn ngươi thì sao..."

Nàng thật ghét cái giọng lạnh lùng này của hấn... nàng đã an ủi hấn cơ mà ít ra cũng phải tỏ thái độ biết ơn nàng chứ...

"Ta đến đây để cầu phúc cho nghĩa phụ của ta... ta nói rồi giờ ngươi nói lý do của mình đi..."

Nàng chăm chú nhìn hấn, đột nhiên khi nhìn thấy ánh mắt ấy hấn lại muốn nói lên cõi lòng mình, nhưng may lý trí của hấn đã thức tỉnh hấn...

"Sao ta lại phải trả lời ngươi cơ chứ..."

"Ngươi..."

Nam nhân này đã lạnh lùng còn không dễ thương chút nào... mà thôi nàng là người rộng lượng sẽ bỏ qua không tranh chấp với hấn...

"A... đúng rồi ta có cái này cho ngươi..."

Nàng sờ sờ tay áo rồi lấy ra một tấm thiệp mời cho hấn...

"Đây là gì... thiệp mời dự tiệc sao..."

Hấn nhếch môi cười lạnh... nàng cũng giống đám nữ nhân tầm thường kia thôi... đều mê đắm vẻ đẹp của hấn... muốn đeo bám hấn...không hiểu sao trong lòng hấn lại cảm thấy chua xót...

"Đúng vậy... đây là thiệp mời tới dự tiệc sinh thần của nghĩa phụ ta... dù sao ta và ngươi miễn cưỡng cũng có thể cho là bằng hữu..."

Cái gì là miễn cưỡng có thể cho là bằng hữu cơ chứ... không phải nàng si mê hấn sao... thật bất ngờ khi có một nữ tử không si mê vẻ đẹp của hấn... nàng quả không làm hấn thất vọng...

Thấy hấn không trả lời nàng nói tiếp...

"Ta mong..."

"POONG...POONG...POONG..."

Tiếng chuông của ngôi chùa vang lên, tới giờ rồi sao... nàng phải về rồi..

"Đến giờ ta phải về rồi... ta mong là ngươi sẽ đến... tạm biệt..."

Nhìn bóng lưng nàng chạy đi hấn chợt nở nụ cười rồi nhìn tấm thiệp mời trên tay... tiệc mừng sinh thần của Cung thân vương gia Cung Minh Tường... bỗng một hắc y nhân xuất hiện bên người hấn.

"Gia... Cung thân vương gia mời ngài dự yến tiệc... ngài có đi không..."

Hấn suy nghĩ một chút rồi lạnh lùng mở miệng...

"Có..."

Hắc y nhân cúi đầu chấp tay đáp:

"Ân... gia..."

Rồi trong chớp mắt biến mất...

Hắn nở nụ cười như không cười thật trùng hợp'...

-
-
-

Tiểu Linh ra tới sân chùa đã thấy Lý thị đang đứng đó đợi nàng..

"Linh nhi... con đi đâu vậy..."

"Linh nhi chỉ đi dạo trong khuôn viên chùa một chút thôi ạ... nghĩa mẫu người tụng kinh xong rồi sao... vậy chúng ta về thôi..."

"Được..."

Nàng cùng Lý thị vui vẻ về về phủ, về đến phủ thì cũng đã chiều rồi... Cung Minh Tường và Bọn tiểu Yên đang đợi nàng cùng Lý thị về dùng bữa tối...

"Yên nhi... ta đã dâng tấu lên hoàng thượng cách chống nạn lũ lụt của con... Hoàng Thượng rất vui..."

Cung Minh Tường cười đến hàm trên hàm dưới lẫn lộn...

"Vâng..."

Tiểu Yên nhận nhặt đáp vẫn chăm chú tiếp tục bữa ăn... Cung Minh Tường lại quay sang tiểu Tuyết...

"Tuyết nhi... Hoàng Thượng cũng khen ngợi con hết lời... phương thuốc của con rất công dụng... nhờ nó mà dịch bệnh ở thành Ung Châu đã được khắc phục..."

Hắn thật có phúc khi có những nghĩa nữ tài giỏi như thế này... phải chăng các nàng là con ruột của hắn thì tốt biết mấy... nhưng không sao hắn cũng sẽ yêu thương các nàng như chính con ruột của mình..

"Vâng..."

Tiểu Tuyết không quá quan tâm.. chỉ là nàng thấy nghĩa phụ vì lo lắng cho việc này mà đến sinh thân của mình cũng không quan tâm.. nên mới nhìn sơ qua bệnh án rồi tiện tay viết đơn thuốc thôi... chứ nếu việc này không phải do nghĩa phụ phụ trách thì nàng đời nào rảnh rỗi quan tâm mấy dịch bệnh này...

-
-
-
-
-
-
-

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Yến Tiệc

Mới sáng sớm mọi người trong phủ Cung thân vương đều ra vào tấp nập chuẩn bị cho yến tiệc sinh thần cho vương gia bọn họ, vô cùng rộn ràng ồn ào nhưng cũng không làm cho con sâu ngủ tiểu Yên chịu rời khỏi tổ ấm của mình." Tiểu Yên... ta năng nỉ người đó dậy đi a..."

Tiểu Linh tận lực kéo tiểu Yên dậy.. hôm nay là sinh thần của nghĩa phụ phải dậy sớm để chuẩn bị chứ.. nàng không thể để tiểu Yên ngủ nướng thêm được...

" Tiểu Tuyết... ngươi cũng giúp ta một tay đi chứ..."

Nàng quay đầu cầu cứu tiểu Tuyết nhưng... tiểu Tuyết cũng chẳng khác nào tiểu Yên nàng chống tay lên mặt gục đầu xuống bàn ngủ... tiểu Tuyết ngơoi sao cũng ngủ luôn rồi... vậy ai giúp ta lôi tiểu Yên dậy đây a... thật là vậy đừng trách nàng ác... tiểu Linh lấy một cọng lông chim ngoáy ngoáy trên mũi tiểu Yên..

" Tiểu Linh... đừng phá ta... ngươi muốn chơi gì thì tìm tiểu Tuyết mà chơi đi... để yên cho ta ngủ..."

Cách này không được rồi... vậy thì...

" Tiểu Yên... làm ơn dậy đi... đừng ngủ nữa... dậy đi... dậy đi..."

Chỉ còn cách làm nũng này thôi... nàng lắc mạnh cánh tay tiểu Yên...

" Được rồi... ta dậy là được chứ gì... muốn ngủ một chút mà cũng không yên nữa..."

Tiểu Yên lật chăn bước xuống giường với bộ mặt đen thui, hai mày nhăn thấy rõ một chính giữa cho thấy chủ nhân khuôn mặt này đang vô cùng khó chịu.

" Tiểu Yên đừng khó chịu nữa... chút nữa ta sẽ cho ngươi một áo choàng làm từ lông hồ ly trắng được không..."

" Hừ..."

Tiểu Yên không nói gì đi rửa mặt chải tóc...

Tiểu Tuyết không biết từ khi nào đứng bên cạnh tiểu Yên an ủi... đúng là kêu tiểu Yên dậy đúng là một việc làm khó khăn nhất mà tiểu Linh nàng từng làm mà...

-
-
-

Giờ tỵ các nàng đã chuẩn bị xong mọi thứ, khách đến tham dự toàn là những người có địa vị không tầm thường...

" Nhị vương gia tới..."

" Tam vương gia tới..."

" Tứ vương gia tới..."

Tiếng người quản gia thông báo các vị vương gia tới, Cung Minh Tường vội chạy ra tiếp...

" Các ngươi đều bận việc cả... không tới cũng được ..."

" Hoàng thúc vậy là người không hoan nghênh bọn ta tới sao..."

" Nào có các ngươi tới ta rất vui... vào thôi..." Cung Minh Tường nở nụ cười vui vẻ nhìn những đứa cháu của mình... quả là hồ phụ sinh hồ tử... lúc trước hoàng huynh của hắn anh tuấn phi phàm như rồng ở biển người khí thế để vương bức người... xem xem hài tử của hắn chẳng những không thua gì phụ hoàng mình mà có phần còn hơn nữa...

Cung Minh Tường dẫn bọn hắn vào trong sảnh chính ngồi nói chuyện... chẳng bao lâu thì tiếng quản gia lại vang lên...

" Đại tiểu thư... Nhị tiểu thư... Tam tiểu thư tới..."

Nhất thời mọi người trong sảnh đều ngừng nói chuyện nhìn ba thân ảnh đang tiến vào...

Tiểu Yên đi chính giữa y phục màu huyết khí thế cao ngạo, khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành lạnh lùng, hàn khí tỏa ra trên người nàng càng thu hút ánh mắt mọi người, trên tay nàng đang bung một hộp gỗ chạm khắc hoa văn tinh tế nhìn qua cũng biết rất giá trị, bên phải tiểu Tuyết y phục màu xanh khoáng áo choàng mỏng, khuôn mặt lạnh nhạt, hồ hững không quan tâm, bên trái tiểu Yên là tiểu Linh y phục màu vàng, khuôn miệng nở nụ cười nhẹ trong mắt chứa đầy ý cười, dáng người nhỏ nhắn dịu dàng cũng thu hút không ít ánh mắt của mọi người... Ba người ở cùng một chỗ đúng là không gì sánh bằng, còn đẹp hơn cả tranh vẽ...mấy vị vương gia nào đó đang nhìn đến thất thần...

Tiếng các nàng vang lên kéo mọi người trong phòng về thực tại... các nàng khom người hành lễ..

" Tham kiến nghĩa phụ... chúc người phúc như đông hải... thọ tì nam son..."

Thấy các nghĩa nữ của hấn tiến vào hấn cười càng rạng rỡ..

" Miễn lễ... các con mau đứng lên đi..."

-
-
-
-
-
-
-

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Tứ Bảo Thư Pháp

Tiểu Yên đưa hộp gỗ lên trước mặt Cung Minh Tường nói..." Nghĩa phụ... đây là quà mừng thọ của chúng con dành cho người..."

Cung Minh Tường nhận lấy Hộp gỗ trên tay tiểu Yên mở ra là một bộ Tứ bảo thư pháp gồm: bút lông, nghiên mực, mực tàu, gác bút... làm từ ngọc Vân Diệp vô cùng quý giá, ngọc Vân Diệp là loại ngọc hiếm có nhất Thiên Vương quốc... có được một khối ngọc bội Vân Diệp đã vô cùng quý giá chứ đừng nói đến một bộ Tứ bảo làm từ Vân Diệp... Cung Minh Tường vô cùng ưng ý lễ vật này... quả là quý giá... quý giá...

" Ha ha ha... nghĩa phụ vô cùng thích..."

" Không có gì ạ..."

Tiểu Yên thi lễ sẵn hơi cuối đầu nhìn biểu hiện của tiểu Tuyết...

Lúc tiểu Yên cầm hộp gỗ tới phòng khách nàng đã thấy hơi tò mò... trông hơi quen mắt nhưng nàng cũng không quan tâm lắm... khi Cung Minh Tường mở hộp nàng đã thấy rất bất ngờ khi trong đó là bộ Tứ bảo thư pháp mà nàng thích nhất... nàng luôn rất ít khi dùng nó chỉ trừ những trường hợp đặc biệt... lúc trước khi viết tên cho tổ chức Tứ sát nàng mới lấy ra dùng rồi tiểu Yên thấy thuận mắt nên mượn nàng dùng mấy hôm... thật không ngờ bộ Tứ bảo mà nàng thích nhất bây giờ nó lại trở thành món quà sinh thần tặng cho Cung Minh Tường... tiểu Yên.... người... người giỏi lắm... nàng nhìn tiểu Yên bằng ánh mắt tràn ngập lửa giận...

-
-

Các nàng ngồi vào chỗ của mình...

" Tiểu Tuyết người đừng tiếc của nữa... lần khác ta sẽ đền bù cho người cái khác..."

Tiểu Yên nhỏ giọng an ủi tiểu Tuyết... nàng lấy Tứ bảo mà tiểu Tuyết yêu thích nhất đem tặng cho nghĩa phụ chắc nàng rất giận... nàng cũng đâu có muốn chứ... món quà đầu tiên các nàng tặng cho nghĩa phụ sao có thể là những đồ vật bình thường được chứ... nàng cũng có rất nhiều viên trân châu tượng ngọc quý giá nhưng nàng thấy vẫn không bằng bộ tứ bảo của tiểu Tuyết nên mới... tiểu Tuyết tha lỗi cho ta a...

" Đền bù... người nghĩ còn thứ nào đáng giá hơn bộ Tứ bảo của ta sao..."

Tiểu Tuyết giận đến nghiêng răng nghiêng lợi nói... thật nực cười... bộ tứ bảo của nàng là độc nhất vô nhị đó... đảm bảo không có cái thứ hai...phải biết nàng đã trả một

" Sao vậy tiểu Tuyết... ta thấy ngươi lần đầu tiên giận như vậy... có chuyện gì sao..."

Tiểu Linh tò mò hỏi... đừng nói là tiểu Yên có bộ Tứ bảo Vân Diệp kia không tặng cho tiểu Tuyết nên nàng đâm ra giận nha... nàng chưa thấy tiểu Tuyết tranh chấp với ai bao giờ... Nếu tiểu Linh biết bộ Tứ bảo kia là "con cưng" của tiểu Tuyết không biết nàng sẽ nghĩ sao đây...

-
-

Tiểu Yên khẽ nhìn tất cả mọi người trong phòng... các khách mời đều ở trước sân nên trong phòng cũng không có quá nhiều người... Cung Minh Tường, Lý thị, Cung Minh Duệ và... bỗng nhiên ánh mắt nàng dừng trên người ngồi đối diện nàng... ánh mắt của hắn ta nhìn rất quen... chẳng lẽ là người có ánh mắt lạnh như băng lúc đó...

Nàng đã nhận ra hắn rồi... từ lúc nàng bước vào hắn đã luôn chú ý đến nàng... một nữ nhân lạnh lùng, cao ngạo với mọi người nhưng nàng không như thế với người thân... hình như nàng làm sai gì thì phải... hắn thấy nàng đưa ánh mắt hối lỗi nhìn nữ tử bên cạnh... không hiểu sao hắn thấy nàng thật đáng yêu...không phải chứ hắn lại thấy đáng yêu ư... chiến thần Hàn vương như hắn... lãnh huyết vô tình như hắn chưa từng động tâm với nữ tử nào lại động tâm với nàng... một nữ nhân lạnh lùng giống như hắn... thật không thể tin được Thiên vương Lãnh Hàn hắn lại có ngày rung động trước một nữ nhân chỉ bằng một ánh mắt

Tiểu Linh lấy một miếng điểm tâm trên đĩa bỏ vào miệng... mùi vị rất ngọt vừ bỏ vào miệng đã tan ngay, nếu uống kèm với trà của tiểu Tuyết pha thì không gì sánh bằng... nàng ngẩng mặt lên thì đã thấy một khuôn mặt mà nàng rất quen... Lãnh Phong... hắn đến dự yến tiệc sao... thật không nghĩ đến người lạnh lùng băng đá như hắn lại nhận lời nàng... sắp tới nàng có thêm một bằng hữu nữa rồi...

Thì ra nàng là nghĩa nữ của Hoàng thúc... thật bất ngờ... sau này hắn và nàng có thể gặp mặt thường xuyên rồi... nghĩ đến đây hắn cảm thấy rất vui... Hôm nay nàng thật xinh đẹp... hắn thấy khó chịu khi có nhiều ánh mắt nam nhân thêm muốn nhìn nàng... có lẽ hắn phải khiến nàng trở thành của hắn càng nhanh càng tốt nếu không nàng sẽ là của người khác mất... nàng sẽ không trốn thoát khỏi ta đâu Ngọc Linh...

Nhị vương gia ngồi nói chính sự với Cung Minh Tường nên cũng không quan tâm tới sự khác thường của hai Hoàng đệ của mình...

Tiểu Tuyết thấy tiểu Yên cứ nhìn theo một hướng tò mò nhìn theo thì thấy đối diện có một nam tử cũng đang nhìn tiểu Yên... nàng chưa thấy tiểu Yên nhìn một nam tử mà lâu đến như vậy... không lẽ người này là lí do vì sao mấy ngày nay tiểu Yên hay thất thần sao... nàng giật mình trước phát hiện này... nàng cuối đầu nhìn tay tiểu Yên... sợi chỉ đỏ lần trước càng đậm hơn.. hình như sợi chỉ này đang kéo dài thì phải... kéo dài đến... quả không sai trên tay nam tử kia cũng có một sợi chỉ đỏ nối với tiểu Yên... sao lại như vậy được...

Nàng quay đầu nhìn tiểu Linh bên cạnh cũng thấy nàng nhìn một nam tử đối diện kẻ bên nam tử kia... mà nam tử đó cũng mỉm cười với tiểu Linh... chẳng lẽ hai người họ cũng... nàng nhìn tay tiểu Linh rồi nhìn tay nam tử đó cũng có sợi chỉ đỏ giữa hai bọn họ... sao lại nhanh như vậy... các nàng chỉ mới đến đây hơn một năm thôi mà... sao lại rơi vào lưới tình nhanh như vậy... từ khi nào... từ khi nào mọi chuyện đã không còn nằm trong dự tính của nàng nữa... rốt cuộc là từ khi nào... Dù sao đi nữa nàng cũng sẽ đưa mọi chuyện vào đúng quỹ đạo của nó... sẽ sớm thôi...

Cung Minh Tường nay giờ mãi nói chuyện chính sự với nhị vương gia mà quên giới thiệu ba nghĩa nữ của hắn..

" Bốn vương in giới thiệu ba nghĩa nữ của bốn vương.. đầu tiên đại nghĩa nữ Phượng Tử Yên... tiếp theo nhị nghĩa nữ Đông Phương Tuyết... cuối cùng tam nghĩa nữ Bạch ngọc linh..."

Ba người tiểu Yên lần lượt đứng lên.. tiểu Yên hơi lạnh lùng cuối đầu... tiểu Tuyết lạnh nhạt thì lễ... tiểu Linh vui vẻ khom người...

-
-
-
-
-
-
-

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Vương Gia

Sau khi các nàng hành lễ xong... Cung Minh Tường cũng hướng các nàng giới thiệu..." Yên nhi... Tuyết nhi các con mới tới kinh thành nên chắc không biết các vị vương gia đây... để ta giới thiệu... đây là nhị vương gia Thiên Vương Lãnh Thần... kế bên là tam vương gia Thiên Vương Lãnh Hàn... cuối cùng là tứ vương gia Thiên Vương Lãnh phong..."

Mấy vị vương chi lạnh lùng cuối đầu nhìn các nàng... Ba người tiểu Yên vừa nghe đến thân phận của các vị vương gia thì rất bất ngờ...

Tiểu Yên: Tiểu Yên nhếch môi cười lạnh... thì ra là người của hoàng thất... thật bất ngờ... không khó giải thích khi hắn lại có một đôi mắt phủ băng như vậy...

Tiểu Linh: Hắn là vương gia sao... biểu sao trên người hắn lại có khí chất vương giả và lạnh lùng như vậy... tiểu Linh lại lấy một khối điểm tâm nhỏ ăn

Tiểu Tuyết: Tại sao tiểu Yên và tiểu Linh lại rơi vào lưới tình của mấy vị vương gia này... thật rắc rối... tiểu Tuyết khó chịu nhíu mày

Sau khi Cung Minh Tường giới thiệu không khí trong phòng cũng không thay đổi... người ăn thì cứ ăn... người nói chuyện thì tiếp tục nói chuyện...

" Tề tướng tới..."

Tiếng quân gia từ ngoài cửa vọng vào thành công thu hút sự chú ý của mọi người trong phòng... tiểu Yên người tỏa hàn khí lạnh băng, khuôn mặt âm trầm lạnh lùng nhìn thân ảnh Tàn Ngụy đang từ cửa tiến vào... tiểu Tuyết khuôn mặt vô cảm cup mắt để che giấu sát ý... tiểu Linh thấy thái độ nhàn nhạt tình lạnh của tiểu Yên và tiểu Tuyết thì thắc mắc hỏi...

" Yên... Tuyết có chuyện gì sao..."

" Không có gì..."

Tiểu Yên lạnh lùng trả lời... nhanh như vậy mà đã tới rồi sao... thật nhanh...

" Đến thật nhanh..."

Tiểu Tuyết lạnh nhạt nói nhưng ẩn chứa trong đó sát khí vô hạn...

Tiểu Yên đứng lên khom người nói với Cung Minh Tường... nếu còn ở lại thêm giây phút nào nữa chắc nàng sẽ không kiềm chế được mà đánh nhau với Tàn Ngụy mất...

" Nghĩa phụ... con hơi mệt một chút xin phép về phòng..."

" Con cũng vậy..."

Tiểu Tuyết cũng không muốn ở lại thêm nữa... hôm nay vậy là quá đủ rồi...

" Được... các con nếu mệt thì về phòng đi..."

Cung Minh Tường cũng không quản việc các nàng... nghĩa nữ bảo bối của hắn nếu đổ bệnh thì không tốt đâu nha...

Được Cung Minh Tường cho phép các nàng cũng không chần chừ rời đi... thấy tiểu Linh vẫn còn ngồi đó... tiểu Yên không vui nói.

" Tiểu Linh... về phòng thôi..."

" Ta không mệt nếu các ngươi mệt thì về phòng trước đi..."

Gì chứ... hai người bọn họ không khỏe thì về phòng đi... kéo nàng theo làm gì chứ... điểm tâm hôm nay ngon như vậy nàng còn chưa ăn được bao nhiêu... nàng chưa ăn no mà... sao có thể về phòng chứ...

" Về phòng..."

Tiểu Yên lạnh lùng nói như ra lệnh... tiểu Linh thấy tiểu Yên tức giận cũng không buống binh mà ở lại thêm... vội đứng dậy hành lễ với Cung Minh Tường rồi rời đi với tiểu Yên và tiểu Tuyết... tiểu Yên lúc tức giận rất đáng sợ a... nàng không ngốc mà chọc vào ổ kiến lửa đâu...

-

-

-

Tiểu Yên vừa về tới Thiên Linh các đã về phòng đóng sập cửa... tiểu Linh quay sang hỏi tiểu Tuyết bên cạnh...

" Tiểu Tuyết... tiểu Yên sao vậy... ta thấy tiểu Yên hình như không vui thì phải..."

" Không có gì đâu người đừng quan tâm... sáng mai tiểu Yên sẽ bình thường thôi mà..."

Tiểu Tuyết không nhanh không chậm đáp... mắt vẫn nhìn các phòng của tiểu Yên... thấy kẻ thù của mình vui mới lạ đó...

" Ta sẽ tới nhà bếp nói họ chuẩn bị vài món điểm tâm cho người..."

" Ừ... được..."

Tiểu Tuyết bình thân nói xoay người ra khỏi Thiên Linh các... tiểu Linh cũng về phòng của mình...

-

-

-

Một lúc sau Ngân Tước mang điểm tâm đến phòng của tiểu Linh... tiểu Tuyết thì mang một phần khác đến phòng của tiểu Yên, lúc này tiểu Yên cũng chưa ăn gì... nếu để bụng đói mà đi ngủ cũng không tốt cho sức khỏe...

" Cộc... cộc... cộc... tiểu Yên... ta vào được không..."

" Vào đi..."

Tiểu Tuyết từ từ đẩy cửa đi vào... tiểu Yên đang ngồi trên án thư xem sách...

" Tiểu Tuyết... việc ta giao cho người như thế nào rồi..."

" ta đã sắp xếp ổn thỏa rồi... Từ sát đang trên đường tới kinh thành... chậm nhất là ngày mốt sẽ tới... chỗ ở cho bọn họ thì ta đã mua một phủ đệ ngoại ô kinh thành... một phần cánh rừng phía nam ta mua làm nơi luyện tập cho bọn họ... người thấy như thế nào..."

Tiểu Yên trầm tư suy nghĩ một chút rồi nói...

" Ta thấy như vậy cũng được rồi... ta có một chuyện muốn giao cho người..."

" Được... nói đi..."

-

-

-

-

-

-

-

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Nhiệm Vụ

" Ta cần người đi thu thập những chuyện liên quan đến Tần Ngụy, những mối quan hệ của hắn ta, điều tra rõ các thành viên trong Hắc Ưng bang..."Tiểu

Yên lạnh lùng ra lệnh...

" Khi nào ngươi cần..."

Tưởng gì chứ chuyện này không làm khó được nàng... tiểu Tuyết nhàn nhạt hỏi.

" Càng sớm càng tốt..."

Có được thông tin sớm thì sẽ dễ dàng nắm bắt được phản thắng hơn... biết người biết ta trăm trận trăm thắng... nàng phải hiểu rõ hắn thì mới sớm vạch ra chiến lược được...

" Được... Mặc Lâm chừng nào thì tới kinh thành..."

Phải rồi... sao nàng có thể quên cái tên này được... hại tiểu Yên sốt cao một đêm... hại nàng một đêm không ngủ... sao nàng có thể bỏ qua cho hắn ta...

" Sư phụ nói hắn sẽ tới kinh thành vào ngày mai... hắn còn nói sẽ giới thiệu cho ta bốn vị sư huynh nữa..."

Tiểu Yên mắt vẫn không rời khỏi cuốn sách trên tay chậm rãi nói...

" Hắn có đồ đệ khác sao..."

Người quái đản như hắn mà cũng có nhiều đồ đệ vậy sao...

" Ừ... ta muốn yên tĩnh... ngươi ra ngoài đi..."

Tiểu Yên chăm chú đọc sách.... tiểu Tuyết cũng chậm rãi về phòng của mình... Sau khi tiểu Tuyết ra khỏi phòng thì tứ đại sát thủ xuất hiện trong phòng tiểu Yên... nàng không ngước lên nhìn bọn họ một cái lạnh lùng nói...

" Báo cáo đi..."

Lần lượt từng người trong tứ đại sát thủ báo cáo....

-

-

-

-

-

-

* SÁNG HÔM SAU*

Ngoài cửa tiểu viện Chu Tước hốt hải chạy vào phòng của tiểu Yên

" Tiểu thư... tiểu thư... người mau dậy đi... tiểu thư..."

" Có chuyện gì mà người gấp gấp như vậy... trời sắp sao'..."

Tiểu Yên giọng vẫn còn ngái ngủ..từ trong chăn quát nhẹ Chu Tước... mới sáng sớm làm gì mà ồn như vậy chứ... chẳng phải nàng từng nói không được làm phiền lúc nàng ngủ sao... Chu Tước không để ý đến sự khó chịu của chủ tử mình tiếp tục nói...

" Tiểu thư sư phụ người tới rồi... người nhanh ra đi..."

Tiểu Yên vừa nghe đến hai từ sư phụ thì hơi bất ngờ... hắn đến sớm vậy sao...

" Ta biết rồi người ra ngoài trước đi..."

Tiểu Yên lật chăn bước xuống giường... rửa mặt... lấy một bộ xiêm y gọn gàng mặc vào... búi tóc cao... nàng mở cửa phòng thì thấy tiểu Tuyết đang đứng trước bậc thềm, khuôn mặt vẫn lạnh nhạt, hờ hững...

" Đi thôi..."

Tiểu Yên lạnh lùng bước đi... tiểu Tuyết cũng không nhanh không chậm đi theo phía sau...

-

-

-

Trong phòng khách truyền ra những tiếng cười vui vẻ của Cung Minh Tường và Mặc Lâm... hai người vừa đánh cờ vây vừa nói chuyện... bên cạnh tiểu Linh đang rót trà cho bọn họ... Thấy tiểu Yên, tiểu Tuyết đến, thì vui vẻ nói...

" Tiểu Yên... tiểu Tuyết mau..."

Nàng chưa nói xong thì nhận được cái lắc đầu của tiểu Tuyết cùng cái ánh mắt nàng hơi liếc sang tiểu Yên bên cạnh... bây giờ nàng mới để ý sắc mặt tiểu Yên hình như đang khó chịu thì phải.... nàng ấy không vui chuyện gì sao...

Cung Minh Tường nghe thấy tiểu Linh gọi Tiểu Yên và tiểu Tuyết cũng quay sang hướng hai người đang đi tới nói...

" Yên nhi... con mau lại đây..."

Hai người đi tới thỉnh an...

" Yên nhi thỉnh an phụ thân..."

" Tuyết nhi thỉnh an phụ thân..."

Rồi ngồi xuống ghế của mình...

" Yên nhi... sư phụ con là Mặc Lâm sao..."

Cung Minh Tường rất bất ngờ khi đại nghĩa nữ của mình là đệ tử của Mặc Lâm... nghe nói trên giang hồ ông ta được rất nhiều người ca tụng.... ông ta là người còn lại cuối cùng của Mặc Doanh môn phái.... là người văn võ song toàn... lúc tiền đế còn trị vì rất coi trọng ông ta... còn mời ông ta về dạy cho các hoàng tử của mình... kể ra hẳn cũng có chút giao tình với nhau...rất ít người được ông ta nhận làm đồ đệ... có nằm mơ hẳn cũng không dám nghĩ Yên nhi lại được ông ta nhận làm đồ đệ....

" Vâng..."

Tiểu Linh lạnh lùng nhìn Mặc Lâm với ánh mắt lạnh lùng sắc bén...Mặc Lâm đang chuyên tâm đánh cờ bỗng rung mình một cái....ngheien mặt qua nhìn thì bất giác âm trầm khó chịu của đồ đệ mình.... này giờ hẳn có chọc giận nàng sao... không có nha... không hiểu sao hẳn rất nhạy cảm với ánh mắt này của đồ đệ mình....

-

-

-

-

-

-

-

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Bốn Vị Sư Huynh

Mặc Lâm thấy tình thế không ổn nên đổi chủ đề..." E hèm... Yên nhi hôm nay ta sẽ giới thiệu bốn vị sư huynh cho con.... như thế nào..."

" Hừ..."

Tiểu Yên và Mặc Lâm cùng nhau cười ngửa ra ngoài thành.... hôm nay tiểu Yên sẽ có một cuộc luyện tập trong rừng...

-
-
-

" Tiểu Tuyết...tiểu Yên cũng đi rồi chúng ta ra phố đi dạo được không.."

Tiểu Linh ôm lấy cánh tay tiểu Tuyết làm nũng tiểu Tuyết... tiểu Yên được vào rừng nàng cũng muốn ra ngoài đi dạo... lúc trước trong phủ chỉ có mình nàng... rất buồn chán nghĩa phụ cũng không cho nàng ra ngoài một mình... Duệ nhi thì tới thượng thư viện trong hoàng cung học tập rất ít khi ở phủ... bây giờ tiểu Yên và tiểu Tuyết đã về nàng có thể ra phố cùng họ được rồi...

" Tuyết nhi không thể ra ngoài cùng con được rồi Linh nhi... "

" Cái gì... tại sao không được nghĩa phụ..."

Hả... tại sao lại không được chứ... chẳng lẽ tiểu Yên đi rồi không có ai giúp nghĩa phụ giải quyết công việc nên nghĩa phụ định giao việc này cho tiểu Tuyết sao... không thể như thế được...

" Dịch bệnh ở thành Ung Châu không biết vì lý do gì phát tác, sáng nay trên triều hoàng thượng đã hạ chỉ phái con đến thành Ung Châu... hoàng thượng đã sắp xếp người đưa con tới thành Ung Châu an toàn quyết dịch bệnh... giờ thìn tứ khắc xuất phát... con hãy đi chuẩn bị đi... "

" Ân phụ vương... "

Ở cổ đại này vua là lớn nhất mệnh lệnh của vua là thánh ý không thể làm trái nàng có cơ hội lựa chọn sao... kháng chỉ là phạm tội khi quân tru di cửu tộc... nàng có cơ hội kháng chỉ sao... một chút lựa chọn cũng không có... bây giờ nàng cần có thời gian để suy nghĩ về một số chuyện rồi đi không hẳn là xấu... giải quyết dịch bệnh đối với nàng là chuyện nhỏ....

-
-
-

Thật là... hai người tiểu Yên mới về không bao lâu thì một người bị cái tên sư phụ Mặc Lâm gì đó lôi đi luyện tập... người thì phụng chỉ đi khống chế dịch bệnh... các nàng không có cơ hội cùng nhau ở cùng một chỗ nữa....

" Tiểu Tuyết đi đường cẩn thận...."

" Ta không phải là tiểu hài tử đâu... đúng rồi ta có cái này cho ngươi... "

Tiểu Tuyết lục tay áo lấy ra một chuỗi ngọc thất bảo gồm vàng, bạc, lưu ly, san hô, hổ phách, mã não, xà cừ vô cùng đẹp... tiểu Linh khó hiểu hỏi..

" Sao tự dưng ngươi lại tặng ta chuỗi ngọc vậy..."

" Có chuỗi ngọc này ngươi có liên lạc được với ta và cả tiểu Yên..."

Tiểu Tuyết chậm rãi giải thích...

" Chức năng của chuỗi ngọc này giống điện thoại sao... ngươi lấy ở đâu vậy..."

Ngạc nhiên thật... ở cổ đại mà cũng có thứ này sao thật bất ngờ nha...

" Ta tự chế tạo ra đấy... ta đảm bảo ở cổ đại này không có cái thứ tư xuất hiện..."

Gì chứ... xem thường nàng quá rồi đấy.... chỉ có vài cái vòng tay thôi mà nàng còn có thể làm nhiều thứ hơn thế...

" Tiểu Tuyết... ngươi thật lợi hại..."

tiểu Linh Cười rộ lên... có thứ này thật tốt nàng có thể liên lạc với tiểu Yên và tiểu Tuyết rồi... thật vui...

" Nhị tiểu thư... tới giờ người phải đi rồi..."

Quản gia từ ngoài cửa tiến vào nói...

" Tiểu Tuyết tạm biệt..."

Tiểu Linh vẫy tay tạm biệt... tay nắm chặt chuỗi ngọc thất bảo trong tay...

" Tạm biệt... "

Dứt lời tiểu Tuyết xoay người rời đi... nàng đã để Kim Tước bên người tiểu Linh để bảo vệ nàng... dù sao hai người vẫn tốt hơn một mình Ngân Tước bảo vệ...

-
-
-

Tiểu Tuyết từ phủ bước ra đã thấy một đoàn người đang đứng đợi nàng... thì ra người đi cùng nàng lần này là Nhị vương gia đương triều Thiên Vương Lãnh Thần... trong yến tiệc sinh thần nghĩa phụ nàng từng thấy qua hắn cũng không có ấn tượng gì về vị vương gia này.... hôm nay nhìn kĩ hắn khí chất xuất thần, dung mạo tựa tiên nhân quả là người hoàng tộc đều không tầm thường chút nào...

Lãnh Thần thấy nàng đã tới cũng không tiếp tục trì hoãn lạnh lùng ra lệnh xuất phát... hắn chỉ một lòng quan tâm đến lê dân bách tính... chỉ cần nàng là người có thể giải quyết dịch bệnh tất thấy có lợi hắn sẽ tận lực bảo hộ nàng... nàng cũng không quan tâm tới biểu hiện lạnh lùng vô tâm của hắn chậm rãi lên xe ngựa...

-
-
-
-
-
-
-

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Buổi Luyện Tập Trong Rừng

Tiểu Yên và Mặc Lâm cười ngửa ra khỏi kinh thành đi về phía bắc trăm dặm đến khu rừng Thiên Phong. Thiên Phong là một khu rừng rất rộng, nhiều cây cổ thụ trăm năm, bia rừng được phủ một lớp sương muối dày đặc vào buổi sáng sớm và chiều tối, địa hình vô cùng hiểm trở cộng thêm có rất nhiều thú dữ nên đây là nơi thích hợp cho những ai muốn nâng cao khả năng thực chiến của mình...

Tiểu Yên và Mặc Lâm vừa đến thì đã thấy một nam tử đứng đợi bên ngoài rừng... đôi mắt sắc lạnh đó... chẳng lẽ... đừng nói là...

" Yên nhi... sư phụ giới thiệu với con... đây là tam sư huynh của con... Lãnh Hàn... "

Mặc Lâm giọng hí hửng giới thiệu tam đồ đệ của mình... hắn quay sang Lãnh Hàn...

" Hàn nhi... đây là ngũ muội của con Phụng Tử Yên... "

Tiểu Yên và Lãnh Hàn đều rất bất ngờ nhìn nhau...

" Không ngờ nàng lại là ngũ muội của ta... ta đã nghe sư phụ nói rất nhiều về muội..."

" Gặp qua tam sư huynh..."

Nàng cũng gật đầu coi như hành lễ... không ngờ bốn vị sư huynh của nàng lại có thân phận như vậy...

Đúng vậy... hắn rất bất ngờ với tài năng luyện võ công thi phú của nàng... chưa đầy một năm mà đã luyện Lôi Trần Kiếm Pháp đến tầng thứ tám thì quả

là thiên tài... hần đã mất một năm để luyện đến tầng thứ tám tính ra nàng tỏ chất thật tốt...

" Sư phụ... chẳng phải người nói là giới thiệu bốn vị sư huynh cho ta sao... sao bây giờ chỉ có một người... "

Mặc Lâm đưa ánh mắt thắc mắc hỏi Lãnh Phong... hôm qua chẳng phải hần đã đưa thư nói hôm nay sẽ giới thiệu đồ đệ thứ năm sao... hần cũng đang thắc mắc sao chỉ có tam đồ đệ là có mặt còn đại đồ đệ, nhị đồ đệ, tứ đồ đệ đâu rồi...

Đối với vấn đề này hần cũng không biết giải thích sao... hôm qua lúc nhận được thư của sư phụ trong thư phòng có đủ cả bốn huynh đệ bọn hần... đại sư huynh là hoàng đế đương triều Lãnh Minh tức nhiên là không thể tùy tiện xuất cung ra ngoài được.... nhị sư huynh là nhị vương gia nhận được thánh chỉ đến thành Ung Châu giải quyết bệnh dịch nên không thể bỏ bê chính sự... còn tứ sư đệ là tứ vương gia khi nhìn qua đã thấy biến mất rồi khỏi thư phòng từ lúc nào... người còn lại là hần nên phải đến đây... hai hoàng huynh của hần đều có việc để lo... chỉ có hần và hoàng đệ là đang rảnh rỗi mà hoàng đệ lúc đó lại không thấy tăm hơi nên hần là người nhận lời sư phụ đến đây cùng ngũ sư muội chân chân chính chính luyện tập...

" Ba tên tiểu tử này thật là... đến lúc về phải hảo hảo dạy dỗ một phen mới được... hai người hãy cùng nhau vào rừng luyện tập... ta ở ngoài này chờ các người ra... nhớ trước khi mặt trời lặn phải ra khỏi rừng..."

Mặc Lâm dặn dò hai đồ đệ của mình... nàng và hần cũng không lãng phí thêm thời gian cùng nhau đi sâu vào rừng...

-

-

Càng đi sâu vào rừng, sương muối bắt đầu tan dần, cây cối mọc rậm rạp che khuất cả lối đi, hai người phải rất tập trung để không phải bị thương do các cây gai dọc đường, có rất nhiều loại cây rất hiếm gặp... cũng có nhiều loại cây mà nàng chưa nhìn thấy bao giờ... gió trong khu rừng thổi nhẹ nhàng qua làm lay động cây cối, chim nháy nhót trên các cành cây hót... màu xanh như đậm hơn... nàng cảm nhận được ở đây không khí thực rất trong lành... động thực vật ở đây như đang trò chuyện cùng nhau.... nàng và hần tiếp tục đi vào sâu hơn nữa... vẫn là cây cỏ thụ trăm năm những thảm thực vật, tán cây rộng lớn bao phủ toàn bộ bầu trời ánh nắng không thể nào xuyên qua được làm khu rừng trở nên âm u đáng sợ... nhưng không khí hình như có phần quý dị hơn thì phải... theo kinh nghiệm của một sát thủ nàng đề cao cảnh giác không dám lơ là khi tiến càng sâu vào rừng bởi nàng biết càng sâu vào rừng thì càng có nhiều động vật ăn thịt, tính hiếu chiến của chúng rất cao..... này giờ nàng và hần cũng gặp không ít động vật nhưng đa số đều không ảnh hưởng gì mấy... đều dễ giải quyết....

" Soạt... soạt... soạt..."

Âm thanh rất nhỏ từ bụi cây phát ra tiểu Yên và Lãnh Hàn đều có thể nghe rất rõ... có cái gì đó đang tiến về hướng các nàng đi tới... bỗng một bóng đen từ một bụi cây gần đó phóng nhanh đến.....

" Gào.oooooooo..."

Một con gấu đen to lớn kích thước khoảng ba mét, bị mất một mắt trái thay vào đó là một vết sẹo trông rất dữ tợn... con gấu đen vung tay về phía tiểu Yên nàng nhện nhằng lách mình tránh thoát một cách dễ dàng... nàng rút chùy thủ bên hông lao về phía con gấu đen... chưa chạm tới được đến người nó thì đã bị gấu đen vung tay người nàng theo lực đẩy mà đập vào một thân cây... Lãnh Hàn cũng không đứng yên lập tức ngưng tụ nội lực trong tay phóng tới gấu đen... con gấu đen trúng một chương của Lãnh Hàn cũng không bị thương gì chỉ lùi lại hai ba bước rồi trấn tĩnh lại...

Tiểu Yên ngạc nhiên.. tuy nàng cũng không biết rõ thực lực của Lãnh Hàn nhưng nhìn chương lực lúc này rất lớn một con gấu bình thường sao chịu nổi chứ... rõ ràng con gấu này không bình thường chút nào... Lãnh Hàn thấy con gấu không hề hấn gì cũng không có tiếp tục dừng lại mà tiếp tục công kích nhưng cũng bị con gấu đánh văng ra... tiểu Yên nhanh nhẹn đón lấy cơ thể của Lãnh Phong... con gấu này không những có một cơ thể mình đồng da sắt mà còn rất khỏe... nếu hai người mà cứ tiếp tục công kích rồi rạc như thế này thì không thể nào thắng được... nàng và hần đã tấn công con gấu gần một canh giờ tiêu hao sức lực cũng không ít, mà con gấu hình như càng lúc càng hăng, vung tay càng lúc càng mạnh mẽ... cần phải có chiến thuật thực rõ ràng mới được... nàng chợt nhớ đến những kiến thức đã học ở hiện đại phân bu của loài gấu là nơi mềm nhất nàng sẽ dùng dao để đâm vào.... nàng liếc mắt nhìn Lãnh Phong... tuy không cùng nàng tiếp xúc nhiều nhưng không hiểu sao hần vừa nhìn thấy ánh mắt của nàng liền hiểu ra nàng muốn hần dời đi lực chú ý của con gấu này tuy không biết nàng muốn làm gì nhưng hần là nàng đã tìm ra cách để giải quyết con gấu này...

Lãnh Hàn ngưng tụ nội lực trong tay đánh thẳng đến con gấu thành công thu hút lực chú ý của nó... hần vận khinh công bay lên, khi thấy con gấu ngẩng đầu thì lấy chùy thủ phóng thẳng vào mắt nó... máu tươi bắn ra nhưng một chút cũng không dính vào người hần... con gấu bị đau gầm lên dữ dội... nhân lúc này tiểu Yên một dao đâm thẳng vào bụng nó, máu từ bụng con gấu bắn hết lên cả người nàng, con gấu càng trở nên điên cuồng, động tác cũng vì thế mà trở nên mạnh mẽ, chân sau của con gấu đạp mạnh vào người tiểu Yên đẩy nàng văng ra xa... con gấu hét lên một tiếng rồi cả người đổ ập xuống hấp hối rồi tắt thở...

Lãnh Hàn đến bên cạnh nâng người cô dậy... sắc mặt nàng trắng bệch khóe miệng rỉ máu do cú đập của con gấu... hần hơi lo lắng hỏi...

" Nàng không sao chứ..."

" Không sao..."

Tiểu Yên khó nhọc hít thở... con gấu này cũng thật quá khỏe... bị thương tới như vậy còn đạp nàng một cái mạnh như vậy... một mạng thì cũng mất đi phân nửa... Lãnh Hàn nghe nàng nói không sao nhưng thấy biểu tình mệt mỏi của nàng thì cũng biết cú đập kia mạnh tới mức nào... hần nhẹ nhàng bế nàng vận khinh công ra khỏi khu rừng... hôm nay luyện tập gặp nguy hiểm như vậy cũng đủ rồi... nếu cứ tiếp tục như vậy sợ là mạng để ra ngoài cũng không có....

Nhìn gần như thế này nàng mới cảm thấy hán không lạnh lùng chút nào... hán là người hoàn tộc mỗi ngày của hán đều đầy mưu kế và toan tính phải chăng vì vậy mà hán trở nên lạnh lùng và luôn cảnh giác với mọi người quanh mình như vậy.... nàng đột nhiên thấy đồng cảm với hán... hán thật giống tiểu Yên... những người bên cạnh nàng ấy chẳng khác nào những con sói... chờ lúc con mồi trở nên yếu sức thì vồ lấy giải quyết một cách nhanh chóng mà không chừa lấy một giây chuẩn bị...

Nhìn mặt nước sông Tây Hạ trong xanh không một gợn sóng... nàng cảm thấy thật yên bình... phải chi thời gian ngừng lại thì tốt biết mấy... nàng đứng dậy đi lại gần sông... cời giấy, tháo tất ra nhún chân mình xuống dòng nước mát lạnh... nàng nở nụ cười thoải mái... nụ cười không lẫn tạp chất trong sáng, rực rỡ, ấm áp tựa ánh nắng mặt trời...

Tất cả mọi hành động của nàng dù nhỏ nhất nhất từ này đến giờ của nàng đều được thu vào ánh mắt của nam nhân đang nhắm hờ mắt nhìn tựa như đang ngủ kia.... dưới ánh nắng chiều tà khỏe miệng hán lộ ra một đường cong vô cùng rõ ràng... ở một mình với hán mà nàng không làm gì hán ngoài chỉ nhìn hán với ánh mắt đồng cảm... nàng không nhìn hán với ánh mắt si mê, không ham muốn mà đơn giản chỉ là đồng cảm... còn lại không có gì cả... giả vờ đơn giản hay vốn dĩ đã đơn giản...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Dịch Bệnh Ở Thành Ung Châu

Dịch bệnh ở thành Ung Châu không biết vì lý do gì bắt đầu phát tác trở lại, người dân vô cùng hoang mang lo sợ, trước đây đã được khống chế khiến bọn họ rất vui mừng nhưng chưa được bao lâu thì dịch bệnh lại tái phát... cả thành như muốn nổi loạn, vì theo với bệnh dịch là hạn hán mất mùa khiến người dân không có lương thực để ăn....

Cổng thành được đóng kín không cho người dân ra khỏi thành cũng không cho người ngoài vào thành vì sợ lây nhiễm bệnh dịch... đến cổng thành tiểu Tuyết xuống xe ngựa đi bộ cùng bọn người Nhị vương gia vào thành để báo cáo số người vào thành...

Sau nhiều ngày đóng cổng thành làm người dân vô cùng tuyệt vọng thì hôm nay cổng thành được mở ra... một đoàn người đi vào... đi vào đầu tiên là Nhị vương gia Thiên Vương Lãnh Thần... bên tay trái là tiểu Tuyết... theo sau là các thuộc hạ của hán... và cuối cùng là rất nhiều các xe ngựa chở theo lương thực cùng các loại thuốc... Thiên Vương Lãnh Thần lệnh cho các thuộc hạ của mình đưa số lương thực cùng thuốc men đến tri phủ để phân phát cho người dân, còn hán dẫn theo vài thuộc hạ của mình cùng tiểu Tuyết đi xem tình hình kinh thành... bọn họ đi đến đâu cũng thấy các bệnh nhân bị nhiễm bệnh nằm la liệt khắp đường không được chăm sóc cẩn thận cũng không được cách li... xem ra phải sắp xếp lại mới được...

Thiên Vương Lãnh Thần không đi về nha phủ mà cùng với tri phủ sắp xếp lại mọi chuyện... những người bị bệnh thì được cách ly với những người không nhiễm bệnh... phát lương thực cho người dân... thuốc men thì đưa đến được đường để các đại phu ở đó có thể kê đơn bốc thuốc... mọi người đều làm việc vô cùng bận rộn cả đến Nhị Vương gia cũng rất bận rộn để sắp xếp mọi chuyện...

Trong lúc mọi người ai cũng có công việc của mình phải lo thì tiểu Tuyết lại đứng đờ đẫn vô cảm như không dường như nàng đến đây để chơi vậy... cả ngày nàng không cùng bọn quan nha phân phát lương thực... cũng không cùng các đại phu bắt mạch trị bệnh... người dân thấy nàng không làm gì cũng mặc kệ không quan tâm... nhưng không ai biết rằng cái nàng muốn không phải là khống chế bệnh dịch mà tìm ra nguyên nhân khiến cho bệnh dịch trước đó đã được khống chế nay lại bùng phát và lan rộng hơn...

Tiểu Tuyết như thường lệ hôm nay nàng lại đến phòng bếp để kiểm tra thức ăn nhưng cũng không phát hiện được gì... nàng nhíu mày khó hiểu... nếu không phải do thuốc có vấn đề thì chắc phải là thức ăn nhưng cả thức ăn cũng không có thì phải là cái gì... cái gì khiến cho bệnh dịch ngày càng nghiêm trọng như vậy... nàng bước ra khỏi phòng bếp thì nghe tiếng hai a hoàn đang đứng gần các lu nước nói chuyện với nhau

" Nước ngày hôm nay người đã thay chưa..."

" Hình như chưa thay thì phải ta sẽ làm ngay đây..."

Nước... chẳng lẽ là nước... nàng vội chạy lại phía hai a hoàn...

" Khoan... khoan đã..."

" Cô nương có chuyện gì sao..."

Nàng không để ý đến ánh mắt khó hiểu của bọn họ... lấy một cái chén múc nước lên đưa lên mũi... cái mùi này... là tiền mao... bọn họ không biết tiền mao không được dùng cho những người bị âm hư hỏa vượng sao như bệnh nặng sẽ càng nặng thêm sao... thật bất cần...

" Các người lấy nước này ở đâu..."

Nếu tìm ra nguồn gốc sẽ dễ giải quyết hơn...

" Ở sông Vạn Tuyền... "

" Tạm thời bây giờ các ngươi không cần thay nước... nếu có chuyện gì ta sẽ chịu trách nhiệm... "

Không để ý bọn họ có nghe hiểu không nàng đã quay lưng đi mất... chắc có người đã đỡ trò bỏ tiền mao vào nước sông Vạn Tuyền làm bệnh dịch ngày càng nghiêm trọng... nàng phải đến đó kiểm tra....

Sông Vạn Tuyền này bắt nguồn từ ngoài thành và chảy vào thành... ngày ngày dòng chảy đều thay đổi... phòng bếp thay nước vào buổi sáng vậy thời điểm trong ngày thích hợp nhất để hạ tiền mao xuống sông là... ban đêm... đúng là đêm tối để làm chuyện xấu nhất mà...

-

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Học Tập Lễ Nghi

* Lý Uyên các* Lý Uyên các là nơi ở của Lý thị, thường ngày vô cùng thanh tịnh nhưng hôm nay lại vô cùng náo nhiệt...

Các nha hoàn ra vào tấp nập... Lý thị hôm nay không hiểu vì sao lại nhanh tay giành được tiểu Yên thoát khỏi móng vuốt của Cung Minh Tường và Mặc Lâm... Thường ngày Yên nhi không bị Cung Minh Tường gọi vào thư phòng giúp hắn giải quyết công việc thì cũng bị Mặc Lâm cứ hai ba ngày lại dẫn vào rừng luyện tập... khiến nàng đến cơ hội ở gần tiểu Yên cũng không có.... thế nên hôm nay nàng đã dậy từ sớm qua phòng Yên nhi kéo nàng qua viện của mình...

Thế nên sáng nay nàng đã sai nha hoàn đem nhiều y phục, trang sức, son phấn... đến viện của mình để trang điểm cho Yên nhi... nàng cũng muốn trang điểm cho Tuyệt nhi nhưng Tuyệt nhi hiện không có ở phủ nên nàng cũng không còn cách nào...

" Nghĩa mẫu... mới sáng ra người gọi chúng ta đến đây là có việc gì???"

Tiểu Yên mặt vẫn còn ngái ngủ hỏi Lý thị... hôm nay đột nhiên Lý thị mới sáng sớm đã sang phòng nàng gọi nàng dậy khiến nàng không ngủ được đủ giấc... nguyên tắc của nàng ở hiện đại là ngủ đến trưa mới dậy... xuyên không đến cổ đại này nàng đã cố gắng lắm mới dậy vào lúc giờ tý... các ngày thỉnh an sáng nàng đã phải mất nhăm nhăm dậy vào giờ thìn... hôm nay lại bị gọi dậy vào giờ mão khiến nàng vô cùng tức giận muốn phát hỏa cũng không có chỗ để phát đành phải nuốt vào trong bụng... thật là từ khi đến nơi này nàng không ngày nào được yên thân ngủ đủ giấc....

" Yên nhi... Linh nhi... các con đã là tiểu thư của phủ Cung Thân vương sau này sẽ được mời tham dự yến tiệc rất nhiều... vậy nên ta sẽ dạy các con những lễ nghi cơ bản..."

Lý thị vui vẻ nhìn tiểu Yên và tiểu Linh... ba nghĩa nữ của nàng trời sinh đã có dung mạo xuất chúng... thông minh tài trí hơn người... lại hiểu lễ nghi phép tắc sau này khi đi dự yến tiệc trong cung không chừng vừa ý Thái hậu hay Hoàng hậu nương nương không chừng lại được phong làm đệ nhất tài nữ kinh thành... nghĩ đến như vậy nét cười trên mặt nàng lại càng rạng rỡ hơn mấy phần...

" Ta từng nghe nghĩa phụ các ngươi nói các ngươi từ xa đến nên các lễ nghi truyền thống phép tắc của Thiên Vương quốc các ngươi không nắm rõ vậy nên bây giờ ta sẽ nói qua một chút....."

" Nữ nhân Thiên Vương quốc phải đủ tứ đức gồm công, dung, ngôn, hạnh.... Công ở đây có nghĩa là những nghề nghiệp nữ công như thêu thùa, may vá... nói chung là những nghề nghiệp nhẹ nhàng.... Dung ở đây là sắc đẹp, nó là một thứ vũ khí mà nữ nhân tự nhiên có được, nên bảo trọng nó như vàng ngọc bên mình..... Ngôn là ngôn ngữ của người nữ nhân phải tươi mát, ngọt ngào tình cảm khi nghe đến ai ai cũng mát lòng, dễ cảm mến... Hạnh ở đây là tính nết, người nữ nhân dù đẹp đến đâu mà đức hạnh không có thì cũng không còn có gì để so sánh nữa..."

" Sau đây là tư thế chấp tay vái chào... hai con hãy đứng lên và làm theo ta... Bàn tay phải nắm ở trong, bàn tay trái bao bên ngoài tạo thành nắm tay để trước ngực chào. Nắm tay này để cao ngang mũi, đầu hơi gật về phía trước và lưng hơi cong...."

Tiểu Yên tuy bề ngoài vẫn khuôn mặt phủ băng ngàn năm như bên trong đã không ngừng than vãn... lễ nghi sao lại nhiều như vậy cơ chứ... nàng đang buồn ngủ lại phải nghe nghĩa mẫu thao thao bất tuyệt về những thứ nhảm chán này thật là làm nàng càng buồn ngủ thêm... lễ nghi này đối với một sát thủ như nàng quả là một chút cũng không phù hợp.... Tiểu Linh cũng có một năm sống ở đây nên đối với những thứ này cũng không đến nỗi khó khăn....

" Tiếp theo các con hãy thêu thùa cho ta xem một chút... các con có một canh giờ... "

Các nha hoàn lần lượt đem lên cho các nàng khung thêu, chỉ thêu,...

Tiểu Yên đối với việc thêu thùa này cũng không có gì là khó khăn... đối với chuyện cầm, kì, thi, họa này đối với một người có chỉ số IQ 300/300 như nàng thì không có gì là khó... Tiểu Linh lại càng không phải nói nàng ở hiện đại xuất thân là tiểu thư của một gia tộc danh giá từ nhỏ đã được học tập những lễ nghi phép tắc bắt buộc...

Sau một canh giờ Lý thị vô cùng hài lòng với hai bức tranh thêu của tiểu Yên và tiểu Linh...

" Rất tốt... cuối cùng ta sẽ dạy các con pha trà... cách pha trà đối với một tiểu thư khuê các nào cũng phải biết... ta sẽ làm mẫu sau đó các con hãy làm theo... "

" Nước pha trà nên dùng nước lọc tinh khiết hoặc nước suối, nước có độ nóng vừa phải, tráng ấm chén với nước sôi để tránh làm giảm nhiệt độ của nước khi pha trà... cho trà vào ấm, số lượng tùy theo khẩu vị hoặc tùy theo số người uống mà cho vào ấm cho phù hợp... tiếp theo rót nước nóng vào cho vừa đủ ngập trà rồi đổ ngay ra để trà không chất và để tránh làm giảm hương vị... đổ nước nóng đầy ấm và đậy nắp lại, tiếp tục rót quanh ấm để hãm trà...."

Nghĩa mẫu lại bắt đầu thao thao bất tuyệt nữa rồi... cách pha trà này hai nàng đã nhìn tiểu Tuyết pha rất nhiều lần rồi, chỉ là các nàng chưa bao giờ tự pha mà thôi, lúc muốn uống thì đều có tiểu Tuyết pha rồi...

Tiểu Yên và tiểu Linh lần lượt pha trà theo các bước.... sau một khắc hai bình trà châm xong tiểu Yên và tiểu Linh rót trà ra hai ly sau đó đưa cho nghĩa mẫu....

Lý thị chậm rãi đưa lên miệng uống, chất lỏng ấm ấm vừa xuống miệng... sao không có mùi vị gì cả... ly này là của Linh nhi thì phải so lại lạt nhách vậy... Lý thị đưa ly của tiểu Yên lên miệng thì mắt tròn tròn nước trà vừa uống vào thì có mùi vị đắng đắng càng uống càng đắng nàng đột nhiên muốn phun ra nhưng nàng là phu nhân của một phủ sao có thể làm chuyện mất mặt này được... nàng đành ngậm đắng nuốt cay nuốt xuống.....

Lý thị nhìn hai nghĩa nữ của mình rồi nhìn hai ly trà... một đắng chất vô cùng một ly thì lạt nhách nàng không thể hiểu được cùng một loại trà cùng một dòng nước sao có thể pha ra hai mùi vị khác nhau như vậy... Lý thị lắc đầu ôm trán thở dài...

-
-
-
-
-
-
-
-
-

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Đêm Tối Náo Nhiệt

Tiểu Tuyết mấy ngày nay đều không ra khỏi phòng, Thiên Vương Lãnh Thần có tới mấy lần muốn gặp nàng như đều bị nàng từ chối không gặp.... Hằng đêm nàng tới một khoảng đất rộng bằng phẳng không có cây dựa theo kiến thức thiên văn học quan sát tính toán thời gian và cuối cùng nàng đã xem ra được đêm nay là một đêm không trăng... những kẻ muốn hạ tiên mao xuống sông Vạn Tuyền sẽ không bỏ qua cơ hội này... Hôm nay mới giờ thìn nàng đã đi gặp Thiên Vương Lãnh Thần...

" Tham kiến Nhị vương gia..."

" Đông Phương tiểu Thư không cần đa lễ... không biết hôm nay tiểu thư đến đây tìm bốn vương là có chuyện gì..."

Thiên Vương Lãnh Thần nhấp một ngụm trà lạnh lùng nói.... tiểu Tuyết chậm rãi đưa một tờ giấy cho Nhị vương gia... hần nhận lấy hỏi...

" Đây là gì..."

Tiểu Tuyết mặt lạnh nhạt nói...

" Đây là đơn thuốc để không chế dịch bệnh... chỉ cần bốc đúng thuốc uống đúng giờ thì ta đảm bảo trong vòng mười ngày chúng ta có thể về kinh..."

" Thật sao..."

Thiên Vương Lãnh Thần nhìn tiểu Tuyết với ánh mắt nghi ngờ, bệnh dịch năm nào cũng có, lấy đi không ít mạng người, thời gian kéo dài lâu nhất là nửa năm, các thái y trong cung và các đại phu trong kinh thành lúc nào cũng đầu đầu về việc điều trị bệnh dịch vậy mà bây giờ chỉ nhờ vào đơn thuốc này mười ngày bệnh dịch sẽ được khống chế ư... có đánh chết hần cũng không tin.... nhưng khi nhìn đến ánh mắt kiên định của tiểu Tuyết thì hần lại nghĩ cũng nên thử một lần... dù sao bây giờ cũng không còn cách nào khác thử một lần cũng không mất mát gì...

Thấy Thiên Vương Lãnh Thần nhìn đơn thuốc của nàng bằng ánh mắt nghi ngờ thì vô cùng khó chịu... nàng rất ghét những ai nghi ngờ việc làm của mình có lẽ nàng lấy tính cách ày của tiểu Yên nàng ấy cũng không thích ai nghi ngờ về quyết định của mình... trong lúc hần còn đang suy nghĩ có nên hay không thử phương thuốc của nàng thì nàng đã xoay người ra khỏi phòng....

-
-
-
-

Tiểu Tuyết đến bờ sông Vạn Tuyền vào lúc chập tối, nàng ẩn trên một cây to bên bờ sông chờ đợi... đúng như nàng tính toán đêm nay là một đêm không trăng, bóng tối bao phủ mặt đất... trên trời một ngôi sao cũng không có, càng về khuya khí trời càng lạnh.... nàng nở một nụ cười tự mãn... đêm nay hần sẽ rất nóng đấy....

Cách chỗ nàng không xa xuất hiện một đám hắc y nhân đang bỏ tiền mao xuống sông... quả đúng là có người muốn ngăn cản việc chữa bệnh dịch... trong lúc đám hắc y nhân đang mãi bỏ tiền mao xuống sông nàng vận khinh công bay tới chỗ bọn họ, khi còn cách khoảng năm mét nàng ngưng tụ nội lực trong tay phóng thẳng về phía hắc y nhân... một số tên không kịp phòng bị bị nàng đánh văng ra hoặc máu chết tại chỗ... mấy tên còn lại thấy bị phát hiện cũng lao vào ra chiêu với nàng... nàng vừa đánh nhau với bọn họ vừa hạ độc... hai bên cứ ta một chiêu người một chiêu kéo dài đến hai khắc vẫn chưa phân rõ thắng bại... nàng nhíu mày nếu là hắc y bình thường sao lại giỏi như vậy... hà... hình xăm chim ưng... lại là các người... oan gia ngõ hẹp nhỉ... tiểu Tuyết mặt không đổi sắc nhưng người bắt đầu tỏa sát khí... ra chiêu càng mạnh mẽ hơn...

Dưới những đợt tấn công như vũ bão của nàng đám hắc y nhân chỉ còn lại sáu nhân... nàng cảm thấy không cần dây dưa nhiều với bọn hắc y nhân này nữa nàng phát tay phóng ra sáu kim cực độc vào sáu tên hắc y nhân... thời khắc sáu tên hắc y nhân ngã xuống cũng là lúc một phi tiêu xé gió lao nhanh về phía nàng... nàng nhẹ nhàng xoay người tránh nhưng phi tiêu vẫn trúng tay trái của nàng... bọn chúng còn đồng bọn sao... nàng cười nhạt ôm lấy cánh tay của mình nhìn theo hướng phi tiêu được phóng tới... mỗi nàng mấp máy nói gì đó... nhưng cũng không đủ âm lượng để phát thành tiếng như nếu nghe được thì sẽ biết lời nói của nàng đậm mùi máu tanh... chỉ có mình nàng biết...

" Rồi sẽ có ngày ta chôn sống tổ chức sát thủ của người... sẽ không còn lâu nữa đâu...."

Nàng nhìn xung quanh đã không còn ai đi vài bước về phía trước thi triển phép thuật biến mất....

-
-
-
-
-
-
-
-
-
--

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Cùng Liên Thủ

* THIÊN LINH CÁC*

Trong phòng của tiểu Yên...

" Tiểu Tuyết... thế nào rồi..."

Tiểu Yên ngồi trên giường nói chuyện với tiểu Tuyết qua chuỗi ngọc thất bảo...

" Ta vừa tra ra một thông tin vô cùng có lợi cho chúng ta.... có lẽ thành đồng minh không chừng..."

" Ý ngươi là gì... nói rõ đi tiểu Tuyết... đừng dài dòng..."

" Ta tra ra được bọn người Tam vương gia cũng có thù oán với hần ta... "

" Theo như lúc này ngươi nói chúng ta có thể liên thủ với bọn họ để thu thập Tần Ngụy..."

" Đúng vậy... thế lực của chúng ta hiện nay vẫn không thể bằng được với hần... nhưng nếu liên thủ với bọn họ thì mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn..."

" Ngươi có biết thâm thù đại hận giữa bọn họ không..."

" Sao vậy... ngươi quan tâm sao... tiểu Yên..."

" Không hần... chỉ là nếu biết rõ tình hình giữa bọn họ... thì chúng ta sẽ dễ dàng hợp tác hơn thôi... chẳng phải có câu ' biết người biết ta trăm trận trăm thắng sao..."

Tiểu Tuyết hơi trầm mặc một lúc nhưng rất nhanh khôi phục vẻ lãnh đạm thờ ơ thường ngày....

" Đừng quan tâm nhiều làm gì tiểu Yên... ta chắc chắn lần liên thủ này tuyệt đối có lợi không có hại... "

" Được... ta biết rồi..."

" À... ngươi có nói ngày mai ngươi cùng Tam vương gia ra ngoài có phải không..."

" Có chuyện gì sao..."

" Không có gì... nhớ cẩn thận...."

" Ta biết rồi..."

Tại sao tiểu Tuyết không muốn nói cho nàng biết thù hận giữa bọn họ là gì... tại sao... tiểu Yên trầm luân tư thảo....

-

-

-

-

-

-

-

Hôm nay tiểu Yên lại vào rừng luyện tập với Thiên Vương Lãnh Hân.... không hiểu sao cả tuần nay Mặc Lâm ăn trúng cái gì đau bụng liên tục... cách một khắc lại vào kêu đau bụng, uống thuốc cũng không khỏi... chắc lúc nào tiểu Tuyết về phải nói nàng ấy tới xem thế nào....

Đối với khu rừng Thiên Phong này tiểu Yên nàng cũng không còn lạ lắm nữa... hai ba ngày nàng lại tới một lần nên vô cùng quen thuộc... hôm nay Lãnh Hân quyết định hai người sẽ luyện tập bắn cung thay cho dùng kiếm.... giống như là một buổi đi săn đi... ở hiện đại nàng chưa dùng cung bao giờ nên rất hứng thú với cung tên này...

" Cái này là cung tên sao..."

Nàng nhìn chăm chăm thứ được gọi là cung tên kia trên tay Lãnh Hân... quả là nhìn ngoài đời thực khác hơn là xem trong các bộ phim cổ trang mà nàng

hay coi cùng tiểu Linh trên TV.... hấn hứng thú nhìn biểu cảm tò mò hứng thú trên mặt nàng.... khuôn mặt băng lãnh lộ ra một nụ cười nhẹ hiếm thấy...

Nàng lấy cung tên trên tay hấn nhìn chăm chú... cấu tạo của nó cũng thật đơn giản, gồm cánh cung làm bằng gỗ bằng lăng, dây cung được bện bằng da thú và cuối cùng là mũi tên... tiếng Thiên Vương Lãnh Hàn vang lên...

" Chúng ta luyện tập thử chứ..."

" Được..."

Nàng và hấn lên ngựa đi sâu vào rừng..."

" Cột.... Cột... Cột..."

Nàng phi ngựa nhanh về phía trước... giương cung.. lấy một mũi tên đằng sau lưng... nhắm mục tiêu... bắn... mũi tên lao nhanh như chớp về phía trước cắm thẳng vào mộ thân cây... tuy chưa chính xác nhưng người mới tập bắn cung như nàng mà bắn được như vậy cũng cho là có thành tích... Lãnh Hàn ngạc nhiên... mới lần bắn đầu tiên mà đã được như vậy thì quả là có thiên phú không tẻ...

Nàng tiếp tục giương cung lên bắn... Thiên Vương Lãnh Hàn theo sát nàng chỉ điểm..

" Chú ý mục tiêu... thả lỏng vai một chút... tốt... tiếp tục..."

-

-

-

" Học... học.. học..."

Nàng đưa tay lau mồ hôi trên trán... thật mệt mỏi... nàng mát xa nhẹ vai mình.... rồi quay qua nói với người bên cạnh...

" Đa tạ..."

" Không cần khách khí..."

Nàng đột nhiên mở miệng muốn nói nhưng lại im bật... có sát khí.... trong lúc này nàng đột nhiên nhớ ra tiểu Tuyết từng nói nàng cẩn thận... là như thế này sao...

Vô số ám khí xé gió lao về phía nàng và hấn.... các nàng nhanh nhẹn tránh thoát... một đám hắc y nhân xuất hiện từ phía hướng hai người các nàng lao nhanh tới... hấn phát tay phóng ra một chưởng lực cực mạnh làm không ít hắc y nhân chết... nàng cũng không đứng yên... lấy cung tên ra... coi như đây là buổi luyện tập cuối ngày đi chơi vui về... tiểu Yên nở nụ cười khát máu lao nhanh về phía đám hắc y nhân.... qua mấy buổi luyện tập nàng chưa bao giờ thấy rõ được thực lực của Thiên Vương Lãnh Hàn... bây giờ được thấy quả là được mở rộng tầm mắt... võ công của hấn quả thật rất cường đại.... chưa đến một khắc xác hắc y nhân đã nằm la liệt.... có một tên vẫn còn sống... Thiên Vương Lãnh Hàn ánh mắt sắc lạnh, giọng nói như muốn đóng băng người khác kẻ kiêu vào cổ hắc y nhân nói...

" Nói cho bản vương... là ai đứng sai sai khiến các ngươi..."

" Là Tể tướng.... Tần... Ngụy..."

Khỏi hỏi nàng cũng biết ai sai khiến bọn họ... nhìn trên cổ bọn họ thì biết... chẳng phải có hình xăm chim ưng sao....

Chưa dứt câu... một ám khí từ đâu bay đến trúng thẳng vào tim hắc y nhân.... giây sau tên đó gục xuống tắc thở....

" Tần Ngụy..."

Thiên Vương Lãnh Hàn nghiêng răng phun ra hai chữ đầu thù hận... phải rồi hai người bọn họ có thâm thù đại hận với nhau.... không ở lại lâu nàng và hấn vận khinh công ra khỏi rừng....

" Tam vương gia và hấn hình như có thù oán với Tể tướng tần ngụy thì phải..."

Nàng nghĩ hấn sẽ lắc đầu không thừa nhận... nhưng hấn lại chậm rãi gật đầu không chút dấu điểm..

" Đúng vậy.... ta và hấn thề không đội trời chung với nhau..."

" Ta có một đề nghị không biết vương gia ngài có đồng ý hay không..."

" Nàng muốn đề nghị điều gì..."

" Ta và ngài cùng liên thủ thu thập Tần Ngụy..."

" Nàng cũng có thù oán với hần ta sao..."

" Đúng vậy.... ta muốn cho hần nếm trải cảm giác thân bại danh liệt, mãi mãi không ngóc đầu dậy được..."

Mắt nàng đầy hận thù cùng sát khí khi nghĩ đến Tần Ngụy... cảm nhận được sát khí tỏa ra trên người nàng hần cũng không do dự gật đầu... có thêm một người trợ giúp không phải càng tốt sao hần có thể thu thập Tần Ngụy sớm hơn...

" Được ta đồng ý..."

Cả hai người đều nở nụ cười nhìn đối phương.... trong mắt đều là là sự tin tưởng....

-

-

-

-

-

-

-

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Nhiễm Phái Bệnh Dịch

" Cộc... cộc... cộc..." Đông Phương tiểu thư... cô có ở trong phòng không..."

Tiểu Tuyết lấy vội cây trâm phi thúy cài lên đầu.... mở cửa phòng... lạnh nhạt trả lời...

" Có chuyện gì..."

" Đông Phương tiểu thư... mau đi xem vương gia... ngài ấy hình như nhiễm phái bệnh dịch..."

Giọng nói Trục Nhất hơi run run... sáng nay hần vào phòng hầu hạ vương gia như thường lệ... mỗi lần hần vào phòng vương gia đều đã dậy nhưng hôm nay không thấy... hần thấy lạ nên lại gần giường xem thử thì thấy người vương gia nóng bừng như phát sốt... là hần vô cùng lo lắng vội ra khỏi phòng tìm nàng... hần sợ nếu như trễ thêm khắc nào nữa vương gia nhà hần sẽ... nghĩ đến đó hần càng thêm kinh hãi giọng không được bình tĩnh mà run lên...

" Mau dẫn đường..."

Nàng quay vào phòng lấy hộp thuốc chuyên dụng rồi theo sau chân Trục Nhất...

-

-

-

Nhìn thân ảnh người nam tử trên giường run lên bật bật, nàng đưa tay sờ trán hần... quả thực rất nóng... nàng vén tay áo hần lên bắt mạch... mạch vô cùng loạn lúc nhanh lúc chậm không ổn định... kèm theo người hần mẩn đỏ cả lên... đúng là có triệu chứng nhiễm bệnh dịch... nàng vội vàng nói với Trục Nhất...

" Nhanh đi chuẩn bị cho ta một chậu nước ấm, vài cái khăn..."

" Ân..."

Nàng nhúng khăn vào chậu nước ấm, một cái để trên đầu, một cái lấy lau tay chân cho hần... thật là hần có cần phải chăm chỉ như thế không... cả thân mình không lo nổi nữa nàng thật không hiểu nên khen hần chăm chỉ hay nói hần là đồ ngốc đây... nàng phát tay lấy từ không gian vô tận ra một lọ đan được mở ra lấy một viên cho hần uống...

Cả một đêm hần sốt cao không giảm.. nàng phải luôn túc trực bên giường... lúc rạng đông hần cũng đã hết sốt nhưng người vẫn nóng hơn người bình thường rất nhiều... cần phải nghỉ ngơi thêm... thật là hai ba ngày nữa là có thể về kinh rồi vậy mà phải lùi lại thêm vài ngày nữa... thật phiền phức...

Thiên Vương Lãnh Thần nhủ mảy tỉnh giấc... tay đưa lên che những ánh nắng chiếu vào... hần chống tay ngồi dậy tựa lưng vào thành giường... tay đưa lên xoa xoa hai thái dương... cửa phòng mở ra... tiểu Tuyết bước vào tay bưng một chén thuốc còn đang bốc hơi nghi ngút... tay còn lại thì quạt cho bớt nóng...

"Vương gia tỉnh rồi sao..."

Tuy lời nói của nàng là quan tâm nhưng mặt lại vô cảm... hần cũng không quan tâm chỉ gật đầu nhẹ đáp lại... Nàng ngồi lên chiếc ghế bên cạnh giường... đưa chén thuốc cho hần ý bảo hần uống... hần cũng không nhiều lời đón lấy uống cạn, khuôn mặt lạnh lùng hơi nhăn vì đắng... nàng gật đầu hài lòng...

"Ta sẽ gọi người vào giúp ngài thay đồ và dùng điểm tâm..."

Nói rồi vươn tay lấy chén thuốc từ tay hần xoay người ra khỏi phòng... nam nhân thấy nàng định ra khỏi phòng lúc này mới mở miệng hỏi..

"Là nàng đã chăm sóc ta suốt đêm hôm qua..."

Nàng quay mặt lại thân nhiên nói...

"Vậy ngài nghĩ ngoài ta ra thì còn ai khác để chăm sóc cho ngài sao..."

Nàng quay lưng ra khỏi phòng... đóng cửa lại rồi hướng nhà bếp đi tới... không để ý nam nhân trong phòng đang ngây ngốc kia...

Sau khi tiểu Tuyết ra khỏi phòng thì Trục Nhất đi vào.....

"Vương gia ngài ổn chứ..."

"Không sao... giúp ta thay đồ..."

Trục Nhất đi nhanh lại đỡ hần... giúp hần thay đồ búi tóc...

-

-

-

-

Đêm tối, tiểu Tuyết đứng trong sân ngược mặt nhìn trăng... ánh trăng chiếu sáng trên khuôn mặt nàng... ngó quan nàng dưới ánh trăng càng thêm rõ nét, vô cùng xinh đẹp.... vẻ đẹp được thần tạo hóa ưu ái ban tặng... nhưng ánh mắt nàng lại chứa một nỗi u buồn đến khó tả... mỗi nàng nhấp mấy không rõ lời... chỉ mình nàng có thể nghe được...

"Gió đêm lắng lặng yên thôi..."

Ánh nguyệt trên trời chiếu sáng không thôi...

Tinh quan đã vượt qua mấy ngàn năm...

Chứng kiến thời gian ngừng trong chớp mắt ấy....

Đột nhiên...

Bánh răng vận mệnh tiến hành phi tốc chuyển động..

Gia tốc càng thêm nhanh chóng..

Tựa thật giống bánh xe giống nhau...

Đem ngăn cách ép thành mảnh vỡ...

Thời gian vô tình đẩy nhanh..."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Tỉ Thi Vạn Hoa Các

"Kim Tước, Ngân Tước... các muội thấy cây trâm lưu ly này như thế nào...." Tiểu Linh lấy cây trâm đưa lên cho Kim Tước và Ngân Tước xem... nàng còn đưa lên uớt thử trên tóc của Ngân Tước... Ngân Tước tuy cũng là một trong những sát thủ của Tứ Sát nhưng khác hẳn với Chu Tước lạnh lùng và Kim Tước trầm tĩnh thì nàng hoạt bát hơn nhiều... vậy nên tính cách của nàng rất hợp với tiểu Linh...

"Rất đẹp... tiểu thư.."

"Bà chủ... ta lấy cái này... chúng ta qua bên kia đi..."

Tiểu Linh vui vẻ nắm tay Ngân Tước qua bên gian hàng gần đó... Kim Tước lấy ngân lượng đưa cho bà chủ rồi vội vã theo chân tiểu Linh...

"Ngươi có nghe nói gì chưa... hôm nay ở Vạn Hoa Các có cuộc tỉ thi tài nghệ giữa Tôn tiểu thư và Đàm tiểu thư..."

"Hai vị tiểu thư này đều có xuất thân có quý... cuộc tỉ thi này rất đáng xem..."

"Đúng vậy... vị Tôn tiểu thư kia là nữ nhi của phủ Thượng thư... còn vị Đàm tiểu thư của phủ Ngự sử..."

"Hai nhà đều là trọng thần triều đình... như không hiểu sao hai vị tiểu thư này lại tranh đấu với nhau như vậy..."

"Chúng ta đi xem thôi... sắp tới giờ tỉ thi rồi..."

Tiếng người qua lại bàn tán với nhau lọt vào tai tiểu Linh... tỉ thi tài nghệ a... nàng cũng rất tò mò muốn xem... nàng cũng đang buồn chán... nghe thấy chuyện thú vị như vậy không xem thì quả là uổng phí a....

Vạn Hoa Các này là một trong những tửu lâu làm ăn phát đạt nhất kinh thành... số lượng người ra kẻ vào hàng ngày đều không đếm xuể... đây đúng là nơi thích hợp để các nữ tử trong kinh thành tranh tài a.... Tiểu Linh chọn một cái bàn trong góc khuất nhưng có một tầm nhìn vô cùng bao quát có thể quan sát rõ những sự việc diễn ra... ngoài ra cũng rất gần khán đài...

Phải nói tiểu Linh rất tò mò với hai vị tiểu thư này... nàng xuyên đến đây lâu như vậy nhưng cũng rất ít khi ra ngoài vậy nên số người nàng gặp được cũng vô cùng hạn chế... nàng luôn nghĩ các tiểu thư cổ đại vô cùng rụt rè, nhút nhát, suốt ngày chỉ ở trong khuê phòng... không nghĩ đến so với điều nàng nghĩ còn khác xa một trời một vực như vậy... lúc này giọng nói của người của chương sự vang lên thành công thu hút ánh nhìn của mọi người...

"Xin chào các vị... hôm nay Vạn Hoa Các có một cuộc tỉ thi tài nghệ của hai vị tiểu thư phủ Thượng Thư và Ngự Sử... sau đây xin được mời hai vị lên đài thi đấu..."

Tiếng nói vừa dứt thì xuất hiện hai bóng người một trái một phải cùng tiến lên đài... Nữ tử y phục màu lam nhạt bên trái là tiểu thư phủ Thượng Thư Tôn Như Ngọc, quả là mỹ nhân a nhưng bất quá nét cười trên mặt nàng ta rất kiêu ngạo làm nàng không có thiện cảm là mấy bằng vị tiểu thư phủ Ngự Sử Đàm Chiêu Nguyệt, tuy nàng không xinh đẹp nhưng nàng có vẻ rất hoạt bát đáng yêu...

Tôn Như Ngọc liếc mắt xem thường Đàm Chiêu Nguyệt... môi nở nụ cười cao ngạo...

"Đàm Chiêu Nguyệt... gan của ngươi cũng thật lớn dám thách đấu với bốn tiểu thư... vậy đừng trách ta không khách sáo..."

" Không cần nhiều lời... chừng nào ngươi thắng rồi hãy nói..."

Đàm Chiêu Nguyệt cũng không tỏ ra sợ hãi trước ánh mắt của Tôn Như Ngọc... ánh mắt không thể giết người được vậy nàng cần gì phải sợ nàng ta... nàng không tin giữa thanh thiên bạch nhật nàng ta có thể làm gì nàng... Tôn Như Ngọc Phất tay... chừng sự hiểu ý chuẩn bị cầm kỳ thi họa...

-
-
-

Từ tầng hai của Vạn Hoa Các, có hai nam nhân vô cùng tuấn mỹ, nam nhân mặt trường bào màu lam hứng thú nhìn xuống kháng đài xem cuộc tỉ thí của hai nữ tử trong khi nam nhân đối diện kia khuôn mặt không hứng thú gì mấy với cuộc tranh đấu... chỉ đảo mắt xung quanh nhìn biển người... Nam nhân mặc trường bào một tay ôm mỹ nữ một tay vờn ra lấy cốc rượu trên bàn một hơi uống hết... môi nở nụ cười tà mị nói...

" Tứ vương gia... hôm nay ta rủ ngài tới đây để xem náo nhiệt sao ngài lại bày ra khuôn mặt lạnh lùng như vậy thật mất nhã hứng..."

Thiên Vương Lãnh Phong thu hồi tầm mắt... lạnh lùng nhìn nam tử đối diện kia...

" Sở Dương... ngươi ngày càng rồi việc thì phải... có phải ta nên nói một tiếng với hoàng thượng để thêm việc cho ngươi không..."

" Không cần... ngươi có cần phá hỏng tâm trạng của ta không..."

Mây mắt Sở Dương nhăn lại... tên vương gia này... phá hỏng tâm trạng của người khác là sở thích của hắn sao... đúng là đưa hắn đi theo đúng là một quyết định sai lầm... Sở Dương ôm trán trầm ngâm... Thiên Vương Lãnh Phong không để ý tên nam nhân kia đang tự kỉ lại dòi tầm mắt xuống lầu... bỗng ánh mắt dừng lại một thân ảnh nhỏ nhắn màu hồng nhạt kia... Bạch Ngọc Linh... nàng ấy là gì ở đây... xem náo nhiệt sao... nhìn khuôn mặt hào hức kia hình như nàng đang rất hứng thú với cuộc so tài thi phải...

-
-
-
-
-
-
-
-
-
-

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Bằng Hữu Đầu Tiên

* VẠN HOA CÁC*Người kéo đến xem trận tranh tài của hai tiểu thư phủ Thượng Thư và Ngự Sử ngày càng đông... mọi người vô cùng hứng thú đón chờ cuộc tỉ thí... Tiểu Linh gọi một vài món điểm tâm nhẹ và một bình trà Nhị Hoa nổi tiếng của Vạn Hoa Các... nàng đi dạo từ sáng đến giờ còn chưa có gì lót dạ a...

Trên đài, Tôn Như Ngọc cười nham hiểm nhìn Đàm Chiêu Nguyệt...

" Đàm tiểu thư... hôm nay chúng ta không tỉ thí như bình thường... chỉ so một lần quyết định thắng bại có được không..."

Đàm Chiêu Nguyệt cũng không chút do dự đáp ứng...

" Được... vậy ngươi nói một chút thử xem chúng ta so tài như thế nào..."

" Bình thường chúng ta chỉ lấy một chọi một hôm nay chúng ta thi đồng đội như thế nào... đề tài tự do cảm kỳ thi họa... nhưng mỗi người trong một đội phải phối hợp ăn ý với nhau dù một chút sơ hở cũng sẽ bại... không biết Đàm Chiêu Thư có dám chọi không..."

Lần này Đàm Chiêu Nguyệt có hơi do dự... nàng mấy năm gần đây đều không ở kinh thành nên không có nhiều bằng hữu cho lắm còn Tôn Như Ngọc thì khác... cô ta cùng một số tiểu thư trong kinh thành thường xuyên cùng nhau ở cùng một chỗ... nói gì thì giữa họ ít nhất cũng sẽ rất hợp ý với nhau còn nàng....

Tiểu Linh lấy ly trà mà Ngân Tước vừa mới rót đưa lên nhấp một ngụm... quả không hổ danh là loại trà nổi tiếng nhất Vạn Hoa Các mùi vị thực không tệ.... vừa nghe đến Tôn Như Ngọc đưa ra luật chọi mới nàng liền chú ý đến sắc mặt của Đàm Chiêu Nguyệt có một chút khó xử... thi đồng đội... chẳng lẽ nàng ta không có bằng hữu sao... nàng nhìn qua Tôn Như Ngọc đang nở nụ cười đắc thắng thì bỗng thấy khó chịu... là nàng ta cố ý ... thật đáng ghét...

Tôn Như Ngọc thấy Đàm Chiêu Nguyệt không trả lời... mở miệng khiêu khích...

" Chẳng lẽ Đàm Chiêu Thư không có bằng hữu để cùng thi đấu sao... hay là ngại sợ thua..."

Đàm Chiêu Nguyệt đang định mở miệng nói thì đột nhiên có một giọng nói cắt ngang lời nàng...

" Đàm Chiêu Thư... không biết ta có thể cùng tham gia hay không..."

Tức thì mọi người trong các đều hướng mắt đến người vừa nói, cả Tôn Như Ngọc cũng không ngoại lệ... nàng muốn nhìn xem ai to gan dám phá hỏng chuyện tốt của bản tiểu thư... Nhất thời mọi người trong các ngạc nhiên... là Thiên Linh Quận Chúa...

" Quận chúa... tốt nhất chuyện này quận chúa đừng can dự... vào nếu là hồng danh tiếng của quận chúa thì ta không chịu trách nhiệm được đâu..."

Nhận được cái liếc mắt xem thường của Tôn Như Ngọc nàng cũng coi như không khí... đừng đánh giá ta thấp như vậy nếu không ngại sẽ hối hận... Đàm Chiêu Nguyệt cũng khó xử nhìn nàng...

" Quận chúa... ngại không nên..."

" Đàm Chiêu Thư... không phải ngại ép ta tham gia cùng ngại mà là ta tự nguyện muốn tham gia... nếu có chuyện gì ta cũng không trách cứ ngại..."

Nhìn qua Tôn Như Ngọc...

" Tôn Chiêu Thư... chúng ta có thể so tài được chưa..."

" Thiên Linh quận chúa... là người tự rước họa vào thân... nếu có thua cũng đừng trách ta không nể mặt phủ Cung Thân Vương..."

" Sẽ không..."

Chương sự thấy có quận chúa tham gia cũng không trì hoãn thêm nói...

" Vậy không biết bên quận chúa thi trước hay bên Tôn Chiêu Thư sẽ thi trước..."

Tiểu Linh nở nụ cười nhìn chương sự nhẹ nhàng nói...

" Tôn Chiêu Thư sẽ không phiền nếu thi trước chứ..."

" Vậy ta không khách khí..."

Tôn Như Ngọc nở nụ cười đắc thắng... cứ chờ đó ta sẽ cho các ngại thua tâm phục khẩu phục... nàng ta quay đầu hướng phía sau tức thì có hai nữ tử cũng tiến lên kháng đài... hai nữ tử không ai khác là tiểu thư phủ Lễ bộ thượng thư Thi Vũ và Thi Sương

Tưởng nhiều người là có thể thắng sao... nàng không cần số lượng mà chỉ cần chất lượng là đủ... Tiểu Linh nàng muốn nhìn xem cô ta có tài cán gì mà dám khinh thường nàng... Nhìn hai nữ nhi phủ Lễ bộ thượng thư cũng tham gia Đàm Chiêu Nguyệt lo lắng vậy bên đội Tôn Như Ngọc có ba người trong khi bên nàng chỉ có hai người... nàng lo lắng kéo tay tiểu Linh...

" Quận chúa... bọn họ ba người như vậy liệu chúng ta có thể thắng không... ta không muốn quận chúa chịu thiệt theo ta..."

Thấy Đàm Chiêu Nguyệt lo lắng tiểu Linh nhỏ giọng an ủi...

" Tin tưởng ta... chúng ta nhất định sẽ thắng..."

" Ta tin quận chúa..."

Tiểu Linh nàng chợt có cảm giác muốn buồn cười vị tiểu thư này... lúc này nàng còn thấy nàng ta vô cùng tự tin cả ánh mắt muốn ăn tươi nuốt sống của Tôn Như Ngọc cũng không sợ vậy mà bây giờ nàng ta lại lo lắng nàng chịu thiệt sao... vị tiểu thư này cũng quá đáng yêu đi a... nàng nở nụ cười hiền nắm chặt tay Đàm Chiêu Nguyệt...

" Chỉ cần người không chê ta là quận chúa... thì từ nay về sau người chính là bằng hữu của ta..."

" Ta là sao có thể chê bai quận chúa chứ... chúng ta sẽ là bằng hữu..."

Đàm Chiêu Nguyệt nở nụ cười hạnh phúc... quận chúa không lánh xa nàng còn quyết định là bằng hữu của nàng... thật tốt... ở kinh thành này quận chúa chính là bằng hữu đầu tiên của nàng.... dù phải trả giá ra sao nàng cũng nhất định bảo vệ người bằng hữu đầu tiên này thật tốt... nhất định....

-
-
-
-
-
-
-
-

* THÀNH UNG CHÂU*

Tiểu Thuyết đứng bên bờ sông Vạn Tuyền.... những cơn gió nhẹ thổi qua tóc nàng tung bay tựa như đang nhảy múa... nàng hướng mặt về chân trời đang nhuộm đỏ bởi hoàng hôn... khuôn mặt nữ thần điềm tĩnh lạnh lùng nhưng mắt nàng lại mang một vẻ u buồn khó tả.... môi nàng khẽ chuyển động một câu rất nhỏ dường như không thành tiếng... chỉ mình nàng mới hiểu...

" Tịch dương như máu nhuộm đỏ chân trời..."

Trên chín tầng mây buông xuống từng đợt lông vũ trắng muốt...

Cảnh hoa trắng rung rinh hiện hữu...

Giống như thay người nào đó thủ hộ trọn đời..."

-
-
-
-
-
-
-
-

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Cầm Vũ Và Thi Họa

Đội của Tôn Như Ngọc chọn thư họa nghĩa là ba người cùng vẽ một bức tranh sau đó sẽ đề thơ trên tranh.... chương sự đưa cho ba người Tôn Như Ngọc, Thi Vũ, Thi Sương mỗi người một tờ giấy để vẽ và đề một câu thơ... sau một canh giờ đã làm xong chương sự sai người ghép ba bức tranh lại với nhau là một bức tranh vẽ hoa mẫu đơn vô cùng sinh động quả không hổ là tiểu thư phủ Thượng Thư và Lễ bộ thượng thư... thơ của ba người cũng vô cùng ăn khớp với nhau không có một chút rối loạn... mọi người đều tấm tắc khen thơ hay họa đẹp... Tôn Như Ngọc nghe mọi người tấm tắc khen sản phẩm của mình nở nụ cười đắc thắng nhìn về phía tiểu Linh và Đàm Chiêu Nguyệt... phần thắng đã nằm chắc trong tay ta....

Bên này Đàm Chiêu Nguyệt nhìn bức tranh hoa mẫu đơn của Tôn Như Ngọc vô cùng hoa lệ thì tâm đang bình lặng bỗng chốc run lên... các nàng liệu có cơ hội thắng không... nàng liếc mắt nhìn quận chúa... mặt nàng vẫn không biểu cảm gì chỉ cười dịu dàng nhìn nàng...

" Chiêu Nguyệt... đến lượt chúng ta rồi lên thôi..."

Không trì hoãn tiểu Linh nắm tay Đàm Chiêu Nguyệt lên kháng đài.... Đàm Chiêu Nguyệt tay ôm đàn tỳ bà ngồi trên một cái ghế được chường sự chuẩn bị sẵn... nàng hít một hơi thật sâu sau đó thở hắt ra nhìn tiểu Linh y phục trắng tuyết đứng giữa kháng đài.... tiểu Linh quay đầu nhìn Đàm Chiêu Nguyệt nở nụ cười nhẹ gật đầu...

Đàm Chiêu Nguyệt nhận được cái gật đầu tỏ ý bắt đầu của tiểu Linh... tay bắt đầu gảy đàn... tiếng đàn trong trẻo như nước chảy đàn lên khúc Vân Trung Ca... tiểu Linh theo tiếng đàn bắt đầu đưa tay xoay người múa theo nhạc điệu... tiếng đàn trầm bổng vang lên lúc chậm lúc nhẹ làm người nghe như bị cuốn sâu vào tiếng đàn... tiểu Linh xoay càng lúc càng nhanh rồi điểm nhẹ mũi chân tung mình lên không trung... khuôn mặt xinh đẹp tựa tiên nữ... mỗi nàng nở nụ cười tươi so với hoa còn kiều diễm hơn... tay áo nàng bông bành tựa tiên nữ giáng trần.... vòng tay nàng đỉnh vô số lục lạc nhỏ theo động tác tay của nàng phát ra những tiếng đing đang thánh thót như tiếng chuông ban mai ... tóc đen ba ngàn sợi cũng theo đó mà bay lượn trong gió... đột nhiên một đàn bướm đủ màu sắc từ đâu kéo đến vây quanh nàng... khung cảnh như chốn thần tiên đánh vào trong lòng mỗi người trong các... cả căn phòng đầy người giờ đây im phăng phắc không một tiếng động ngoại trừ tiếng đàn dường như họ sợ nếu có một tiếng động mạnh phát ra sẽ là cho tiên nữ giữa không trung kia giật mình biến mất... đàn dừng... nữ tử trên không trung cũng tiếp đất ổn định nhưng dường như mọi người vẫn chưa hết thất thần về tiết mục của hai nàng... bỗng nhiên ở đâu đó trong các vang lên tiếng vỗ tay theo sau đó mọi người cũng như bùng tỉnh khỏi mộng vỗ tay theo...

" Hay... hay lắm..."

"..."

"..."

Hàng loạt tiếng người reo lên phấn khích... thật là một tiết mục độc nhất vô nhị a... bọn họ từ trước tới giờ chưa bao giờ thấy chỉ một điệu múa chỉ một khúc nhạc lại đem đến dị tượng như vậy... lần này được thấy thật làm người ta mở rộng tầm mắt... báii phục... báii phục... chỉ một điệu vũ một khúc đàn này so với bức họa hoa mẫu đơn kia thì chắc chắn là hơn chứ không kém...

Đàm Như Nguyệt vui đến không kiềm được ôm chầm lấy tiểu Linh... không ngờ quận chúa lại múa đẹp đến như vậy... thật là cũng làm cho nàng một phen chấn kinh... Tiểu Linh cũng thừa nhận tiếng tỳ bà của Đàm Chiêu Nguyệt rất hay mặc dù nếu so với tiếng sáo ngọc của tiểu Yên và tiếng đàn tranh của tiểu Tuyết thì không có chút không bằng...

Mặt Tôn Như Ngọc và Thi Vũ, Thi Xương giờ đây so với đất nòi còn đen hơn rất nhiều... các nàng như vậy mà thua ư không thể nào... sao có thể chứ....

Từ lúc nàng lên tham gia thi thì hần vẫn luôn quan sát nàng... hần đã từng thấy nàng múa lúc ở Chùa Từ Âm rồi nhưng vẫn thất thần trước điệu múa hôm nay của nàng... nụ cười sáng lạn trên môi của nàng giống như hào quang bắn ra tứ phía..tóc đen ba ngàn sợi óng ả rủ xuống bờ vai trắng hồng nhỏ gầy... da thịt nàng trắng nõn trong suốt như gốm sứ không có một khuyết điểm dù là rất nhỏ... hai mắt đen to tròn long lanh như có nước làm lóa hăm xúc mà nháy lên sắc thái... nàng xinh đẹp quá mức thậm chí so với mặt trời hào quang còn chói mắt hơn... hần đột nhiên cảm thấy mình không cách nào nhìn thẳng được nàng...

-
-
-
-
-
-
-
-
-
-

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Nỗi Sợ Của Tiểu Yên Và Tiểu Linh

* PHỦ CUNG THÂN VƯƠNG*

Đình viện phía đông Thiên Linh Các... tiểu Linh châm một bình trà Nhĩ Hoa thường ngày là tiểu Tuyết sẽ pha trà nhưng bây giờ tiểu Tuyết không có ở phủ nên nàng phải châm thôi tuy không ngon bằng nhưng còn đỡ hơn là phải uống loại trà đắng ngắt của tiểu Yên... sau đó rót ra ly đưa về phía tiểu Yên... tiểu Yên vươn tay lấy ly trà mà tiểu Linh vừa châm xong đưa lên uống một ngụm mắt chăm chú đọc sách... từ ngoài cửa một bóng tiểu hải tử mặt y phục màu lam chậm rãi tiến vào... tuy chỉ mới bảy tuổi nhưng cả người tiểu hải tử toát lên một vẻ thư sinh nho nhã phóng khoáng... Duệ nhi vừa nhìn thấy tiểu Yên và tiểu Linh trong đình thì vui vẻ chạy lại...

"Yên ti ti... Linh ti ti... các ti ở đây sao này giờ đệ tìm các ti đây..."

Tiểu Linh đặt ấm trà xuống vẫy tay với Duệ nhi...

"Có chuyện gì sao mà đệ tìm các ti vậy..."

Duệ nhi đưa mắt nhìn quanh tìm kiếm... thấy Duệ nhi như đang tìm gì đó tiểu Linh quan tâm hỏi...

"Đệ tìm thứ gì sao...."

"Sao đệ không thấy Tuyết ti... ti ấy đi đâu rồi sao..."

"Tiểu Tuyết tạm thời không có trong phủ vài ngày nữa mới về.... đệ muốn gặp sao..."

"A... cũng không có gì.. tại đệ có chuyện muốn nói chuyện với các ti thôi..."

Tiểu Linh tò mò hỏi...

"Đệ học tập trong hoàng cung mà có chuyện gì không kể cho các ti nghe nào..."

Duệ nhi đang thất vọng vì thiếu mất vị ti ti tiểu Tuyết nhưng vừa nghe tiểu Linh hỏi mắt đột nhiên sáng chói hơn cả sao...

"Linh ti... ti hỏi đúng người rồi đó... dĩ nhiên là có rất nhiều chuyện vui rồi...có lần đệ đến Thượng Thư viện tình cờ gặp công tử phủ Tây Bình hầu Tây Môn Viễn cũng đến Thượng Thư viện học tập, ti biết không vị công tử đó không biết vì lý do gì từ lúc bắt đầu học đã bắt đầu nắc cục không ngừng... bal... bal... bal... còn có con mèo của Diệp quý phi năm trước chỉ để bốn năm nay lại đẻ tận mười con đấy... bal... bal...bal..."

Tiểu Yên, tiểu Linh khước miệng giật giật... cùng có chung ý nghĩ không biết tiểu Tuyết có loại thuốc hối hận không dù đáng các nàng cũng tình nguyện uống... Duệ nhi chỉ mới vào hoàng cung thôi mà sao bây giờ trở về lại bà tám như vậy... thật là bây giờ có hối hận cũng không kịp... Tiểu Yên nhú mày... thật ồn ào...

"Ta đến thư phòng đây...."

"Tiểu Yên... tiểu Yên..."

A ha tình cảnh bây giờ là sao đây... người bỏ ta một mình ở đây chịu trận sao... ta không cam tâm đâu a....

-

-

-

-

Tiểu Yên tới phòng của Mặc Lâm... nàng cũng thật không hiểu nếu chỉ đau bụng bình thường thì uống vài thang thuốc đã khỏi rồi vậy mà đã gần một tháng rồi vậy mà vẫn không khỏi.. bây giờ nặng đến nỗi không thể xuống giường được rồi... nghĩa phụ và mấy vị vương gia kia cũng vì việc này mà ngày đêm lo nghĩ... vài ngày nữa tiểu Tuyết về phải nói nàng ấy bắt mạch thử mới được...

Tiểu Yên đẩy cửa bước vào phòng Mặc Lâm... nàng nhăn mày đưa tay lên che mũi... mùi thuốc sao lại nồng như vậy... nàng từ từ bước lại giường ngồi vào chiếc ghế bên cạnh... Mặc Lâm đau bụng đến mặt mũi tái xanh luôn rồi... thật là hiếm thấy bộ dạng chật vật này của Mặc Lâm...

"Sur phụ người không sao chứ..."

"Yên nhi con thấy ta không sao sao... "

Giọng Mặc Lâm khó nhọc vang lên.. dường như đã dùng hết sức lực để nói... nàng thở dài không biết ăn trứng gì lại đau bụng đến như vậy nữa... nàng vươn tay lấy chén thuốc trên bàn đỡ Mặc Lâm ngồi dậy uống..

" Sư phụ người nghỉ ngơi đi..."

" Yên nhi con thật vô tâm... ta là sư phụ con mà con chỉ quan tâm như thế sao..."

Tuy vô cùng mệt mỏi nhưng Mặc Lâm lại vô cùng có sức để than vãn tiểu Yên... nhưng nàng cũng không quay lại một bước ra khỏi phòng..

-
-
-
-
-
-
-

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Câu Chuyện Trong Đêm Tối

* THÀNH UNG CHÂU*

Từ lúc Thiên Vương Lãnh Thần khỏi bệnh tính tình đối với tiểu Tuyết cũng không quá lạnh lùng như trước... không biết có phải là cảm kích nàng đã chăm sóc hần lúc hần bị bệnh không hay vì có đơn thuốc của nàng mà dịch bệnh giờ đây đã không còn phát tán tình hình dân chúng ổn định và bắt đầu sinh hoạt như bình thường hay là lý do nào khác....

Hôm nay như mọi ngày tiểu Tuyết đến phòng bếp để kiểm tra thức ăn cho những người còn đang nhiễm bệnh dịch... nàng không muốn có bất cứ gì cản trở việc về kinh của nàng nữa ở đây gần một tháng là quá đủ rồi... nhưng từ ngoài cửa bóng dáng Thiên Vương Lãnh Thần vội vàng chạy lại phía nàng trên tay còn bế theo một tiểu hài tử khoảng mười ba mười bốn tuổi... sắc mặt của đứa bé hình như không tốt.. chẳng lẽ là... tiểu Tuyết nhăn mày khó chịu trước ý nghĩ của mình... theo sau hần là Trục Nhất vừa vào cửa đã lên tiếng nói...

" Đông Phương tiểu thư.... mau cứu đứa bé này... hình như nhiễm phải bệnh dịch vô cùng nghiêm trọng.."

Thiên Vương Lãnh Thần sắc mặt cũng rất lo lắng cho đứa bé trực tiếp bế đến chỗ nàng... nhưng nàng không động đậy chỉ đứng đó khuôn mặt biểu cảm không quan tâm..

" Tiểu thư mau cứu đứa trẻ này... tình hình rất nguy kịch sợ rằng không qua khỏi ngày mai..."

Hần thấy nàng vẫn bất động thần sắc vội vã lên tiếng thúc giục... nàng nhàn nhạt nhìn đứa bé trong lòng hần...

" Tại sao không đưa đứa trẻ này đến được đường... chẳng phải ở đó cũng có đại phu sao... sao phải đưa đến chỗ ta... ta không chữa..."

" Tại sao... chẳng phải nàng cũng là đại phu sao... tại sao lại không cứu người..."

" Nhị vương gia... trí nhớ của ngài không được tốt thì phải... ta đồng ý đến nơi này để khám bệnh mà là tìm ra nguyên nhân và viết đơn thuốc phù hợp để ngăn chặn bệnh dịch... ta không nhớ là mình có nói là mình sẽ đích thân trị bệnh cho bất cứ ai..."

" Cho là như vậy nhưng chẳng phải trách nhiệm của đại phu là chữa bệnh sao... dù nàng không nói nhưng không có nghĩa là nàng không chữa..."

Hần nói như muốn quát lên... nàng có phải đại phu không vậy... thấy người bệnh mà không cứu sao... chẳng phải nàng đã từng thức suốt đêm chăm sóc hần lúc hần nhiễm bệnh dịch sao nhìn từ góc độ như vậy thì nàng là một đại phu rất tốt... sao bây giờ lại... nàng khiến hần không thể hiểu nổi.... Nàng cảm thấy thật phí thời gian khi đứng đây tranh cãi với hần liền quay người rời đi... âm thanh nàng nhẹ tựa như không vọng lại...

" Xin lỗi phải làm ngài thất vọng rồi... nhưng ta không phải người lương thiện gì... nên đối với việc này chữa hay không không liên quan đến ta..."

Nàng lạnh lùng ra khỏi phòng bếp về phòng của mình... để lại hấn vẫn đứng ngơ ngác ở đó... tại sao nàng lại như vậy... nàng bây giờ lạnh lùng vô tâm tựa như nàng lúc chăm sóc hấn là hai người hoàn toàn khác nhau không điểm liên can đến nhau vậy...

" Khụ... khụ... khụ..."

Tiếng ho của đứa trẻ trong lòng hấn vang lên kéo hấn thoát khỏi suy nghĩ... sao hấn lại quên đứa trẻ này vẫn đang ở trong lòng hấn... người càng lúc càng nóng ran lên mặt đỏ ửng chảy rất nhiều mồ hôi... không được rồi đứa bé đang phát sốt... hấn vội vàng bế đứa bé về một phòng trống trong phủ mời đại phu đến khám...

-
-
-
-

" Khụ... khụ... khụ..."

Trong phòng của tiểu hài tử không ngừng truyền ra những tiếng ho không dứt.... đại phu kê một đơn thuốc giảm sốt cho đứa bé nhưng cơn sốt vẫn không thuyên giảm dù chỉ một chút... Thiên Vương Lãnh Thần hấn rất lo lắng nhưng cũng không thể lưu lại lâu hơn... thân thể hấn vừa mới khỏi bệnh không thể lại để bị nhiễm âm khí từ người đứa trẻ nên đành về phòng... căn phòng giờ đây chỉ còn lại một mình đứa trẻ và tiếng ho khan không ngừng... do ảnh hưởng của cơn sốt mà lên cơn mê sảng... nhưng trong đôi mắt đang cố mở to nhìn lên khoảng không kia vẫn ánh lên tia khát vọng được sống... hy vọng có phép màu... đôi mắt nhân càn lúc càng nặng trĩu dần khép lại... nhưng đột nhiên

trên không trung xuất hiện một luồng ánh sáng vô cùng rực rỡ đủ để làm sáng cả căn phòng... ánh sáng vụt tắt xuất hiện một nữ thần vô cùng xinh đẹp y phục xanh lam phản chiếu ánh nguyệt... khuôn mặt nàng lại không một chút cảm xúc... dưới ánh trăng vẻ đẹp của nữ thần càng được nâng lên gấp bội... nàng bước nhẹ nhàng lại gần giường không gây một tiếng động dù nhỏ nhất như chân không chạm đất đến bên giường đứa bé đang nằm nửa ngồi nửa quỳ bên giường... Tiểu Tuyết đưa tay đặt nhẹ lên trán đứa trẻ... miệng lầm nhảm nói vào tai đứa bé mặc dù không biết đứa bé có nghe hiểu những lời nàng không...

" Tuy chỉ là một tiểu tinh linh bé nhỏ nhưng ý chí, khát vọng hồi sinh lại vô cùng mạnh mẽ... đem số phận cùng ngăn cách hóa hư không... tạo nên một bông hoa tuyệt sắc giữa chốn nhân gian... vô cùng rực rỡ lại vô cùng e lệ... coi như đây là duyên phận của hai chúng ta đi... từ nay ngươi sống nhưng không sống vì ngươi mà vì ta... đây là cái giá ngươi trả cho ta... kể từ nay vận mệnh của ngươi là thuộc về ta..."

Từ tay nàng phát ra một luồng ánh sáng màu vàng nhạt từ từ hóa thành một luồng khí ấm áp truyền vào người đứa bé... hơi thở đứa bé dần ổn định rồi từ từ nhắm mắt câu chuyện trong đêm khuya hóa thành kén nhỏ.... kén nhỏ lại hóa thành giấc mộng ngọc lưu ly.... huyền ảo tựa chân thật....

Tiểu Tuyết xoay người biến mất... căn phòng tĩnh lặng như không có chuyện gì xảy ra... nhưng trong không trung vẫn còn vang vọng lại tiếng của nàng...

" Đò thắm thời gian dần biến thành trầm trầm hắc ám..."

Bên tai dần dần nghe không được thanh âm, lại tựa như có thể nghe được thanh âm..

Như bọt nước tí tách, lại như là tiếng bước chân, lại như tiếng kim loại đụng chạm lẫn nhau..

Trong nội tâm lờ ra một cái duy nhất lại rõ ràng nhất trong đầu là hy vọng vĩnh hằng.....

Lập tức mơ hồ... rồi chớp mắt biến mất không để lại bóng dáng..."

-
-
-
-
-
-
-
-

Chương 37: Lễ Hội Vọng Nguyệt

* KINH THÀNH* " Woa... tiểu Yên... người nhìn bên kia kia... đẹp quá... "

Tiểu Linh hào hứng hết nhìn chỗ này rồi nhìn chỗ khác.. tầm mắt không có định chỗ nào quá 3s.... đúng là nhìn tận mắt đẹp hơn nhiều... nàng phải công nhận còn đẹp hơn lúc nàng xem trên TV nhiều... nàng cao hứng kéo tay tiểu Yên đi bên cạnh... Duệ nhi đang đứng hóng chuyện với một cô tiểu thư trạc tuổi trong một cửa tiệm gần đó... nàng đột nhiên sinh lòng đồng cảm với vị tiểu thư kia a... nàng và tiểu Yên mấy ngày liền đều bị Duệ nhi quán lấy nói chuyện không thôi, nhìn cặp mắt thâm quần của tiểu Yên cũng đủ hiểu rõ đã bị Duệ nhi hành hạ cỡ nào... nàng thờ dài... chắc chắn đáng thương a...

" Hơ... thật nhàm chán chỉ... là ngắm trăng thôi mà có gì hấp dẫn đâu mà người lại vui vẻ như vậy chứ..."

Tiểu Yên vận một thân y phục màu trắng vô cùng thanh nhã đơn giản trên đầu vẫn một kiểu tóc đơn giản cài trâm ngọc... khuôn mặt xinh đẹp lạnh lùng nhàm chán nhìn cảnh người tấp nập trước mắt... nam thanh nữ tú tấp nập đúng là tạo nên một bức tranh sống động nhưng trong mắt nàng lại như không đáng để quan tâm... nàng đã bị Duệ nhi quán lấy suốt ba ngày rồi mãi mới thoát khỏi việc bị tra tấn lỗ tai, muốn tìm một nơi yên tĩnh để ngủ thì lại bị tiểu Linh kéo ra ngoài dạo phố tham gia lễ Vọng Nguyệt này thật là tránh vô đưa gặp quả dưa...

Lễ Vọng Nguyệt ở Thiên Vương quốc một năm chỉ có một lần... là ngày trăng sáng nhất trong năm... trăng trong ngày này cũng nhìn lớn hơn ngày thường rất nhiều có thể nhìn rất rõ mặt trăng... nhìn xem trên phố người nhiều vô số trang phục rực rỡ... các cô nương còn nhân dịp này mà tìm kiếm ý trung nhân... nhìn các ánh mắt liếc mắt đưa tình của các nữ tử đến hai vị vương gia đang đi sau hai nàng rồi lại nhìn hai nàng với ánh mắt muốn ăn tươi nuốt sống... nếu ánh mắt đó có thể giết người thì các nàng đã chết mấy trăm lần... nhưng đáng tiếc là không thể nha... tiểu Yên ánh mắt lạnh như phủ băng quét mắt nhìn lại... các nữ tử đang nhìn các nàng đồng loạt bị ánh mắt của tiểu Yên dọa sợ, không rét mà run cúi gằm mặt hoặc ngó đông ngó tây như chẳng có chuyện gì... tiểu Linh đưa ngón cái về phía tiểu Yên tán thưởng...

" Tiểu Yên... chúng ta qua bên kia đi.. "

Tiểu Linh hướng tay đến một con đường được trang trí hai bên bằng rất nhiều đèn lồng đủ màu sắc kiểu dáng khác nhau... huyền ảo lung linh... ánh đèn sáng mờ như ẩn như hiện qua lớp giấy tạo nên không khí ấm áp hài hòa...

" Người đi đi... ta mệt mỏi rồi..."

Tiểu Yên đi vào Thanh Nhân Lâu gần đó Tam vương gia cũng theo sau nàng... thôi kệ vậy nàng ấy cũng mệt mỏi rồi, nàng nhất chân đi nhanh đến con phố đầy đèn lồng... Tứ vương gia cũng theo nàng không rời...

-
-
-

" Thật đẹp..."

Lồng đèn ở Thiên Vương Quốc đúng là vô cùng độc đáo đủ kích cỡ màu sắc... xem ra so với hiện đại có khi còn đẹp hơn...

" Vị ti ti này... ti có muốn mua vòng uyên ương không..."

Một tiểu hài tử kéo kéo vạt áo tiểu Linh đòi nàng mua giùm đồ... nàng cười ôn hòa hơi cúi người xuống đưa tay xem cặp vòng... ngọc Lam Thạch màu xanh và đỏ tuy là hai màu tương phản nhưng khi kết hợp lại vô cùng hài hòa, mặt ngọc được mài nhẵn.. sờ vào mát lạnh rất đúng ý của nàng...

Thiên Vương Lãnh Phong bên cạnh cũng chú ý vào chiếc vòng uyên ương trên tay nàng... hần thâm nghĩ liệu vòng này có giống như tên không nếu một nam nhân và một nữ nhân cùng đeo vào thì sẽ có tình cảm của nhau mãi mãi không rời xa... có thật là như vậy chăng... hần là loại người không tin vào bất cứ thứ gì ngoại trừ bản thân mình nhưng không hiểu sao bây giờ hần đột nhiên lại muốn tin vào sợi dây này...

" Bao nhiêu..."

Tiểu hài tử và tiểu Linh bị giọng nói lạnh lùng của Thiên Vương Lãnh Phong làm giật mình... người này sao lại có khí tức lớn như vậy... trái tim nhỏ bé của hần bị tổn thương a... cổ nặn ra một nụ cười tươi nhất có thể trả lời...

" Hai... hai lượng bạc..."

Nhận được câu trả lời Long Ảnh bước lên trả tiền thay gia nhà mình... Thiên Vương Lãnh Phong đứng trước mặt tiểu Linh...

"Đưa tay ra đây..."

"Làm gì..."

Nói một câu không chủ ngữ vị ngữ thế kia sao nàng có thể hiểu được...

"Ta không muốn nhắc lại..."

Tiểu Linh đưa ánh mắt dò xét nhìn thẳng vào mắt hắc chần chờ đưa ra tay của mình... hắc chờ nàng cả nửa ngày cũng chưa thấy nàng động đậy một tay đưa ra nắm lấy tay của nàng tay còn lại nhanh nhẹn đeo một chiếc vòng nguyên ương màu đỏ vào tay nàng... tiểu Linh hai mắt mở to nhìn hành động của người nam nhân trước mặt.... không có lấy một động tác thừa của Thiên Vương Lãnh phong như là hắc đã làm việc này rất nhiều lần...đây... đây là vòng nguyên ương đây... chỉ những người yêu nhau mới đeo thôi... nàng và hắc có sao... nàng ngây ngốc nhìn hắc hồi lâu không tài nào hiểu được... Thiên Vương Lãnh phong mặt không đổi sắc như là chuyện thường tình đưa chiếc vòng còn lại cho nàng lạnh lùng ra lệnh...

"Đeo vào cho ta..."

"À... ừm... được..."

Nàng đeo chiếc vòng xanh vào tay của hắc...nói nàng đeo vào thôi mà có cần phải nói như ra lệnh như thế không... Hắc hài lòng nhìn hai chiếc vòng nguyên ương nằm yên vị trên tay của nàng và hắc... không nói gì nắm lấy tay nàng tiếp tục đi dưới con đường đầy ánh đèn lồng... không hiểu sao bây giờ trong lòng hắc đang hiện hữu một cảm giác mang tên hạnh phúc.. âm áp tuyệt không thua kém những chiếc đèn lồng kia...

-

-

-

Tầng hai Thanh Nhãn Lâu, trong một căn phòng được tách biệt riêng lẻ tiểu Yên một mình dựa người vào thành ghế mắt nàng khép hờ, đôi mí mắt đen cong vút run lên nhẹ, y phục nàng trắng thuần khiết, khuôn mặt thanh lệ có chút mệt mỏi càng tăng thêm phần mỹ hoặc... so với ánh vạn bông hoa còn thu hút ánh mắt chúng nhân hơn... hắc ngồi đó chăm chú nhìn nàng đến ngây ngẩn, một chiến thần Hàn vương như hắc thật không ngờ có ngày hắc lại si mê nhìn ngắm một nữ tử... không khí có vẻ đang thay đổi.. hắc nói.

"Nàng chắc thế chứ..."

"Ngài nắm giữ trong tay cả một đội ám vệ hoàng gia nên chắc ngài biết....nguồn thông tin mật thám của họ thường rất chính xác, ngay cả khi ở rất xa Thiên Vương quốc..."

Tiểu Yên mở mắt đáp..."

"Nhưng mà để hắc ta có một thế lực lớn như vậy thì..."

"Ta thấy thì Thiên Vương quốc quá nguy hiểm với hắc..."

"Nhưng đây là một đất nước rộng lớn và phồn hoa nhất đại lục này..."

Thiên Vương Lãnh Hàn chỉ ra...

"Và hầu hết chưa được khai sáng nhiều..."

Nàng đáp...nhưng hắc vẫn chưa bị thuyết phục lắm...

"Ta thì lại mong hắc lại vượt qua biên giới..."

"Nhưng hắc rõ ràng không làm như thế..."

Giọng nàng trở nên chắc chắn...

"Hãy nhìn vào vấn đề ở góc này... giả sử ngài được cử đi Thiên Long quốc để trừ khử một tên phản quốc trong cuộc nội chiến đang được treo với giá cao. Còn lý do nào chính đáng hơn cho việc ngài đến đây ngoài việc hắc cũng đang ở đây..."

"Có lý... nàng có nghĩ là có âm mưu gì không..."

Hắc thừa nhận... nàng dừng lại ít giây...

"Âm mưu... có vẻ hơi quá trong trường hợp này. Ta nghĩ là hắc đổ xô vào vương quốc này vì nó hòa bình, phồn hoa, nói chung một thứ tiếng và... còn vì an toàn nữa. Nhưng nếu có thời gian thì khả năng xuất hiện âm mưu nào đó là rất cao. có quá nhiều tên nguy hiểm tụ lại một nơi... chúng ta cần tiêu

diệt chuyện này từ trong trứng mới được...."

Không biết ngày hôm nay nàng bị làm sao mà lại dư kiên nhẫn ngồi đây thuyết phục hắn như vậy... nếu không phải vì nàng và hắn giờ đây đã cùng liên thủ với nhau thì cũng không phải thành ra rắc rối phức tạp như thế này... nàng thầm lắc đầu ngao ngán...

-
-
-
-
-
-
-
-
-

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Vũ Khúc Ánh Trăng

* KINH THÀNH* Càng về đêm, ánh trăng càng lên cao hơn, ánh trăng trong vắt từ trên cao chiếu xuống mặt đất.. theo đó dòng người trên phố cũng đông đúc hơn rất nhiều... các quán trà từ lâu cũng được dịp buôn bán tấp nập... đặc biệt hơn trong đêm lễ hội Vọng Nguyệt này còn tổ chức một cuộc thi dành cho các tài nữ trong kinh thành phô diễn tài nghệ... các vị tiểu thư có chút tài sắc cũng không thể bỏ qua dịp này may mắn lại được các công tử nhà quý hay vương tộc để ý sau này có thể gả cao...

nơi tổ chức là Nhạc Nguyệt Lâu ở trung tâm kinh thành... nơi này có thể nói là nơi phồn hoa nhất kinh thành Thiên Vương Quốc... vậy nên cuộc thi diễn ra ở đây cũng không có gì là bất ngờ...

Năm người các nàng ngồi vào một cái bàn gần cửa sổ tầng hai có thể nhìn thấy đường phố... nhìn qua bên phải có thể thấy sông Tây Hạ, sau khi cuộc thi kết thúc thì mọi người sẽ cùng nhau thả đèn hoa đăng... Duệ nhi vì trên bàn bày toàn đồ ăn ngon nên đã bớt bả tám hơn rồi...

Các phần thi vô cùng phong phú có thể nói là tự do lựa chọn đề tài... xa xa một bóng dáng nữ tử y phục cam đang tiến vào... tiểu Linh vừa nhìn thấy thì đứng dậy vỗ tay...

"Chiêu Nguyệt... ở bên này..."

Đàm Chiêu Nguyệt nghe nói hôm nay có cuộc thi thú vị muốn đi xem náo nhiệt không ngờ lại gặp được người bằng hữu mà nàng hết lòng yêu quý kia Bạch Ngọc Linh... nàng mỉm cười nhẹ bước lại gần... thì ra ở đây không ngờ lại có nhiều người như vậy... nàng khom người hành lễ...

"Tham kiến Tam vương gia... Tứ vương gia... Thiên Duệ quận vương... Thiên Linh quận chúa... Từ Yên tiểu thư..."

Tiểu Yên tuy là nghĩa nữ của Cung Minh Tường nhưng hiện tại chưa có thánh chỉ phong hàm quận chúa nên vẫn một tiểu thư phủ Cung Thân Vương nên theo phép tắc nàng cũng phải hành lễ khi gặp mặt...

"Được rồi... Chiêu Nguyệt... chúng ta là bằng hữu không cần hành lễ đâu... nào nào mau mau ngồi xuống đi..."

Cũng lâu rồi nàng không gặp Đàm Chiêu Nguyệt... hôm nay vui vẻ rồi... chỉ thiếu mỗi tiểu Tuyết... lòng nàng chợt chùng xuống... cũng một tháng trời rồi mà...

"Xin chào tất cả quý vị... hôm nay Nhạc Nguyệt Lâu chúng tôi vô cùng hân hạnh được đón tiếp các vị... không để các vị phải chờ lâu phần so tài của các vị tài nữ bắt đầu..."

Vị chương sự đồng dạ tuyên bố khai mở cuộc tranh tài... các vị tiểu thư lần lượt lên kháng đài biểu diễn... kháng đài được thiết kế giống với mái vòm ở hiện đại, ánh trăng trên cao chiếu xuống làm sáng cả kháng đài tăng thêm sự huyền diệu của nó... đúng là không phải tầm thường các cuộc tranh tài vô cùng công phu, tỉ mỉ, hoàn hảo đến từng điệu múa khúc nhạc...

" Tiểu Linh... người nhìn kia... đó không phải là Tôn Như Ngọc sao..."

" Đầu... nàng ta cũng đến tham gia tranh tài sao... ta tưởng nàng ta phải nhốt mình trong phủ đến mấy tháng để luyện tranh cơ..."

Cách các nàng ba bốn bàn, nữ tử y phục lam nhạt là Tôn Như Ngọc và cùng bàn là vài vị tiểu thư con nhà quan khác đang trò chuyện... chắc là họ muốn lên tranh tài... Tiểu Yên hơi nhăn mày nhìn tiểu Linh...

" Người biết nàng ta sao... lúc nào vậy sao ta không biết..."

" Lúc khác ta sẽ kể cho người sau..."

" Linh ti ti... ti có lên biểu diễn không..."

Duệ nhi bỏ nốt một khối bánh ngọt vào miệng nói... tiểu Yên nhấp một ngụm trà chậm rãi hỏi...

" Người tham gia sao..."

" Ta sẽ tham gia nếu người thổi sao ngọc... tiểu Yên..."

" Không phải người sẽ tham gia cùng Đàm tiểu thư đây sao..."

" Không... không... người sẽ thổi chứ..."

" Ừm... thôi được rồi... gắng tay làm từ lông thỏ mới nhất của Cẩm Tú Phường thế nào..."

" Thôi được rồi dù sao cũng gần đến mùa đông, mua cho người cũng không sao... ta chỉ lo không có chỗ để thổi..."

" Người không cần quan tâm..."

Tiểu Yên quay người gọi Ngân Tước về phủ lấy trang phục múa cho tiểu Linh... nhận được lệnh Ngân Tước xoay người thi triển khinh công rồi đi... sát thủ do nàng đào tạo ra sao có thể tầm thường được chứ... nếu đem so với đội ám vệ hoàng gia tuyệt không thua kém...

Khác với lần trước vẽ tranh, lần này Tôn Như Ngọc chọn đàn một khúc Vân Ca... tuy nghe rất hay như lại không có hồn... người nghe chỉ để vui tai chứ không đi vào trong lòng được... đúng là không có một chút tiến bộ... nhưng nếu so với bức tranh nàng ta vẽ lúc trước thì có một chút hơn... Hai vị vương gia nào đó để ngoài những ánh mắt si mê quyến rũ của đám nữ nhân, tiểu thư kia này giờ vẫn luôn hướng về phía hai bọn hắn, ánh mắt vẫn luôn chỉ hướng về hai nữ tử nào đó đang trò chuyện...đúng là chia buồn cho Đàm Chiêu Nguyệt, nàng ta ngồi gần Duệ nhi bị hành hạ lỗi tai cũng không ít a....

Tiếng sáo nhẹ nhàng vang lên mị lực bức người... thu hút ánh mắt của mọi người nhìn lên kháng đài nhiều hơn... Nữ tử trên cao y phục trắng như tuyết, ánh nguyệt phản chiếu trên y phục của nàng càng thêm ôn hòa ấm áp... nàng nhẹ nhàng di chuyển theo tiếng sáo, tay đưa đưa uống lượng trong không trung... tà váy bông bồng xòe tròn như bay nhảy... khuôn mặt nữ tử xinh đẹp tựa tiên khỏa môi nở nụ cười, đôi mắt lấp lánh như có nước sáng ngời như sao... tiếng sáo lúc trầm lúc bổng... lúc ngân nga như tiếng chuông sớm mai, lúc trầm buồn tựa một nỗi lòng của người nào đó không được sáng tỏ chỉ có thể bày tỏ cùng ánh trăng lòng người...tiên nữ diễm nhẹ mũi chân tung người lên không trung... tay đưa ra thực hiện những động tác uốn lượn uyển chuyển vô cùng đẹp mắt, tà váy và ống tay nàng nhẹ nhàng xòe tròn dưới ánh trăng tạo nên khung cảnh thần tiên vô cùng huyền ảo lung linh... chúng nhân chăm chú thu hết ánh mắt không muốn để mất một khoảnh khắc nào của tiên cảnh... xung quanh tiên nữ vài vệt sáng nhấp nháy xuất hiện ngày càng nhiều... mọi người như hóa đá nhìn dị tượng trước mặt... nhạc khúc lên cao rồi chậm dần, tiên nữ tên không cũng chậm rãi tiếp đất một cách nhẹ nhàng không một tiếng động... đốm sáng xung quanh nàng cũng từ từ biến mất... tiểu Linh nở nụ cười tươi cuối chào.... tiểu Yên tay vuốt sáo Ngọc Bích... đúng là sáo tốt...cây sáo này là của Tiểu Tuyết cho nàng, tuy không biết giá trị liên thành của nó là bao nhiêu nhưng dựa vào chất ngọc tốt như thế này thì nàng tin chắc giá trị của nó cũng không hề nhỏ chút nào... vào được tay của tiểu Tuyết cũng không có gì bất ngờ....

-

-

-

Mãi đến khi kết thúc cuộc tranh tài mọi người vẫn không ngừng bàn tán về tiết mục của các nàng... cũng phải thôi Vũ Khúc Ánh Trăng này đã bị thất truyền từ lâu nay đột nhiên xuất hiện đúng thật là bất ngờ... bọn họ không biết được bao nhiêu may mắn mới được tận mắt nhìn thấy một điệu vũ làm khuyên đảo chúng sinh như vậy đúng là quá vi diệu...

Duệ nhi lại được có thêm chuyện để tám với các bằng hữu của mình... như lại có một vị vương gia nào đó lại không vui... nàng rực rỡ như vậy sau này không biết hẳn lại có không biết bao nhiêu là đối thủ đây... trong đầu hẳn giờ đây đang tự vạch ra vô số biện pháp để trừ khử hết số hoa đào xung quanh nàng trong tương lai sắp tới... ngược lại với vị vương gia còn lại trong đầu có suy nghĩ vô cùng tích cực... nàng như vậy mới có thể sau này làm vương phi của hắn chứ nếu không lúc đó hoàng huynh của hắn lại lâm nạn bên tai hắn suốt ngày...

-

-

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Bài Học Ngẫu Hứng

* Phủ Cung Thân Vương* Lễ hội kết thúc... đáng lẽ Duệ nhi phải tiếp tục nhập cung học tập nhưng do lão sư trong cung đột nhiên mắc bệnh nên không thể dạy học được nên Duệ nhi lại tiếp tục ở lại trong phủ cho đến khi có lệnh nhập học trở lại... Cung Minh Tường vì công việc ở biên cương nên cũng đã rời phủ vào ngày sau lễ hội nhưng trước khi đi đã nhờ tiểu Yên dạy bảo Duệ nhi trong những ngày ông đi vắng... cũng vì lý do đó mà tiểu Yên không lúc nào được bình yên trước sự là phiền của Duệ nhi... cả tiểu Linh tạm thời cũng sang viện phía tây để tránh khỏi cái loa phát thanh của Duệ nhi...

Trong một cái đình bên hồ sen nơi tiểu Yên và Duệ nhi đang ngồi... việc dạy học nói thì dễ nhưng làm thì lại là một chuyện khác...

"Yên ti... ti biết gì chưa, hôm qua lễ hội tiểu thư phủ Bộ hộ có tham gia múa điệu Trầm Khúc để ti thí nhưng không may chân giẫm trúng váy chỉ một chút nữa thôi là bị ngã may mà có một vị công tử nhanh tay lại đỡ nếu không thì ..... bla... bla..., còn nữa hôm qua khi đệ đang thả đèn hoa đăng thì trùng hợp gặp lại Văn Tuyên đồng học ở Thượng Thư viện hẳn ta có kể cho đệ rất nhiều chuyện thú vị như là... bla... bla... bla..."

Duệ nhi nói không ngừng nghỉ, nói quá say sưa đến nỗi không nhìn thấy trên khuôn mặt lạnh lùng của tiểu Yên đã chảy dài ba vạch đen... ác mộng sao lại sớm trở lại với nàng như vậy... tại sao lại nhanh như vậy a.... nàng rướn thẳng người và quay lại nhìn phía sau mong tìm thấy lý do gì đó để làm cái miệng không biết mệt mỏi của Duệ nhi phải im lặng.... có lẽ phải bắt đầu bài học rồi....

"Duệ nhi... ti nghĩ là mình vừa nhìn thấy một vài con vật nhỏ nào đó..."

Tiểu Yên nói và đi thẳng đến một đụn đất khô nho nhỏ trông giống một quả đồi tí hon giữa đám cỏ... Duệ nhi không dễ bị mắc lừa... ti ấy chắc hẳn đang tìm lý do để không phải nghe hắn nói... Duệ nhi bước xuống khỏi ghế và đi đến nơi tiểu Yên đang đứng... một ụ kiến... Duệ nhi không cảm thấy hào hứng gì mấy khi nhìn thấy những con kiến màu đen nhỏ xíu đang chạy lung tung xung quanh cái ụ đất...

"Sự thật là tuy nhìn bề ngoài như thế... nhưng bên dưới là vô số các đường hầm do những con kiến cần mẫn này tạo ra. Và đâu đó bên trong cái tổ này đệ có thể tìm thấy cả ngàn cái trứng màu trắng nhỏ cùng được sinh ra từ một con kiến chúa. Nó sống cả đời dưới đất và chưa từng thấy ánh nắng..."

Tiểu Yên cúi xuống và ra dấu cho Duệ nhi cùng tham gia...

"Hãy nhìn cách chúng di chuyển này.... điều này có là đệ nghĩ đến gì không..."

Duệ nhi nhìn chúng một lúc.... không hề có con kiến nào đi chung một hướng.. và chúng cứ đổi hướng liên tục, chẳng vì lý do rõ ràng nào...

"Chúng di chuyển một cách ngẫu nhiên.... hoặc chúng phản ứng theo cách nào đó mợ chúng ta không nhìn thấy..."

"Coi như đó là cách giải thích thứ nhất... đệ biết không... người ta gọi đó là 'cách di chuyển của người say', và đó thật ra là chiến thuật kiểm soát mặt đất nhanh nhất nếu chúng ta muốn tìm kiếm thứ gì đó. Hầu hết mọi người sẽ chỉ đi theo những đường thẳng, đi chéo, hoặc chia nhỏ khu vực ra như bàn cờ vây và tìm kiếm từng ô. Những kỹ thuật này thường bảo đảm thành công, sớm hay muộn, nhưng để tìm kiếm bất cứ thứ gì nhanh nhất vẫn là cách sử dụng bao phủ ngẫu nhiên này. Đó, chúng đang đi kiểu 'người say'.... cứ nhìn cách người say rệu rã đi sẽ thấy- chân họ xọ chân kia và đá lung tung theo các hướng khác nhau, và cái đầu thì quay theo hướng hoàn toàn khác..."

Tiểu Yên quay lại bàn lấy thứ gì đó...

"Nhưng quay lại với các con kiến: một khi chúng tìm được thứ gì đó chúng thích, thì xem chúng làm thế nào..."

Tiểu Yên đưa tay ra cho Duệ nhi xem thứ nàng đang cầm trên tay... đó là một cái hũ sứ được bịt lại bằng giấy sếp...

" Mật ong..."

Nàng nói trước khi Duệ nhi kịp hỏi .... nàng kéo sợi dây cột và tháo miếng giấy sếp ra.. Duệ nhi ngồi xuống bên cạnh nàng...

" Chúng ta chẳng bao giờ biết mình sắp phải đối mặt với điều gì... hay cũng có thể ta đã sắp xếp hết mọi thứ trước cũng nên. Tùy đệ nghĩ thôi..."

Nàng nói và mỉm cười nhẹ... Duệ nhi chỉ còn biết mỉm cười và lắc đầu...

" Mật ong chủ yếu là đường, cộng với cả tá điều thú vị khác... kiến yêu thích đường... chúng sẽ đem mật về cho con kiến chúa và những con kiến con mới nở ở tổ..."

Nàng nhúng ngón tay vào mật ong... Duệ nhi thấy mật đang chảy mềm dưới nắng nóng. Nàng lại quét đầy mật đang lên ngón tay và để mặc nó nhỏ xuống một luống cỏ. Giot mật đọng trên lá vài giây rồi nhỏ tràn xuống mặt đất... nằm thờ ơ, óng ánh dưới ánh nắng mặt trời.

" Giờ thì xem chúng sẽ làm gì..."

Duệ nhi quan sát thấy lũ kiến vẫn chạy lung tung khắp nơi... vài con còn trèo lên thân cỏ... bò cheo leo lộn ngược, trong khi mấy con khác thì mãi miết kiếm mồi giữa đám đất gần đó. Lát sau, một con kiến bắt đầu đi ngược lại theo dấu vết cũ. Nhưng thay vì đi thẳng về tổ thì nó lại tiếp tục chạy tới chạy lui... Phải mất một lúc Duệ nhi mới không để bị mất dấu khi nó đi ngang qua một đám kiến khác, cuối cùng có cũng đến được ù đất khô và biến mất vào bên trong miệng tổ...

" Rồi giờ thì sao nhi..."

Duệ nhi hỏi... tiểu Yên nói...

" Nhìn giọt mật kia..."

Có đến mười mấy con kiến đang thi nhau lấy... từng nhóm kiến khác tiếp tục tham gia... cứ con này hút thì con khác cũng bắt đầu tách ra và quờ quạng đi theo hướng về tổ của mình...

" Đệ có nhìn thấy gì không..."

Duệ nhi cí người xuống thấp hơn để nhìn rõ...

" Chúng dường như càng lúc càng chạy về tổ nhanh hơn thì phải..."

Sau vài phút, đã thấy xuất hiện hai đàn kiến đi song song với nhau... một đàn đi đến lấy mật.. đàn còn lại thì hướng về tổ... phong cách di chuyển ngẫu hứng của chúng giờ được thay bằng cách di chuyển có định hướng rõ ràng...

" Tốt... giờ tí sẽ làm thử nghiệm..."

Nàng lên tiếng đồng tình... rồi thò tay vào túi áo và lấy ra một miếng giấy... nàng đặt miếng giấy lên mặt đất chắn ngay giữa đường từ giọt mật đến tổ kiến... những con kiến nhanh chóng tràn lên miếng giấy để hướng về tổ như thể chúng chẳng thấy gì khác lạ...

" Chúng giao tiếp với nhau như thế nào mà hay quá... làm sao mà mấy con kiến tìm thấy mật ong báo được với những con khác trong tổ nơi giọt mật rớt xuống..."

" Chúng chẳng nói gì cả,, thực tế là việc mang mật về tổ đã báo hiệu cho đồng loại là có thức ăn ở ngoài kia. Nhưng chúng không nói được... chúng cũng không đọc được ý nghĩ và chúng cũng không dùng chân để chỉ được... có điều còn thông minh hơn nữa đã diễn ra... để tí chỉ cho đệ xem..."

Nàng xoay miếng giấy theo một hướng khác... những con kiến vẫn đi hết mép và sau đó có vẻ mất phương hướng, chạy lung tung vô định xung quanh... nhưng điều là Duệ nhi thích thú nhất là những con kiến vừa mới đi đến sẽ vẫn đi ngang qua miếng giấy nhưng đến giữa chừng chúng lại xoay ngang được mép, ra khỏi tờ giấy và lại di chuyển lung tung như những con trước... Duệ nhi hít vào...

" Chúng đang đi theo đường của chúng... một con đường chỉ có chúng mới nhìn thấy được mà thôi... bằng cách nào sso những con kiến tiên phong đã để lại dấu vết và tất cả những con còn lại sẽ cứ thế mà đi theo... và khi ta xoay miếng giấy nằm ngang, chúng vẫn đi theo con đường đó mà chẳng biết là giờ chúng đang đi một con đường khác hẳn..."

" Đúng vậy... giả thuyết hợp lý nhất có thể là chúng đã tạo ra một chất gì đó. Cứ hễ có con nào kiếm được thức ăn, nó sẽ tạo ra chất đó để đánh dấu đường đi...tương tự nó giống như một miếng vải thấm dẫm một chất rất nặng mùi... như mùi hạt hồi chẳng hạn, và được gắn vào chân của chúng... và những con kiến khác có khả năng giống loài chó, sẽ đánh hơi được mùi hạt hồi được rải theo con đường kia... vì vẫn còn bị ảnh hưởng của cách di chuyển như người say nên con đầu tiên sau khi kiếm được thức ăn sẽ vẫn bò lung tung tìm đường về nhà... có con đi về xa hơn... có con đi về nhanh hơn... chúng vẫn theo con đường thẳng của chúng mặc dù giờ nó bị lệch sang hướng khác... nhưng cũng không sao vì cuối cùng chúng sửa lại như cũ..."

" Thật tuyệt vời... đệ chưa hề biết điều này... nó không phải... là điều gì đó thông minh... bởi vì đó hoàn toàn là bản năng và chúng lại không ề có khả năng giao tiếp... nhưng điều này làm cho chúng trông như rất thông minh..."

Duệ nhi thở mạnh... nàng chỉ ra...

" Đôi khi... hoạt động nhóm kém hiệu quả hơn hoạt động một mình... cứ nhìn vào con người thì thấy: riêng lẻ thì họ có thể rất giỏi, nhưng khi cho họ vào thành một nhóm có khi lại tạo ra một đám nổi loạn ấy chứ... đặc biệt khi xảy ra một sự kích động nào đó....Nhưng đối với một vài trường hợp khác như với đàn kiến hoặc bầy ong, hoạt động theo nhóm luôn tạo ra những hành vi thông minh hơn là hoạt động riêng lẻ..."

Nàng đứng lên... phủi bụi và cô khôi phục của mình... nàng nói..

" Đã sắp đến giờ ăn trưa rồi.. chúng ta không nên đến trễ nếu không sẽ có phiền phức lớn đấy..."

Trên đường tới phòng để ăn trưa... tiểu Yên giảng lại cho Duệ nhi về bài học hôm nay.... thật tuyệt... hôm nay hẳn được biết thêm những thứ tưởng như bình lặng xung quanh mình nhưng lại đầy hấp dẫn mà hẳn chưa từng biết đến..."

-
-
-
-
-
-
-
-

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Giao Chiến Vị Thần Bóng Tối

* KINH THÀNH*Trên một con phố vắng, lồng đèn treo trước cửa mỗi một ngôi nhà vàng vọt hắt lên khuôn mặt xinh đẹp của nữ thần, những cơn gió se lạnh mang theo hơi sương nhẹ nhàng thổi qua cũng không làm nữ thần run rẩy dù chỉ một chút, nàng nhẹ nhàng bước đi giữa con phố vắng... Trong khi làm nhiệm vụ ở thế giới con người nàng- Virginia vị thần của Thiên Nhiên nhận được thần dụ vị thần Bóng Tối đang làm loạn ở thế giới con người.... phải nàng đi thu phục hắn ... nàng đã chờ ở đây cả ngày rồi vậy mà vẫn chưa thấy hắn đâu....

Tà khí... khuôn mặt nàng khẽ biến sắc nhưng rất nhanh khôi phục lại như cũ... xuất hiện rồi....

" Tiểu Mỹ nhân... đêm khuya như thế này sao còn một mình ở đây..."

Nàng nhẹ nhàng xoay người không để bàn tay dơ bẩn kia chạm vào người... lạnh lùng trả lời..

" Không phải chuyện của ngươi..."

Đôi mắt đêm trong đêm khẽ phát ra tia sáng thích thú... nữ nhân đẹp lại lạnh lùng đầy sức hấp dẫn như vậy thật làm người ta cảm thấy thèm muốn a... trong các món bảo bối hẳn không có ai bên cạnh... chỉ bằng đưa tiểu mỹ nhân này về hảo hảo mà thưởng thức....

" Hahaha... thật có bản lĩnh..... ta thích... hay là ngươi theo ta đi..."

" Theo ngươi.... nực cười... tại sao ta phải theo ngươi... "

" Nếu theo ta... ta sẽ cho ngươi tất cả những thứ mà ngươi mong muốn..."

Hắn ta nở một nụ cười xảo quyệt... nữ nhân đều thích những thứ tiền tài địa vị những thứ đó hẳn không thiếu... bàn tay không yên phận vuốt ve gò má xinh đẹp... nàng đưa tay đẩy ra, mỉm cười...

"Được thôi... ta sẽ theo ngươi nếu ngươi có thể thực hiện những lời mình nói..."

"Tất nhiên rồi..."

Hắn nói rồi nắm tay nàng biến mất khỏi con phố....

-
-
-
-

"Đây là nơi ở của chúng ta..."

"Đây sao... ngươi đùa ta sao..."

Khu rừng ngoại thành trong đêm được một lớp sương mù bao phủ dày đặc tạo thành một lớp màng bảo vệ... trong rừng có vô số những cây cổ thụ ngàn năm dồi dào linh khí... nàng nhìn vào hang động sâu không thấy đáy trước mặt, trong lòng thâm thán phục... quả là không tồi... sống ở một nơi như thế này sử dụng đóa hoa Tuyết Liên ngàn năm của vị thần Bảo Hộ phong ấn cửa hang lại thảo nào vị thần không gian có tìm cũng không ra được...

"Nào bây giờ chúng ta vào thôi..."

"Ngươi nghĩ vậy sao... nhưng thật đáng tiếc ta lại đổi ý rồi..."

Đôi mắt xanh lục lóe lên tia sáng, mái tóc bạch kim cũng theo đó mà hiện ra... linh khí từ người nàng tỏa ra một cách mạnh mẽ.... vị thần Bóng Tối lui vài bước để đảm bảo an toàn... nữ nhân này... rõ ràng lúc này một chút linh khí hắn cũng không cảm nhận được... chỉ là một người trần mắt thịt.... tại sao bây giờ lại có sức mạnh như vậy... hắn nhìn nàng khó tin...

"Ngươi là một vị thần..."

"Đúng vậy.... và ta đến đây để đưa ngươi về thiên giới chịu hình phạt..."

"Ngươi nghĩ là mình làm được sao.... cứ thử xem..."

Đứt lời hắn lao nhanh về phía nàng vung tay một luồng năng lượng cực đại lao tới... nàng cũng xoay người tránh thoát... tay nàng ngưng tụ một quả cầu nước với sức mạnh cũng không thua kém xé gió lao tới chỗ vị thần Bóng Tối... từ tay hắn xuất hiện một cây kiếm bóng tối đầy âm khí vung lên đánh tan quả cầu của nàng.... tay nàng cũng xuất ra quyền trượng vũ khí của thần Thiên Nhiên làm từ một cây gỗ đã có từ thuở khai thiên lập địa có dây trường xuân bao quanh, nàng đưa cao tức thì các cây xung quanh bắt đầu chuyển động một cách mãnh liệt... từ phía các cành cây nhắm thẳng vị thần Bóng Tối mà vây lấy... vị thần cũng không đứng yên chịu trời dưng thanh Bóng Tối trên tay chặt đứt các cành cây đang vây xung quanh...

Thiên và địa vốn thuộc quyền cai quản của các vị thần... đóa hoa Tuyết Liên của vị thần Bảo Hộ thuộc vào các linh bảo để đảm bảo sự dung hòa của trời đất, đảm bảo sự cân bằng của cả tam giới... nàng bằng mọi giá nhất định không để nó rơi vào tay những vị thần Địa giới.... Nàng động quyền trượng... một luồng các gai nhọn mang theo độc của các loài hoa theo đó phóng ra.... vị thần Bóng tối cũng không thua kém xuất ra hai mũi tên âm khí... nàng tránh thoát cái thứ nhất nhưng không tránh khỏi cái thứ hai.... vị thần Bóng Tối cũng bị các gai nhọn có độc của nàng làm bị thương không ít... nhân lúc nàng đang lùi lại vì bị trúng tên thì hắn nhanh nhẹn biến mất... bị phát hiện ra nơi ở rồi hắn không thể cư ngụ ở đây nữa....

Trong khu rừng giờ đây chỉ còn mình nàng và một khu rừng vì trận chiến giữa nàng và vị thần Bóng Tối trở nên hoang tàn... từ trong miệng nàng trào ra một ngụm máu tươi... vị thần Bóng Tối đúng là không tầm thường... sức mạnh cũng thật quá cường đại rồi.... nàng đưa tay quệt đi vết máu trên miệng, thân hình vì mất quá nhiều linh khí mà không đứng vững, nàng bước những bước đi dường như là muốn ngã xuống bất cứ lúc nào.... nàng cũng không ở lại lâu thi triển pháp thuật biến mất...

-
-
-
-
-
-
-

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Bữa Tiệc

* THÀNH UNG CHÂU* Qua bao nhiêu ngày dịch bệnh hoành hành cuối cùng cũng chấm dứt... mọi người trong thành ai nấy đều hết sức vui mừng, yên tâm an cư lạc nghiệp... cũng nhờ đó mà danh tiếng của vị vương gia nào đó đã được dân chúng tung hô không ngớt, chỉ thiếu là không thể đưa hắn lên để thờ lạy thôi... chính vì vậy mọi người trong thành đã quyết định tổ chức một bữa tiệc trước khi Nhị Vương gia hồi kinh...

Đối với việc này Thiên Vương Lãnh Thần hẳn cũng không phản đối gì... việc bệnh dịch có thể kết thúc sớm hẳn cũng rất vui... bản thân hắn tuy là người lạnh lùng tàn nhẫn nhưng hắn cũng rất hết lòng phò trợ hoàng huynh chăm lo cho dân chúng... qua việc này người dân sẽ tận trung với đất nước... đợi khi hắn về kinh nhất định phải xin phép hoàng huynh nghỉ phép vài tuần rồi, dù sao thì hắn cũng đã bận rộn ở đây cả tháng rồi... lần này không nghỉ không được.... ánh mắt hắn khẽ liếc đến thân ảnh nhỏ nhắn đang ngồi ở trong góc khuất kia... lần này có thể kết thúc bệnh dịch sớm như vậy tất cả cũng nhờ có nàng... hắn để ý từ lúc bắt đầu bữa tiệc đến giờ số lần nàng nháu mày cũng không ít....

Tiểu Tuyết ngồi một bàn ở góc khuất nhìn một nàng người này không khỏi không đau đầu... không khí náo nhiệt này đã làm nàng vô cùng khó chịu rồi... nhìn đám ngôn linh của bọn họ cứ bay lơ lửng nàng còn mệt hơn... bỗng nhiên có một bàn tay người nào đó kéo góc áo nàng tuy rất nhỏ nhưng nàng không khó để nhận ra... nàng cuối đầu nhìn... thì ra là Đô Diệu Âm đang kéo tay áo nàng... tiểu hài tử này sau khi khỏi bệnh không biết vì sao luôn bám dính theo nàng không thôi... nàng đi đâu cũng đi theo, mặc cho sự lạnh nhạt của nàng cũng không rời nửa bước... nàng cũng không quan tâm... dù sao cũng không ảnh hưởng gì đến nàng...

" Tuyết tí tí..."

Đô Diệu Âm nhỏ giọng gọi nàng... nàng cuối đầu nhìn xuống chờ câu nói tiếp theo... nhưng Đô Diệu Âm không nói chỉ kéo cánh tay nàng... rồi ngồi vào lòng nàng... nàng hơi bất ngờ trước hành động này của Đô Diệu Âm... thường ngày Đô Diệu Âm không gần gũi với nàng như vậy.... cùng lắm thì làm nũng kéo kéo cánh tay nàng mà thôi... nàng thấy cả ngày hôm nay Đô Diệu Âm đang lo lắng gì thì phải....

" Người có chuyện gì sao..."

Đô Diệu Âm ngược khuôn mặt lên nhìn nàng... trong đôi mắt to đen láy long lanh như có nước đang chờ trào ra.... nàng đưa tay đỡ một bên khuôn mặt nhỏ của Đô Diệu Âm... nhưng Đô Diệu Âm vẫn im lặng cuối đầu vùi sâu vào lòng ngực nàng, tay vòng qua ôm chặt lấy nàng.... nàng khẽ thở dài... tâm tư của tiểu hài tử thật khó đoán.... nàng cũng để mặt tiểu hài tử.... nàng đột nhiên nhớ ra... hôm nay có mấy người ăn mất rất kì lạ đến gặp Thiên Vương Lãnh Thần.... là phụ mẫu của người đang tìm người.... nàng cười khẽ... vì vậy mà người buồn ư.... để ta cho người biết một điều... dù người có đi đâu chẳng nữa thì số phận của người cũng không thay đổi... những gì được các vị thần sắp đặt sẽ vẫn xảy ra cho dù có bất kì chuyện gì đi chăng nữa.... mãi mãi sẽ không lệch khỏi quỹ đạo vốn có của nó...

Chính giữa kháng phòng đoàn người thay phiên nhau nhảy múa ca hát vô cùng náo nhiệt... cũng may chỗ ngồi của nàng trong một góc nên cũng không ảnh hưởng đến... nàng nhìn lên vị trí trên cùng kia.... Thiên Vương Lãnh Thần đang nói chuyện với thành chủ.... nàng nhìn xung quanh cũng không ai để ý đến chỗ ngồi của nàng... nàng mới chậm rãi đứng dậy bước theo Đô Diệu Âm về phòng....

* TRONG CUNG*

Đôi mắt Virginia mở ra một cách nặng nề.... đây... đây là đâu.... một căn phòng vô cùng sa hoa với những đồ vật quý báu... căn phòng này rất tối... chỉ có một chút ánh sáng yếu ớt chiếu vào từ cửa sổ đủ để làm sáng một mảng nhỏ phòng... chắc có lẽ linh lực của nàng quá yếu để có thể thi triển pháp thuật về thiên giới.... cảm giác đau rất truyền lên từ phần bụng... nàng đưa tay cầm lấy vết thương đang rỉ máu.... sức mạnh của vị thần Bóng Tối cũng thật quá cường đại.... linh khí trong người nàng không đủ cho việc trị vết thương nên mới mất nhiều máu như vậy.... một bóng người y phục vàng kim đang từ từ đi về phía nàng... đôi mắt nàng trở nên lạnh lùng... tay nàng khẽ động biến ra một thanh chùy thủ nhỏ.... khi bóng người kia đến gần nàng lao nhanh đến không để cho hắn kịp phòng bị... dùng một tay chế trụ hắn một tay kề chùy thủ vào cổ hắn....

" Không được cử động... có trách thì hãy trách... hôm nay người xui xẻo... gặp phải... ta... nếu ta không... giết người thì... người nhất định.... nhất định sẽ báo cho hắn biết... ta... đang ở đây..."

Vì mất quá nhiều máu và linh lực.... nên đến hơi sức để nói chuyện nàng cũng không có.... chúi thủ trước khỏi tay nàng rơi xuống .... nàng ngất đi thân thể ngã xuống nề nhà lạnh lẽo....

Thiên Vương Lãnh Minh neho mắt nhìn nữ tử đang ngất lịm dưới sàn... hôm nay giải quyết đồng tấu chương của chúng quần thần đến tận khuya mới xong... hần đến Dưỡng Tâm điện để nghỉ ngơi... không ngờ lại gặp phải chuyện này... lại có người to gan lớn mật dám uy hiếp hần... đáng giận hơn còn muốn lấy mạng của hần... là quân vương một nước , hần đương nhiên biết xung quanh mình có rất nhiều kẻ thù luôn chờ đợi thời cơ lấy mạng của hần.. nhưng đây là nơi hần nghỉ ngơi mỗi ngày đương nhiên sẽ được ám vệ canh phòng cẩn mật nhưng sao một nữ tử đang bị thương lại có thể vào mà ám vệ không hay biết như vậy.... hần cuối đầu nhìn nàng....khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp... hần chưa bao giờ nhìn thấy một nữ tử đẹp như vậy...hần khuy người xuống gần nàng... đôi tay ta lớn vươn ra gạt đi những sợi tóc phủ trên mặt nàng.... bụng nàng đang chảy rất nhiều máu... nàng là ai..... hình như nàng không phải thích khách... chỉ đơn giản lo cho tính mạng của mình mà giết người... hần bế nàng lên giường của mình, gọi ngự y thân tín đến chữa trị vết thương cho nàng.... trước khi rời khỏi phòng hần không quên quay đầu nhìn nữ tử xinh đẹp đang ngủ trên giường kia rồi mới rời đi....

-
-
-

Trên không trung... một luồng ánh sáng xanh lam xuất hiện.... khi ánh sáng vụt tắt một nữ thần xinh đẹp xuất hiện... nàng đi từ từ lại phía giường nơi có một nữ thần khác đang ngủ...

" Virginia.... người tỉnh rồi..."

Virginia mở mắt nhìn người đang đứng bên cạnh giường kia.... mỉm cười vui vẻ....

" Công chúa Rateau.... ngài tới rồi..."

Nàng ngồi xuống bên giường... bàn tay đặt nhẹ lên vết thương ở bụng của Virginia... tay nàng phát ra một luồng ánh sáng chói mắt chỉ trong vài giây rồi biến mất nhưng nó cũng đủ để chữa khỏi mọi vết thương trên người Virginia từ nhỏ đến lớn... Virginia cảm thấy khỏe hơn rất nhiều.... thậm chí so với lúc trước càng khỏe mạnh hơn... linh khí trong người cũng dần hồi phục như lúc ban đầu...

Nàng lạnh nhạt quan sát xung quanh căn phòng... trong cung sao.... phải rời khỏi đây càng sớm càng tốt...

" Đi thôi.... ta cần một lời giải thích cho việc này..."

Nàng một tay đỡ lấy người Virginia đứng dậy... tay kia đưa lên thi triển pháp thuật biến mất khỏi căn phòng....

-
-
-

Sau khi bãi triều sớm, Thiên Vương Lãnh Minh lập tức trở về Dưỡng Tâm điện.... hần muốn gặp lại nữ tử đó...

"Không cho một ai tiến vào trong ...."

" Vâng, hoàng thượng..."

Hần đi vào bước nhanh đến chiếc giường... trên chiếc giường trống trơn... nữ nhân đó đã rời đi rồi sao... lúc nào... hần đã bố trí nhiều ám vệ trong phòng còn nhiều hơn hôm qua.... một người bị thương nặng như vậy sao có thể rời khỏi phòng đến cả ám vệ cũng không biết được chứ.... rốt cuộc nàng là ai....

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Rung Động

* THANH NHÃN LÂU*Trên nóc nhà của Thanh Nhãn Lâu, hai thân ảnh một nam một nữ ngồi gần nhau tập trung cao độ nhìn xuyên qua kẽ hở trên nóc nhà nhìn xuống dưới căn phòng.... hai thân ảnh này không ai khác là tiểu Yên và Thiên Vương Lãnh Hàn,... tối qua theo thông tin mật của Tứ Sát thì tối nay ở Thanh Nhãn Lâu.... Tần Ngụy sẽ gặp người nào đó ở đây, nên nàng mới quyết định đến đây.... vì nàng và hần giờ đây đã cùng liên thủ với nhau

để thu thập Tần Ngự nên nàng mới thông báo cho hần biết....

Hần bên cạnh cũng không kém gì nàng vô cùng tập trung nhìn vào căn phòng phía dưới chờ đợi... nghe nàng nói Tần Ngự gặp một người nào đó thì hần cũng rất tò mò muốn biết...

-
-
-

Cửa phòng bật mở, một nam nhân mang mặt nạ hình chim ưng, có viên ngọc màu đen ở giữa... đi vào ngồi vào bàn trong phòng, theo sau còn có hai thủ hạ cũng mang mặt hình chim ưng nhưng không có viên ngọc ở giữa.... nàng và hần ở phía trên quan sát người vừa vào khỏi đoán cũng biết là ai Bang chủ Hắc Ưng bang Tần Ngự... cửa phòng lại được mở ra một nam nhân trung niên bước vào... hần cũng mang mặt nạ nhưng có màu bạc.... hần ta bước lại bàn ngồi đối diện Tần Ngự...

" Thứ ta cần đâu..."

Tần Ngự cất giọng hỏi ngay khi người kia vừa ngồi xuống... nam nhân kia nở nụ cười khinh bỉ...

" Ngài vội vàng quá rồi.... còn thứ ta cần thì sao..."

" Đừng lo... hai chúng ta hợp tác cũng không ít lần đâu.... "

Dứt lời thuộc hạ phía sau Tần Ngự đưa ra một cái hòm gỗ nhỏ đặt ngay ngắn trên bàn... nam nhân kia vươn tay lại chiếc hòm muốn lấy... nhưng tay Tần Ngự đã nhanh chóng đề lại chiếc hòm.... người kia hiểu ý lấy từ trong tay áo ra một tờ giấy được bọc lại kĩ càng, rồi một tay đưa tới trước mặt Tần Ngự một tay đưa ra hướng chiếc hòm.... Tần Ngự cũng không chần chừ một tay đưa ra lấy tờ giấy... một tay đẩy chiếc hòm về phía nam nhân kia... khi hai người chạm được với thứ mình muốn thì đồng loạt thả tay ra... giao dịch sòng phẳng, hai bên đều có lợi...

" Rắc..."

trong lúc không cẩn thận một miếng ngói dưới chân nàng và hần đột nhiên nứt ra tạo thành một tiếng động nhỏ... nhưng cũng đủ thu hút sự chú ý của các người trong phòng kia...

Tên nam nhân kia khuôn mặt trở nên biến sắc... Tần Ngự khuôn mặt cũng không khá hơn là bao....

" Ai..."

Đã bị phát hiện rồi, nàng và hần cũng không tránh trực tiếp từ trên nóc nhà nhảy xuống... Tần Ngự đen mặt... ra hiệu cho người xông lên giao chiến với hần và nàng... đã bị người phát hiện thì chỉ còn cách trừ khử.... lần giao dịch này phải tuyệt đối được bảo mật....

Hần cũng không chần chừ trực tiếp ra chiêu với Tần Ngự... còn nàng thì xử lý những tên còn lại, trong lúc nàng và hần mãi chiến đấu nên không để ý, đã để tên nam nhân kia đã trốn thoát... Hần và Tần Ngự không ngừng ngưng tụ nội lực trong tay vùng chưởng tập kích đối phương... còn nàng dùng những chiêu thức đơn giản để đối phó hai tên thủ hạ của Tần Ngự kia... do nàng không dùng nội lực để trực tiếp xử lý nên có hơi chật vật... vì nàng đang trong thời kỳ tăng cấp chín lên cấp mười của Tiểu Thiên công nên tuyệt đối không thể vận động quá mạnh... Tần Ngự là Bang chủ tất nhiên võ công cũng không phải dạng tầm thường... hai người ta một chiêu người một chiêu có thể nói là bất phân thắng bại, nhưng Tam vương gia là ai chứ... hần là Chiến Thần Hàn vương của Thiên Vương quốc làm sao có thể để thua... thừa lúc Tần Ngự phân tâm, hần vùng một chưởng trúng vào tay Tần Ngự làm bức thư kia rơi ra ngoài... thuận thế rơi vào tay hần... Tần Ngự bị trúng chiêu lui lại vài bước, Tần Ngự thấy mình không phải là đối thủ của người trước mặt nên chuyển sang người còn lại có vẻ yếu hơn... Tần Ngự rút ra chủ thủ trong tay lao tới tiểu Yên... nàng bên này đang giao đấu với hai tên thuộc hạ kia nên không để ý đến mũi kiếm của Tần Ngự đang lao vút về phía nàng... khi nàng phát hiện ra thì bỗng nhiên rơi vào một vòng ngực ấm áp... trong tích tắc nàng chợt cảm thấy thật an toàn...

" Phập..."

Nàng ngược mặt lên.... là Thiên Vương Lãnh Hàn... tại sao... tại sao lại cứu nàng... hần xiết chặt vòng tay ôm lấy cơ thể nàng xoay một vòng, tay vùng lên, một chưởng lực phóng tới đánh thẳng vào người Tần Ngự, hai tên thuộc hạ nhanh chóng đỡ lấy hần ta... nàng thả xuống một viên đạn bi hình cầu, khi chạm vào sàn thì một luồng khói từ đó phóng ra nàng và hần xoay người thì triển khinh công rời khỏi Thanh Nhãn Lâu...

Nàng kéo hần vào một con hẻm vắng bên đường... nếu là bình thường thì nàng và hần có thể đánh lại bọn họ nhưng bây giờ thì không... nàng không thể sử dụng võ công quá sức, còn hần thì đang bị thương nếu giao chiến chỉ sợ không chống đỡ được... vì con hẻm nhỏ và không muốn bị phát hiện nên nàng và hần đứng sát vào nhau gần như là ôm, nàng đứng xoay mặt ra ngoài để trông chừng...

Tần Ngự nhìn xung quanh để tìm bóng dáng các nàng, nổi giận nói...

" Chia ra tìm bọn chúng cho ta..."

" Ân, bang chủ..."

Sau đó bọn mỗi người một hướng tản ra... nàng đỡ hấn ngồi xuống... nhìn vết thương trên bả vai hấn đang chảy ra rất nhiều máu không hiểu sao trong lòng nàng chợt cảm thấy nhói lên... là vì hấn đã đỡ mũi kiếm cho nàng nên nàng cảm động, hay vì hấn và nàng có quan hệ đồng minh với nhau nên nàng cảm thấy đau khi hấn bị thương, hay là vì nàng và hấn là sư huynh muội nên nàng cảm thấy lo lắng, hay vì một lý do nào khác... nàng không biết.... nàng vội vàng xé một miếng vải cầm máu lại cho hấn...

" Đứng cử động..."

Có thể vết thương trúng động mạch làm chảy nhiều máu... hấn nhắm hờ mắt nhưng lại nhìn thấy hết biểu cảm trên mặt của nàng... dù vì lý do gì đi nữa thì nàng cũng là đang quan tâm hấn... không hiểu sao hấn thích cảm giác nàng đụng chạm vào thân thể hấn... nếu là những nữ nhân khác sợ là đã bị hấn một chưởng đánh bay rồi.... mùi hương dịu nhẹ trên cơ thể nàng làm hấn thấy thoải mái... hấn mở mắt cuối đầu nhìn nàng.... dù là dưới ánh trăng nhưng nàng ngồi gần như vậy hấn có thể quan sát rất rõ từng đường nét trên gương mặt nàng... đôi mắt to tròn đen láy đang tập trung băng bó vết thương trên người hấn... đôi lông mi dài đen... cái mũi nhỏ cao thẳng tắp...đôi môi nhỏ tinh xảo hồng phấn... làn da trắng nõn mịn màng... dưới ánh trăng huyền ảo nhẹ nhàng và đẹp của nàng làm hấn cảm thấy chói mắt... nàng quá xinh đẹp thậm chí lúc này so với mặt trăng trên cao kia còn đẹp hơn bội phần...

Nàng vừa băng bó xong ngước mặt lên đã chạm ngay ánh mắt nóng bỏng này của hấn làm nàng có hơi mất tự nhiên... sao hấn lại nhìn nàng bằng ánh mắt như vậy... nàng quay mặt tránh ánh mắt của hấn... nàng nhìn xung quanh nói...

" Bọn họ đi rồi... chúng ta cũng về thôi..."

" Được..."

Nàng đỡ hấn đứng dậy... thi triển khinh công rời đi... nên đã không để ý trên nóc một ngôi nhà gần đó có một nữ tử y phục màu lam đang ngồi... nãy giờ vẫn nhìn theo hai người đến khi rời đi... khuôn mặt không cảm xúc... nhưng mắt nàng lại ánh lên tia u buồn khó tả.... môi nàng nhấp nháy nói gì đó rất nhỏ tựa như hòa vào hư không..

" Thoáng qua bị nuốt vào rồi đột ngột khởi ra trong gió....

Bay vào vang sáo sạt trong lá cây....

Thần bí cảnh trong mơ vận vẹo thời gian...

Phong ấn bị hóa giải... Thời không bánh xe cuộn cuộn tiến về phía trước....

Đem vận mệnh đồ lên bên bờ vách núi...

Lựa chọn đặt móng tương lai...."

-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Lý Do Trở Về

* PHỦ CUNG THÂN VƯƠNG* " Cộc... cộc... cộc... hí hí hí..."

Chiếc xe ngựa dừng lại trước cửa phủ Cung Thân Vương... một nữ tử y phục xanh lam đưa tay vén màn cửa bước xuống, khuôn mặt xinh đẹp vô cảm làm tăng thêm khí chất cao quý trên người nàng... theo sau nàng là một nữ tử khác, môi nàng nở nụ cười vui vẻ hào hứng, dung mạo nàng xinh đẹp, hoạt bát, đáng yêu... khác với nữ tử y phục xanh lam làm người ta cảm thấy thanh khiết thì nàng mang một vẻ đẹp tươi vui, đầy sức sống... tuy hai người mang hai vẻ đẹp trái ngược nhau nhưng khi hai người đứng bên cạnh nhau lại tạo nên một vẻ đẹp vô cùng hài hòa... hai nàng bước đến bậc tam cấp trước cửa phủ... nữ tử y phục xanh lục chạy nhanh đến trước cánh cửa đang mở hờ... nàng đưa đôi mắt trắng đầy tò mò cùng háo hức nhìn vào khung cảnh bên trong phủ... nữ tử y phục xanh lam điem tít theo sau...

Khoảng sân rộng rãi phía trước trồng rất nhiều cây cảnh và vài cây hoa khác... ánh nắng mặt trời nhẹ nhàng rơi qua những kẽ lá trên trên cao, tạo thành từng cột sáng giăng xuống mặt đất... chính giữa là một lối đi dẫn vào chính sảnh...

" Đề ta đi báo với bọn họ là người đang ở đây nhé..."

Nữ tử y phục xanh lục quay đầu lại nói với nữ tử đang đi phía sau...

" Không cần đâu... có người đã biết rồi..."

Nữ tử y phục xanh lam nhẹ nhàng nói vừa gật đầu với mấy bóng người dưới bóng cây kia... có một người bước ra... y phục màu trắng thanh khiết trùng với làn da trắng ngọc, mái tóc đen dài được búi gọn phía sau cổ định bằng những chiếc trâm ngọc nhưng vẫn có vài sợi tóc bị tuột ra thả tự do trong gió... khuôn mặt nàng hiện lên một nét cười nhẹ... cũng gật đầu chào lại...

" Lâu không gặp... tiểu Tuyết..."

Tiểu Linh y phục màu hồng hoa anh đào cũng từ dưới bóng cây bước ra, môi nàng cười vui vẻ khi nhìn thấy người vừa bước vào... đi bên cạnh nàng là một nam hài tử y phục xanh nhạt, tuy khuôn mặt còn non nớt nhưng lại khá tuấn tú, cả người toát ra sự phóng khoáng của bậc thư sinh, cũng nở nụ cười bất ngờ khi nhìn thấy Tuyết tí ti... tiểu Linh vui mừng nói...

" Tiểu Tuyết... người về lúc nào vậy... ta không tin được là người lại về sớm như vậy..."

" không có gì là không thể tiểu Linh... lâu không gặp đệ, Duệ nhi..."

" Ân, tí ti..."

Duệ nhi vừa nói còn khuyến mãi thêm một nụ cười tươi vô cùng sát gãi cho tiểu Tuyết... nàng nhẹ rũ mắt liếc cái tên đệ đệ đang hết sức phô diễn sự yêu nghiệt của mình kia...

" Thu nụ cười của đệ lại... Duệ nhi...ta dám chắc có cả ngàn tiểu thư đã đổ rập bởi nụ cười đó của đệ... nhưng thật tiếc... ta không nằm trong số đó..."

Duệ nhi bĩu môi phản kháng...

" Tí thật là không biết hưởng thụ mỹ nam gì cả... làm đệ mất cả hứng..."

" Ha ha ha... Duệ nhi... ta đã bảo với đệ rồi... tiểu Tuyết sẽ không dễ dàng bị đệ mê hoặc đâu..."

Tiểu Linh huyết cù chỏ vào tay Duệ nhi mỉm cười khinh thường... tiểu Tuyết của các nàng là ai kia chứ, sao có thể dễ dàng bị người khác thu hút được, mỹ nam đứng trước mặt nàng ấy chỉ như cỏ rác ven đường thôi, lâu lâu mới được dịp lên mặt tiểu đệ đệ này mà, nàng phải tận dụng chứ, sao có thể bỏ qua được.... Duệ nhi giậm chân tỏ vẻ không phục... rõ ràng cậu đã dùng chiêu này với rất nhiều tiểu thư nhà quan khác đều có tác dụng kia mà... sao có thể chứ... có lẽ sức thu hút của cậu vẫn không đủ... có lẽ cậu nên luyện đến trình độ chỉ một nụ cười có thể ngắt gãy trăm bông hoa... được... lúc nào ra ngoài phải luyện tập mới được... trong lòng Duệ nhi thầm quyết định...

Do nãy giờ mọi người chỉ chú ý đến tiểu Tuyết nên đã không chú ý đến nữ tử y phục màu xanh lục phía sau nàng... tiểu Yên nghiêng đầu hỏi tiểu Tuyết...

" Nữ tử đi phía sau người là ai vậy... tiểu Tuyết..."

" À... đây là..."

" Xin chào... tên ta là Vân Hàm Diệp... có thể gọi ta là tiểu Diệp... ta là bằng hữu của công... à không của tiểu Tuyết... rất vui được gặp..."

Tiểu Tuyết chưa nói hết câu đã bị tiểu Diệp giành giới thiệu... tiểu Linh và Duệ nhi bây giờ mới chú ý vị nữ tử mới bước ra từ sau lưng tiểu Tuyết kia...

" Rất vui được gặp tiểu thư... cứ gọi ta là tiểu Linh, bên cạnh ta là Duệ nhi, còn kia là tiểu Yên..."

Tiểu Yên và tiểu Linh nhẹ nhàng gật đầu chào, còn Duệ nhi thì chấp tay cúi chào đúng chất một thư sinh nho nhã.... tiểu Tuyết nói...

" Tiểu Diệp sẽ ở phủ chúng ta một thời gian... mà nghĩa phụ và nghĩa mẫu đâu rồi..."

Tiểu Yên đi lại ngồi vào cái bàn đá dưới bóng cây lúc nãy... tay vươn ra lấy quyển sách đọc... chậm rãi đáp...

" Hai người họ có việc phải ra ngoài... nên sẽ không ở trong phủ một thời gian... "

" Vậy sao... tiểu Linh, Duệ nhi... Tiểu Diệp mới tới hai người đưa nàng đi thăm quan vương phủ một chút đi... tiện thể thu xếp một căn phòng cho nàng.. "

" Được... "

Ba người tiểu Linh, Duệ nhi và tiểu Diệp cùng nhau ly khai khỏi chính viện.... lúc này tiểu Yên mới nhận nhạ đáp...

" Mặc Lâm đang bị bệnh, ngươi đi xem xem giúp ta thế nào... "

" Ngươi gọi ta về là vì chuyện này sao... "

Tiểu Tuyết nhăn mày hỏi... nức cười... hần ta là người nàng không vừa mắt có được không... sao nàng phải đi chữa bệnh cho kẻ thù của mình chứ... mà vốn dĩ hần ta cũng đâu có bệnh mà phải chữa chứ... tiểu Yên nhìn khuôn mặt hơi nhăn của tiểu Tuyết thì thở dài... thật ra nàng cũng không phải không biết tiểu Tuyết không thích Mặc Lâm, nhưng biết là sao được, Mặc Lâm cũng là sư phụ của nàng... không thể không quan tâm được...

" Cũng không phải... đó chỉ là một lý do phụ thôi... khi ngươi khám bệnh xong chúng ta sẽ bàn vào việc chính... ta chờ ngươi ở phòng... "

" Ta biết rồi... "

Tiểu Tuyết nhẹ nhàng quay người hướng viện của Mặc Lâm đi tới... khuôn mặt lúc này còn hơi nhăn giờ đây lại không một tia cảm xúc... dường như khuôn mặt khó chịu lúc này không phải là của nàng... tiểu Yên cũng đứng dậy đi về Thiên Linh các...

-
-
-
-
-
-
-
-
-
-

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Công Khai Trở Mặt

* CHÂN LỘ CÁC *

Chân Lộ các là nơi ở của Mặc Lâm trong phủ Cung Thân Vương... nơi này khá là thanh tĩnh, ngoài khoảng sân nhỏ phía trước còn có một mảnh đất rộng phía sau rất thích hợp để luyện công, còn lại đình đài lầu các cũng rất ít... tiểu Tuyết đi men theo con đường nhỏ vào viện... tên Mặc Lâm cũng có hứng trông rất nhiều cây thảo dược... nhưng theo nàng thấy thì các loại cây này chỉ dùng để bồi bổ cơ thể, tăng cường khí lực... nói chung là các loại cây giúp ích cho việc luyện tập võ công ngoài ra chẳng có gì...

Khi đến phòng của Mặc Lâm, nàng không gõ cửa mà đẩy cửa vào luôn... vì nàng biết có gõ cũng không tác dụng gì... bị nàng hạ độc dược như vậy mà còn xuống giường được thì đúng là hần không phải con người... nàng ngồi xuống một cái ghế bên cạnh giường, khoanh tay trước ngực, mắt quan sát người đang nằm trên đó... quả nhiên đúng như nàng nghĩ... hần bị hành hạ đến mặt cũng tái xanh... hốc hác chứng tỏ đã rất nhiều lần bỏ bữa... hừm. đáng đời ngươi... dám làm tiểu Yên bị thương...

" Nha đầu... là ngươi hạ độc ta... "

Do mãi suy nghĩ nên nàng không để ý người trên giường đã tỉnh từ lúc nào... Mặc Lâm mở đôi mắt mệt mỏi nhìn nàng... nàng lạnh nhạt nhìn hắn nói...

"Vậy là ngươi biết sao... ta cũng không ngại nói với ngươi... những kẻ ta không vừa mắt đều không có kết cục tốt đẹp... kẻ cả là ai đi nữa cũng không có ngoại lệ..."

"Ta muốn biết lý do... tại sao ngươi lại ra tay với ta..."

Giọng nói Mặc Lâm thều thào như đã dùng hết sức để nói... nàng nở nụ cười lạnh nhìn hắn...

"Lý do... rất đơn giản... vì ngươi làm tiểu Yên bị thương..."

Mặc Lâm ánh mắt phẫn nộ nhìn nàng...

"Bị thương thì đã sao... người luyện công đều không tránh khỏi... chịu một chút đau đớn để có được kết quả tốt thì đó là cái giá phải trả..."

"Câm miệng cho ta... ngươi thì biết gì mà nói... cả đến ta còn chưa một lần làm tiểu Yên bị thương dù chỉ một chút... ngươi nghĩ ngươi là ai mà có cái quyền đó... ta nói cho ngươi biết... cho dù tiểu Yên mất dù chỉ là một giọt máu ta cũng không tha cho ngươi... ngươi nên cảm thấy may mắn vì là sự phụ của tiểu Yên... nếu không bây giờ ngươi cũng không còn mạng để nói chuyện cùng ta... hừm... nhớ rõ, đây là lần cuối cùng ta nương tay cho ngươi.. nếu còn có lần sau ta sẽ bắt ngươi phải trả giá..."

Nói xong nàng ném cho hắn một lọ sứ nhỏ rồi xoay người ra khỏi phòng... Mặc Lâm nằm trên giường đang cố tiêu hóa hết các lời nàng nói... qua lời nói của tiểu nha đầu kia có thể thấy Yên nhi rất quan trọng với nàng ta... nhưng một sát thủ đã từng người nghe người sợ như hắn đây mà bây giờ lại bị một tiểu hải tử vất mũi chưa sạch buồng lời đe dọa sao... nếu người trong thiên hạ mà biết chẳng phải là mặt mũi của hắn không phải mất hết sao... xú nha đầu tử nầy ta và ngươi không đội trời chung với nhau....

Và cũng kể từ đó tiểu Tuyết và Mặc Lâm đã công khai trở mặt nhau...

* THIÊN LINH CÁC*

Tiểu Tuyết đẩy cửa bước vào... đi từ từ đến các bàn lớn đặt ở gần cửa sổ... tiểu Yên ngồi trên ghế mắt chăm chú quan sát một tờ giấy trên tay...

"Đó là thư ngươi lấy được từ trong tay của hắn sao..."

Mắt tiểu Yên vẫn không hề ngước lên nhìn người vừa bước vào phòng... chỉ nhàn nhạt đáp...

"Đúng vậy... nhưng... có một điều đáng kì lạ là trên tờ giấy này không hề có một chữ hay ký hiệu nào..."

"Không có sao... ngươi chắc chứ..."

Tiểu Tuyết vươn tay lấy mảnh giấy trên tay tiểu Yên lên xem xét...

"Ta thất vọng tại hắn ta lại trả một cái giá lớn cho việc lấy một tờ giấy trắng như thế này... ta không thể tìm ra manh mối gì dù đã nhìn xem nó mấy ngày nay... thật đúng là thất bại..."

"Ta không chắc đâu... tiểu Yên..."

Tiểu Tuyết nở nụ cười tự mãn... trao tờ giấy lại trong tay tiểu Yên... tiểu Yên thất vọng nhìn tiểu Tuyết...

"Ngươi nói vậy là có ý gì..."

"Ngươi gửi thư mà xem... trên giấy có một mùi thơm rất đặc biệt... nếu đây là giấy bình thường thì không thể có mùi thơm như thế này được..."

Tiểu Yên đưa tờ giấy lên mũi... đúng là có một mùi thơm rất kỳ lạ... nàng đưa ánh mắt nhìn tiểu Tuyết như mong chờ câu nói tiếp theo...

"Vì để bảo vệ các thông tin mật... người ta đã chế ra một loại mực khi viết lên giấy có tác dụng làm ẩn chữ... như thế thông tin được truyền đi sẽ được bảo mật... vì vậy, nếu trong quá trình truyền thư có gặp sự cố thì thông tin cũng sẽ được bảo mật một cách tuyệt đối..."

"Ồ, tiểu Linh... ngươi có thể tham gia với ta và tiểu Tuyết nếu thật sự là ngươi đang nghe lén..."

Tiểu Yên nói mặc dù không quay đầu lại... tiểu Tuyết ngừng nói... lạnh nhạt tìm một cái ghế ngồi xuống...

Qua những ô cửa của phòng, tiểu Linh có thể nghe được giọng nói vọng ra từ trong phòng, tiểu Linh đẩy cửa bước vào... đầu cúi gằm, nàng cảm thấy mặt nàng nóng rực, xấu hổ và thật lạ cả tức giận nữa, mặc dù nàng không biết là giận vì bức tiểu Yên bắt quả tang mình nghe lén hay giận chính mình đã dễ bị phát hiện như thế... giọng nàng lí nhí hỏi...

"Sao ngươi biết ta ở bên ngoài?..."

Tiểu Yên bình thản nói...

" Trước hết... ta đoán là người sẽ ở ngoài đó... người là một nữ tử hoạt bát và có tính hiếu kỳ với thế giới xung quanh... và những việc trốn khỏi phủ ra ngoài mỗi khi rảnh rỗi gần đây cho thấy người không để ý gì đến luật lệ thông thường...thứ hai, ta cảm thấy có một làn gió nhẹ thổi vào giữa khoảng hở của các cánh cửa sổ... khi người đứng bên ngoài, mặc dù không ai thấy người, bóng người cũng không hề hắt vào... nhưng người người sẽ cảm gió... khi ta không cảm giác được làn gió trong vài giây thì ta đoán là vật gì đó đã cản nó... và thủ phạm rõ nhất chắc chắn là người rồi..."

" Người có giận ta không..."

Tiểu Linh hỏi mặc dù vẫn cúi đầu... tiểu Yên nhìn tiểu Linh đang cúi gằm đầu mỉm cười...

" Không hề..."

" Tiểu Yên sẽ rất giận... nếu người vô ý để bóng mình hắt lên trước cửa sổ..."

Tiểu Tuyết tay nhẹ nâng tách trà lên miệng uống... giọng ân cần nói... tiểu Yên đồng tình...

" Đó chính là việc thể hiện lỗ hổng kiến thức về hình học không chấp nhận được... và đó cũng thể hiện mình không có khả năng đoán trước những kết quả ngoài dự tính của việc đang làm..."

" Người đang chọc quê ta phải không..."

Tiểu Linh bắt bẻ... nhưng tiểu Yên cũng gật đầu thừa nhận...

" Có một chút... và cũng chỉ muốn tốt nhất cho người thôi... người đã nghe được gì rồi..."

Tiểu Linh nhún vai...

" Chuyện về lá thư không chữ và lý do tại sao lại được bảo vệ bằng cách ẩn chữ..."

Tiểu Yên liếc nhìn tiểu Tuyết bên kia và khẽ nhủ mày.... Tiểu Tuyết không quan tâm đến cái nhủ mày kia là dành cho nàng... tiếp tục hơ trên lửa một thanh trầm hương...

" Để làm hiện chữ... có rất nhiều cách như soi dưới ánh trăng, ngâm trong nước, hơ trên các vật nóng như lửa, khói...v.v... đối với tờ giấy này ta nghĩ là nên hơ trên khói của hương trầm... đây người thử xem..."

Tiểu Tuyết bỏ một khúc hương trầm vào lư hương đặt trên bàn tiểu Yên đang ngồi... tiểu Yên chậm rãi hơ tờ giấy trên lửa ba, bốn lần... đúng như lời tiểu Tuyết nói... chữ trên mặt giấy từ từ xuất hiện... nhưng đó không phải là chữ thông thường... mà là một dãy ký tự vô cùng kỳ lạ.....

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Lệ Huyền Quận Chúa Hồi Kinh

* THIÊN LINH CÁC*Trong một cái đình cạnh hồ sen...

" Tiểu Tuyết... đó là loại trà gì vậy... ta chưa bao giờ thấy người pha bao giờ..."

Tiểu Linh tò mò nhìn ly trà lấp lánh trên tay tiểu Tuyết... tiểu Tuyết chậm rãi giải thích...

" À, đây là tắc và trà Cẩm quỳ xanh... Cẩm quỳ sẽ biến thành màu xanh khi pha... và nếu đợi một chút, nó sẽ chuyển thành màu tía... khi vắt thêm một chút tắc vào... nó sẽ lấp lánh những sắc hồng tuyệt đẹp... đây... như thế này..."

" Huyền bí ghê, tiểu Tuyết... đây là lần đầu ta thấy đây... thật đẹp..."

Tiểu Linh nâng trên tay ly trà cẩm quỳ ngắm nhìn... đây là lần đầu tiên nàng thấy tiểu Tuyết pha trà kiểu này... tiểu Tuyết nghiêng đầu nhìn tiểu Yên đang gục đầu lên bàn ngủ, nàng hơi nhăn mày hỏi tiểu Linh...

" Tiểu Linh... tiểu Yên ngủ bao nhiêu tiếng trong ngày rồi..." Tiểu Linh chậm rãi đặt tách trà xuống bàn, suy nghĩ nói...

" Theo ta thấy thì chín hay mười tiếng gì đấy... nhưng sao người lại hỏi chuyện này... người cũng biết thừa tiểu Yên là một con sâu ngủ cơ mà..."

" Cũng không có gì, dù sao ngủ ngày nhiều quá thì cũng không tốt..."

Nói rồi nàng tiếp tục pha trà...

-

-

*****

* THANH NHÃN LÂU*

Trên một căn phòng riêng biệt tại lầu hai, căn phòng đơn được trang trí hài hòa đẹp mắt nhưng không kém phần xa hoa, bên chiếc bàn được đặt gần cửa sổ có bốn nữ tử đang ngồi... tiểu Yên toàn thân y phục màu trắng, thắt lưng bạch ngọc vô cùng trang nhã, vẫn một kiểu tóc đơn giản cài trâm ngọc, dựa lưng vào ghế, khuôn mặt xinh đẹp mà lạnh lùng chăm chú đọc y thư, lâu lâu lại vươn tay lấy một ly trà trên bàn chậm rãi thưởng thức... tiểu Tuyết bên cạnh gần cửa sổ y phục màu tím, đai lưng tử y, trên búi tóc cài trâm lưu ly chậm rãi châm trà... tiểu Diệp đối diện nàng y phục màu xanh lục, vẫn một kiểu tóc đơn giản, không kém phần tinh nghịch hoạt bát, mắt nàng chăm chú nhìn cảnh đường phố tấp nập, nhộn nhịp... bên cạnh nàng là tiểu Linh vận y phục màu hồng, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp nở một nụ cười vui vẻ, ấm áp như nắng xuân, cùng nữ tử bên cạnh quan sát đường phố náo nhiệt phía dưới...

Nghe nói hôm nay là ngày Lệ Huyền quận chúa hồi kinh sau ba năm canh giữ hoàng lăng, nên mọi người tập trung xuống phố để chào đón vị quận chúa này... mọi người trong kinh thành mấy ngày nay đều không ngừng bàn luận với nhau về Lệ Huyền quận chúa... nghe nói nàng ta rất xinh đẹp, tính tình lại rất dịu dàng, luôn đối xử hòa nhã với mọi người... không chỉ thế, tuy nàng ta mới mười sáu tuổi nhưng đã được người người xưng tụng là sứ giả của thần linh, thiếu nữ có thể cùng thần đối thoại, là người đứng đầu Tế Tự, được các đại sư coi trọng... Thiên vương quốc từ cô chí kim đã rất coi trọng, tôn kính và thờ phụng các vị thần, nên đối với vị quận chúa này đặc biệt coi trọng, cả đến hoàng thượng cũng phải nhường nàng ta đến mấy phần...

Tiểu Linh thắc mắc hỏi...

" Có thật là nàng ta có thể nói chuyện cùng thần không."

Tiểu Diệp khuôn mặt háo hức nhìn chăm chú xuống phố... quay lại nói với tiểu Linh bằng giọng khinh thường...

" Nàng ta có thể sao... căn bản là không có tư cách..."

Với thân phận phạm nhân mà có thể đối thoại cùng thần sao... thật không biết bản thân mình là ai... tiểu Diệp nàng cũng muốn xem cái gọi là thiếu nữ có thể cùng thần đối thoại đến tột cùng là như thế nào... nàng đưa mắt nhìn Công chúa đang nhân nhã, điềm tĩnh pha trà, những cảm xúc trên khuôn mặt được che dấu một cách hoàn hảo không ai có thể đoán ra nàng đang nghĩ gì, nhưng nàng cũng biết được Công chúa cũng rất muốn biết thực hư của chuyện này... sắp có chuyện hay để xem đây....

Tiểu Yên dời mắt khỏi y thư nhìn tiểu Tuyết...

" Ngươi nghĩ sao về nàng ta..."

Tiểu Tuyết cười nhạt cũng không trả lời, tiếp tục châm trà... nói nàng nghĩ sao đây, nàng có thể nghĩ gì sao... Lệ Huyền quận chúa sao, nàng ta căn bản cũng chỉ là một người trần mắt thịt, chỉ có thân phận hoàng tộc hơn người bình thường thôi... nhưng trước mặt các vị thần, một chút thân phận hơn người của nàng ta cũng không một chút đáng giá, cũng không thể phủ nhận nàng ta chỉ là một người phạm nhân...

-

-

*****

-

-

-

-

-

-

-

-

Chương 46: Trở Nên Đồng Loại

* KINH THÀNH* Trước cổng thành, xuất hiện một chiếc xe ngựa xa hoa, lồng lẩy cùng một đoàn binh lính thị nữ đi theo phía sau... nhìn qua cũng biết đó chính là xe ngựa của Lệ Huyền quận chúa... dân chúng kích động, tung hô không ngừng.

" Lệ Huyền quận chúa thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế...."

" Lệ Huyền quận chúa thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế..."

"..."

"..."

-

-

*****

* THANH NHÃN LÂU*

" Các ngươì nói xem... bọn họ tung hô như vậy có phải là cuồng nhiệt quá rồi không..."

" Ta cũng thấy như vậy... "

Tiểu Linh và tiểu Diệp nhìn xuống dân chúng đang điên cuồng tung hô dưới kia, tiểu Yên đưa mắt nhìn sang hai nàng kẻ xướng người họa kia thì lắc đầu chán nản, bình thường thì chỉ có mình tiểu Linh là hứng thú với những chuyện náo nhiệt này thôi... giờ lại thêm một tiểu Diệp, thật là.... tiểu Yên đứng dậy, nói với tiểu Tuyết...

" Ta phải thay mặt Cung Thân vương gia đón tiếp Lệ Huyền quận chúa... các ngươì có muốn đi cùng ta không..."

Tiểu Tuyết lắc nhẹ đầu...

" Ngôn linh của bọn họ rất hỗn loạn... không thích hợp với ta..."

Tiểu Linh thấy vậy, cũng quay qua nói với tiểu Yên...

" Tiểu Yên... ta có thể đi cùng ngươì không..."

Tiểu Yên gật nhẹ đầu...

" Được..."

Tiểu Linh lời kéo tay tiểu Diệp...

" Còn ngươì thì sao tiểu Diệp... có muốn xuống đó cùng ta không... ngươì rất thích náo nhiệt mà, không phải sao..."

Tiểu Diệp đưa mắt sang nhìn tiểu Tuyết rồi rất nhanh quay đầu lại nhìn tiểu Linh...

" Ta sẽ ngồi đây với công chúa... các ngươì đi đi..."

" Được rồi, vậy ngươì ngồi ở đây đi... nếu có chuyện gì vui nhất định ta sẽ kể lại cho ngươì..."

Tiểu Linh thấy vậy cũng không nói gì thêm, theo tiểu Yên rời đi... thấy hai người tiểu Yên đã đi xa, tiểu Tuyết như có như không nói...

" Không cần phải ở lại đây với ta... nếu ngươì muốn đi xem náo nhiệt ta cũng không ngăn cản... dù sao những việc náo nhiệt như vậy không phải lúc nào cũng có để ngươì xem..."

Tiểu Diệp lắc đầu phủ nhận...

" Không, không... ta muốn xem náo nhiệt nhưng cũng không đến nỗi cần phải xuống đó mới có thể xem được... ta ngồi ở đây cũng có thể mà... và lại phải chen chúc trong đám phàm nhân đó, thật sự khiến ta không thoải mái chút nào.. ta thích ngồi ở đây với người hơn, công chúa..."

" Vậy tùy người..."

Tiểu Tuyết nói rồi tiếp tục pha trà... tiểu Diệp chống tay lên thành cửa sổ tiếp tục quan sát bên ngoài... căn phòng rơi vào trầm lặng khác hẳn với sự ồn ào náo nhiệt bên ngoài..."

-
-

*****

* TRÊN PHỐ*

" Súc sinh, người có thả cái áo của lão tử ra không thì bảo..."

" Uông... uông...uông..."

" Ta nói thả ra kia mà... nếu người không chịu thả ra thì đừng trách lão tử ta..."

Lão tử lấy một cây gậy liên tục đánh vào con cầu đang cần lấy một góc áo của hắn, khuôn mặt ngăm đen khi tức giận càng lộ rõ ra vài nếp nhăn khiến khuôn mặt trở nên dữ tợn, con cầu bị đánh lại càng không buông, ngăm lấy vạt áo chặt hơn.... Những người xung quanh thấy vậy cũng đổ xô vào kẻ đánh người kéo, con phố bỗng chốc hỗn loạn...

" Dừng tay..."

Một giọng nói trong trẻo như tiếng chuông ngân tuy không lớn nhưng đủ để những người đang kích động kia dừng lại, người dân đồng loạt quay đầu nhìn chiếc xe ngựa rực rỡ xa hoa đang chạy tới kia, cả con phố vốn đang ồn ào náo nhiệt giờ im phăng phắc

Xe ngựa dừng lại, nha hoàn bước lên vén màn, một thiếu nữ vươn tay ra nắm lấy cánh tay của nha hoàn từ từ bước xuống... Thiếu nữ cười ngọt ngào, da nàng trắng nõn tựa gôm sứ không tí vết, khuôn mặt nhỏ nhắn cân đối, môi nhỏ mọng nước đỏ thắm như trái mọng vừa chín, mũi cao xinh xắn đôi mắt phượng nâu to tròn, mái tóc đen dài mượt như thác nước được vấn gọn cổ định phía sau đầu bằng một cây trâm tường vi, nàng vận y phục gấm hoa điểm vài họa tiết đơn giản mà thanh cao, thân hình nhỏ nhắn uyển chuyển bước xuống xe ngựa, tà váy theo bước đi của nàng mà lay động, toàn thân tỏa ra vô số mị lực câu hồn người đây đích thị là một mỹ nhân a.... khí chất quý tộc tỏa ra trên người nàng càng làm nàng trở nên tôn quý hơn hết.... dân chúng thất kinh...đây chẳng phải là Lệ Huyền quận chúa sao, là nữ nhân duy nhất trong Thiên Vương quốc có thể đối thoại được với thần linh sao...

Lệ Huyền quận chúa vừa đặt chân xuống đất, hướng dân chúng mỉm cười dịu dàng, ... dân chúng thấy vừa thấy nàng lập tức kích động quỳ xuống, hô to...

" Lệ Huyền quận chúa thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế..."

Nàng mỉm cười gật nhẹ đầu, phát nhẹ tay...

" Miễn lễ..."

Rồi nàng chậm rãi đi đến lão tử đang bị con cầu cần lấy một vạt áo kia.. nàng nhẹ nhàng quỳ xuống một gối ngang tầm với con cầu, đôi tay trắng nõn ngọc ngà vươn ra vuốt ve bộ lông xám, miệng nàng kề sát tai nó như đang nói gì đó... con cầu được nàng vuốt ve thì ra sức dụi vào bàn tay nàng, miệng nó cũng đã thả ra vạt áo của lão tử kia lúc nào không hay...

Dân chúng một lần nữa ngạc nhiên, này giờ bọn họ vừa đánh vừa kéo mà nó không chịu thả vạt áo kia ra, vậy mà chỉ với mấy câu và cái vuốt ve của Lệ Huyền quận chúa mà nó lại chịu thả ra, phải chăng đây là thần lực của các vị thần đã ban cho nàng... để nàng có thể nói chuyện và thấu hiểu với loài vật... người dân nghĩ vậy trong lòng lại tăng thêm phần sùng bái với vị thiếu nữ có thể đối thoại cùng thần kia....

Thị nữ Tố Nhi đứng bên cạnh Lệ Huyền quận chúa thì mặt lập tức cứng ngắt lại... không phải quận chúa rất ghét động vật mà đặc biệt là cầu sao... sao bây giờ lại... nàng đưa mắt nhìn đến dân chúng đang nhìn quận chúa với ánh mắt sùng bái kia thì rốt cuộc cũng hiểu tại sao quận chúa của nàng lại hành động như vậy... quận chúa ... người thật quá lợi hại a...

Lệ Huyền quận chúa tao nhã đứng dậy, khuôn mặt vẫn duy trì nụ cười ngọt ngào vui vẻ, giọng nói như tiếng chuông ngân lại một lần nữa cất lên...

" Mọi người, dưới mắt các vị thần, mọi vật đều như nhau không phân biệt sang hèn, cao thấp... tất cả chúng ta đều là những loài tạo vật do các vị thần dựng nên... vậy thì sao chúng ta lại không coi mọi thứ xung quanh ta trở thành đồng loại cùng thương yêu, giúp đỡ lẫn nhau... vì vậy, ngay lúc này đây tại sao chúng ta lại không thể biến mình trở thành đồng loại của tạo vật nhỏ bé này..."

Nói rồi nàng lại một lần nữa quỳ xuống bên cạnh con cầu, nói to...

" Hồi loài vật nhỏ bé... từ nay, người sẽ trở thành đồng loại của tất cả chúng ta..."

Chỉ là một câu nói, đàn chúng lại nghe như đó chính là thần dụ của các vị thần, không thể làm trái... tất cả dân chúng cùng nhau quỳ xuống tung hô các vị thần, và vị trí của Lệ Huyền quận chúa trong lòng dân lại được tăng lên, chỉ thị của nàng trở nên càng có giá trị đối với dân chúng...

-

-

-

-

-

-

-

*****

-

-

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Đệ Nhất Sứ Giả

* TRÊN PHỐ *

Trên con đường lớn gần kinh đô, cả đoàn người dân diễu hành chen lấn cả một con đường dài, ai ai cũng muốn được nhìn thấy Lệ Huyền quận chúa- người thiếu nữ có thể đối thoại cùng thần. Một đường đến hoàng cung dưới sự chào đón của nhân dân

Trước cổng hoàng cung, đoàn rước của triều đình đã đứng đợi sẵn sàng, dẫn đầu là ba người Nhị vương gia Thiên Vương Lãnh Thần, Tam vương gia Thiên Vương Lãnh Hàn, Tứ vương gia Thiên Vương Lãnh Phong, Thế tử Cung Thân vương Cung Minh Duệ, theo sau đó là các đại thần cùng văn, võ bá quan được xếp theo cấp bậc, Từ Yên và tiểu Linh vững đứng trong số đó.

Xe ngựa đi thẳng một đường tiến vào cung, bóng xe ngựa đã khuất sau ngã rẽ nhưng trước cổng thành dân chúng vẫn không ngừng tung hô, ca tụng. Họ xem sự trở lại của vị Lệ Huyền quận chúa như một điềm báo may mắn của một năm mới mưa thuận gió hòa, thái bình an khang...

Quan văn, võ xếp hai hàng thẳng tắp cùng tiến vào Càn Thanh Cung, trên ngai vàng, đương kim hoàng thượng Thiên Vương Lãnh Minh ngồi uy nghiêm hết sức có phong phạm của một bậc đế vương, đôi mắt phượng nâu thoáng thiên lên ý cười nhìn đoàn người đang tiến vào, bên tả là Đương Kim Thái Hậu Văn Diễm, còn bên hữu là Đương Kim Hoàng Hậu Sở Y Dương ... văn võ bá quan đồng loạt quỳ xuống...

" Ngô Hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế... Thái Hậu, Hoàng Hậu thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế..."

" Chúng ái khanh bình thân..."

" Tạ ơn Hoàng Thượng..."

Hoàng Thượng quét mắt nhìn một lượt những người có trong điện, ánh mắt nhìn đến Lệ Huyền, trầm ổn tuyên bố...

" Lệ Huyền quận chúa về kinh là một tin vui cho Thiên Vương quốc ta, ban chiếu cáo bố toàn thiên hạ miễn thuế một năm, những tội nhân giam trong tù tội nhẹ được thả tự do, tội nặng biến thành tạm giam... trăm mong Thiên Vương quốc chúng ta một năm mưa thuận gió hòa, quốc thái dân an..."

Chúng đại thần hành lễ...

" Hoàng thượng thánh minh..."

Thái hậu tao nhã hướng hoàng thượng thỉnh cầu...

"Hoàng thượng... khắp thiên hạ tìm được mấy ai có thể được cùng thần đối thoại như Huyền nhi... ta nghĩ nên phong tặng tước cho nàng..."

Hoàng thượng chậm rãi gật đầu đồng ý...

"Mẫu hậu nói rất phải... không biết chúng ái khanh có đồng ý hay không..."

"Hoàng hậu thánh minh... mong hoàng thượng ân chuẩn..."

"Vậy được, nếu chúng ái khanh đã đồng lòng như vậy trăm cũng không thể không đồng ý được..... Chiếu cáo thiên hạ... Lệ Huyền quận chúa hiền lương thực đức... lại được quần thần kính trọng, nhân dân không ai không kính phục... nay phong làm Đệ Nhất Sứ Gia Thiên Vương quốc, ban thưởng Hàm Phúc Cung, trăm ngàn lượng văn cùng một trăm tấm lụa thượng đẳng do Nam Dương tiến cống..."

Lệ Huyền quận chúa mỉm cười không kiên cưỡng, không siểm nhặn cung kính hành lễ...

"Lệ Huyền tạ ơn ân điển của hoàng thượng..."

"Mọi chuyện đến đây kết thúc... tối nay trăm sẽ mở một cung yến mừng Lệ Huyền quận chúa hồi kinh, quan lại từ tam phẩm đều được tham gia... bãi triều..."

Chúng quan thần đồng loạt quỳ xuống hành lễ...

"Ngô Hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế..."

-

-

*****

* PHỦ CUNG THÂN VƯƠNG- THIÊN LINH CÁC*

Đám Từ Yên ngồi xung quanh bàn trà, Từ Yên ngồi đọc y thư, bên cạnh tiểu Tuyết nhân nhả pha trà, tiểu Linh, tiểu Diệp, Duệ nhi ngồi trò chuyện... tiểu Linh khó hiểu nói...

"Các người nói xem... vị Lệ Huyền quận chúa đó có thật là có thể đối thoại cùng thần..."

Duệ nhi nhàn nhạt nói...

"Cái này thì đệ không biết... khi đệ sinh ra thì nàng ta đã đến Hoàng lăng ăn chay niệm Phật cầu phúc cho tiên đế rồi..."

Tiểu Diệp tay xoay xoay chiết phiến...

"Các người ăn nói hàm hồ... nàng ta sao có thể cùng thần đối thoại... căn bản đến từ các được nhìn thấy thần cũng không có..."

Từ Yên nhàn nhạt lên tiếng...

"Tiểu Diệp... cẩn thận lời nói, coi chừng có tai vách mạch rừng... đối với việc này ta đã nghe Thiên Vương Lãnh Hân nói... lúc vị quận chúa này mười một tuổi, có một ngày nàng ta chơi trong Ngự Hoa viên, đột ngột nói với nha hoàn của nàng ta 'Bác Tổng sắp tiến quân xâm chiếm Thiên Vương Quốc chúng ta, các vị thần ban thân dụ cho ta biết', lúc đó các nha hoàn chỉ tưởng là lời nói đùa của quận chúa nên không mấy quan tâm, không lâu sau quả thực có tin từ biên cương Bắc Tông tiến quân xâm chiếm. Nếu như chỉ một lần thì có thể nói là may mắn như không lâu sau nàng ta lại nói, 'Nước sông Tây Hạ sắp dân cao, nếu không mau chóng đắp đê e rằng sẽ mang đến cho Thiên Vương quốc nạn diệt vong', tiên hoàng tuy không tin nhưng cũng không dám coi thường, lập tức ban thánh chỉ trong toàn dân đắp đê quanh sông, thật không ngờ đúng như lời tiên đoán, đê vừa đắp xong thì cũng là lúc nước sông Tây Hạ dân cao, Thiên Vương quốc nhờ đắp đê ngăn lũ mà đã vượt qua trận đại hồng thủy lớn trong lịch sử dựng nước.... người nghĩ xem nhưng chuyện này có thể tin được không tiểu Tuyết..."

Tiểu Tuyết đã pha trà xong chậm rãi rót trà ra từng ly...

"Ta không biết... trên thế gian này không thiếu những điều kỳ lạ, vượt ngoài sức hiểu biết của con người, có nhiều thứ chúng ta không tin lại xảy ra... nhưng, cũng có những thứ chúng ta tin lại không bao giờ xảy ra... mọi quyền quyết định nằm trong tay các vị thần là người bao quát căn khôn ra thì không một ai biết... nhưng người yên tâm... ta sẽ điều tra về việc này, có thể hơi mất thời gian một chút..."

Từ Yên cũng không nói gì thêm, nàng quay qua đám người tiểu Linh nói...

"Chẳng phải hoàng thượng nói tối nay sẽ tổ chức cung yến sao... ta nghĩ nếu bây giờ các người không đi chuẩn bị một chút thì sẽ không kịp đâu... ta không muốn phải đi tới từng phòng để nhắc nhở các người đến đúng giờ..."

Tiểu Diệp cười cười hỏi tiểu Tuyết...

" Công chúa... có phải hay không ta cũng được tham dự..."

Tiểu Tuyết gật đầu...

" Tất nhiên là được nếu người muốn tham gia..."

Tiểu Diệp cười vui vẻ ra mặt nói...

" Thật hay quá..."

-
-
-
-
-
-

*****

Thông báo:

Chào các bạn đọc giả, tớ đã thi xong và quyết định đăng truyện trở lại nhưng do nhiều lý do cá nhân và máy tính nhà tớ đã bị hỏng mà tớ không thể đăng chuyện thường xuyên được, mong mọi người thông cảm cho tớ.

Chương này là tớ đăng vội trong quán Net mà tớ chỉ trả tiền có một tiếng thôi nên có chỗ nào sai chính tả, lỗi logic hay mắc một số lỗi nào đó thì mong mọi rộng lòng bỏ qua giúp tớ.

Tuy lịch đăng có chút chậm hơn so với các chương khác nhưng mong mọi người vẫn thường xuyên đón đọc truyện của tớ.

Cảm ơn mọi người đã đọc hết dòng thông báo này.* cuối đầu*

-
-
-
-
-
-

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Cung Yến- Tranh Đấu

* CÀN THANH CUNG*

Càn Thanh Cung được trang hoàng hết sức lộng lẫy, các quan đại thần cùng phu nhân, các tiểu thư, công tử có chức quan từ tam phẩm trở lên không ai không có mặt. Lâu lâu mới có được một dịp được vào hoàng cung tham gia yến tiệc ai ai cũng không muốn bỏ qua cơ hội tốt được diện kiến thánh thượng, cùng các vương gia, công chúa, hoàng tử, quận chúa nếu có thể hiện tốt không chừng lại được hoàng thượng ban thưởng, được các vương gia, công chúa hay hoàng tử để ý thì có thể một bước lên mây thành phượng hoàng....

Ngồi ở vị trí cao nhất là Thiên Vương để Thiên Vương Lãnh Minh một thân long bào vô cùng uy vũ ngồi trên ngai vàng được chạm khắc hình rồng, phong phạm của một bậc đế vương tỏa ra trên người hẳn càng làm cho người người kính sợ mà không dám nhìn thẳng, cuối đầu rất mực tôn kính trước hắn. Bên tả là hoàng hậu một thân phượng bào đỏ thắm, chỉ thêu vàng làm nổi bật lên hình phượng hoàng trên y phục càng làm cho người cảm thấy địa vị của người mặt không hề bình thường, nét mặt cười hài hòa làm người thấy thật dễ chịu, hài hòa như nắng xuân.. Các vị quý phi nương nương khác ngồi một bên, khuôn mặt thanh tú, cùng nét cười dễ nhìn đẹp đến động lòng người.... Thái hậu ngồi bên hữu hoàng thượng, nét cười thêm phần cao hứng trên mặt ôn hòa đến vô hạn. Mặc Lâm là sự phụ của hoàng thượng đương nhiên có địa vị rất cao, khuôn mặt trầm ổn ngồi một bên cùng hoàng thượng nói chuyện gì đó.... Bên dưới các quan viên cùng gia quyến được sắp xếp ngồi theo thứ bậc từ cao xuống thấp.

Các nàng tiểu Yên, tiểu Tuyết, tiểu Linh và tiểu Diệp cũng đã tìm được một chỗ ngồi phù hợp, không biết là cố ý hay vô tình mà chỗ ngồi của các nàng lại vừa hay trước bàn của Tôn Như Ngọc đến vài bàn, Đàm Chiêu Nguyệt thì lại ngồi hơi xa với bàn các nàng.. ngồi cùng với các nàng là ba vị vương gia.... phải nói tiểu Yên và tiểu Tuyết là những người thích sự yên tĩnh, không muốn gây sự chú ý vậy mà các nàng lại ngồi cùng bàn với mấy vị vương gia này thì chẳng thể nào yên tĩnh nổi... nhìn xem ánh mắt của các vị tiểu thư không ngại mà liếc mắt đưa tình với mấy vị vương gia, không lâu lại lướt qua chỗ các nàng như muốn ăn tươi nuốt sống làm tiểu Yên vô cùng khó chịu, nàng quét ánh mắt sắc lạnh qua từng người các nàng khiến bọn họ không tự nguyện mà thu lại tầm mắt....

Tiểu Diệp trực tiếp bỏ qua những ánh mắt đang nhìn chằm chằm các nàng kia, tay chống cằm thích thú nhìn khắp Càn Thanh cung, không tiếc lời khen ngợi...

"" Ta thật không ngờ cung yên của con người cổ đại lại náo nhiệt đông vui như vậy... đúng thật là không thể nào tin vào mắt mình được a.. ""

Tiểu Linh bên cạnh đưa tay đỡ lấy chén trà tiểu Tuyết vừa rót, tao nhã uống trà mà nói...

"" Người lần đầu được thấy tất nhiên là rất ngạc nhiên rồi... ta đã từng thấy dự cung yên như thế này mấy lần rồi, giờ không thấy ngạc nhiên nữa... ""

Tiểu Diệp quay sang kéo kéo lấy tay áo của tiểu Linh, bộ dáng năn nỉ nói...

"" Linh Linh a... thật như vậy sao... vậy lần sau ngươi nhất định phải mang ta theo cùng a, nếu không ta sẽ bám lấy ngươi không tha nga... ""

Tiểu Linh vui vẻ gật đầu...

"" Được a, lần sau ta nhất định mang theo ngươi đi cùng... ""

Tiểu Diệp cao hứng ôm chầm lấy cánh tay tiểu Linh...

"" Ha ha ha.. cảm ơn ngươi tiểu Linh, ngươi thật là tốt... ""

Tiểu Linh lắc đầu cười cười, xem ra tiểu Diệp rất thích những nơi náo nhiệt như thế này, vậy lần sau nàng đi đâu nhất định sẽ mang tiểu Diệp theo cùng a...

Tiểu Yên chống một tay trên thành ghế miễn cưỡng chống đỡ thân thể tùy lúc có thể ngã xuống của nàng, nơi này thật ồn ào, đôi mắt không tự chủ mà khép hờ, thật là phiền não a, cảm giác này thật khiến nàng buồn ngủ không thôi, tiểu Tuyết khẽ đưa tay tạo một kết giới bao quanh các nàng, dù cho một tiếng nói cũng không thể lọt vào được.

Bên dưới một mảng náo nhiệt... một đoàn vũ nữ từ ngoài cửa điện bước vào bắt đầu nhảy múa giữa tiếng đàn sáo náo nhiệt... các quan viên cũng Được dịp tận hưởng không ngừng, còn có người tiện thể se duyên cho con cái bọn họ thành đôi, có người cùng trao đổi về công việc, bàn thế sự...

Từ ngoài cửa, Lệ Huyền quận chúa y phục màu vàng nhạt thêu họa tiết tinh xảo xinh đẹp điểm lệ, tay đeo những chiếc chuông nhỏ theo từng cử động của nàng mà vang lên... nàng bước từng bước nhẹ nhàng uyển chuyển mà đi vào bên trong điện, tất cả mọi người đều bị vẻ đẹp động lòng người của nàng mà không thể dời đi tầm mắt, nàng đến giữa điện, quỳ xuống hướng hoàng đế trên cao mà cung kính...

"" Ân sủng của hoàng thượng đối với Lệ Huyền mệnh mông như đại dương, cao lớn khôn cùng như thiên thanh, Lệ Huyền xin dâng một vũ khúc cầu cho Thiên Vương quốc chúng ta thái hòa, mãi mãi phồn vinh... ""

Hoàng thượng nét mặt trầm ổn, đôi mắt phượng nâu sâu thẳm không lộ ra một chút cảm xúc nào làm người không thể nắm bắt, chỉ thấy hắn thanh âm như cũ trầm ổn mà đầy uy vũ...

"" Hảo... ""

Lệ Huyền quận chúa tao nhã đứng dậy, trên hai tay từ khi nào đã xuất hiện hai dải lụa trắng, nhạc công cất tiếng đàn nhẹ nhàng mà trầm lắng, tuy không thể đạt được tới cảnh giới có thể xuất thần nhập quỷ nhưng tuyệt đối là không mấy ai sánh bằng. Giữa điện thân ảnh Lệ Huyền quận chúa uyển chuyển nhẹ nhàng mà linh hoạt, từng điệu vũ ngập tràn sức sống mạnh mẽ, hai dải lụa trắng trong tay theo điệu múa của nàng mà cùng gió bay lượn, tạo thành đường nét giống với một con rồng đang chuẩn bị bay lên trời cao, từng điệu múa nhẹ nhàng mà mạnh mẽ ngập tràn sức sống, tất cả mọi người trong đại điện ai nấy cũng vẻ mặt cao hứng thưởng thức điệu vũ của Lệ Huyền quận chúa. Khi điệu vũ kết thúc, cả đại điện vang lên một tràng dài tiếng vỗ tay khen ngợi...

Hoàng thượng ngồi trên ngai vàng trên cao, tuy khuôn mặt không biểu hiện quá nhiều cảm xúc, nhưng trên khuôn mặt tuấn mỹ vẫn hiện lên nét cười nhạt, gật đầu tán thưởng...

"" Điều vũ của Lệ Huyền không tệ, ban ngồi...""

Lệ Huyền quận chúa thì lễ một cái, nàng cuối thấp đầu nên không có một ai có thể nhìn thấy được biểu cảm của nàng là vui hay buồn, chỉ thấy nàng đứng dậy bước đến một chiếc ghế được chuẩn bị sẵn. Hoàng hậu cao hứng hướng hoàng thượng thỉnh cầu..

"" Hoàng thượng, cung yến náo nhiệt, mọi người cùng cao hứng, không bằng mời các tiểu thư phô diễn tài nghệ một chút, không biết ý hàng thượng thế nào..""

Lời hoàng hậu vừa nói ra thu hút không ít ánh mắt của mọi người trong điện, cơ hội được biểu diễn trên đại điện không phải lúc nào cũng có, nhất là bây giờ còn ở trước mặt hoàng thượng xuất ra tài năng, bọn họ có năm mơ cũng không dám bỏ qua, mọi người trong điện đồng loạt nín thở chờ sự ân chuẩn của hoàng thượng..

Thiên Vương Lãnh Minh một bộ dáng vạm vỡ năm không đổi, khuôn mặt anh tuấn phi phạm thủy chung không biểu hiện quá nhiều cảm xúc, dưới nhiều ánh mắt đang cùng hướng về mình, hắn vẫn khí phách, uy nghiêm凛凛 liệt như thường, đôi mắt phượng nâu sâu thẳm như có thứ gì chột lóe rồi cũng rất nhanh biến mất, giọng trầm ôn nói..

"" Tùy ý hoàng hậu...""

Hoàng hậu nghe được câu trả lời mong muốn trên mặt nét cười càng đậm đi vẻ vừa rồi của Lệ Huyền quận chúa thật sự không tệ, vẻ mặt cao hứng đó khiến nàng thật không vừa mắt, nàng muốn mượn cơ hội này dạy dỗ nàng ta một chút, cho nàng ta biết núi này cao còn có núi khác cao hơn, nàng không tin khắp kinh thành nhiều nữ nhân như vậy lại không có ai không sánh bằng nàng ta, bất quá nếu không có ai, nàng vẫn còn một quân cờ cuối cùng..

Các đại thần trong nhà có nữ nhi đều không khỏi cao hứng, mời nữ nhi của bọn họ phô diễn tài nghệ góp vui không phải nói trắng ra là để nữ nhi của bọn họ cùng nhau tranh đấu công bằng sao. Thường ngày bọn họ dạy dỗ chu đáo nữ nhi của mình như vậy cuối cùng cũng có cơ hội xuất ra cùng thiên hạ tranh tài, nữ nhi của họ được các lão sư, nương tử có tiếng tâm dạy bảo, không tin không thể làm rạng danh gia tộc, nếu không may thua cũng không làm mất mặt của bọn họ đi..

Các tiểu thư cũng vô cùng cao hứng, trong lòng âm thầm tính toán chuẩn bị tiết mục biểu diễn cho mình, bọn họ thường ngày trong phủ học tập, chịu không ít bao nhiêu là cực khổ, cuối cùng cũng có thể có cơ hội được phô diễn tài nghệ, lần này được biểu diễn trước mặt hoàng thượng cùng các vương công hoàng thất coi như cũng không phí công hằng ngày chịu thương chịu khó cố gắng học tập của các nàng đi..

Cả đại điện náo nhiệt hẳn lên, duy chỉ có một chỗ như cũ yên tĩnh ở một góc đại điện của các vị vương gia nào đó, một đám nữ nhân tranh tài, bọn họ cũng không phải chưa từng gặp qua, bất quá từ đầu đến cuối cũng chỉ là một màn nhạc nhẽo không có gì thú vị, đã biết trước kết quả thì hà tất gì phải tiếp tục quan tâm, nhưng ánh mắt lại không tự chủ hướng về nữ tử nào đó. Các nàng tiểu Yên, tiểu Tuyết, tiểu Linh và tiểu Diệp ngồi trong kết giới chống âm của tiểu Tuyết tạo ra, căn bản bên ngoài như thế nào đến vô luận náo nhiệt các nàng cũng không hề hay biết, tiểu Yên lạnh lùng không quan tâm nhắm đôi mắt đã không thể kiềm chế khỏi cơn buồn ngủ kia cùng đi đánh cờ với Chu Công, tiểu Linh và tiểu Diệp thì cùng nhau nói đủ thứ chuyện trên trời dưới đất, hoàn toàn không quan tâm bên ngoài đang náo nhiệt vì cái gì, tiểu Tuyết ngồi bên cạnh không lâu lại bồi thêm vài câu cùng các nàng cho đỡ nhàm chán.

Lệ Huyền quận chúa đối với cuộc tranh tài này cũng không quá là quan tâm, nhân nhả uống trà thưởng thức điểm tâm, tuy vậy nàng cũng thật sự muốn xem đám nữ nhân thấp kém kia có thể làm ra cái gì hay ho để có thể cùng nàng so sánh, tuy vậy trên mặt vẫn như trước nở một nụ cười ngọt ngào, nàng quả thật rất tò mò a.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Độc Nhất Vô Nhị

Các nữ tử lần lượt lên giữa đại điện phô diễn tài nghệ, người múa, người đàn, người hát, người làm thơ, người vẽ tranh... nói chung là muôn màu muôn vẻ, không hề tài nào thiếu, trong điện náo nhiệt không ngừng tiếng người vỗ tay, nói cười... nhưng có một chỗ từ đầu đến cuối vẫn im ắng như thường, chỉ có tiếng ly tách va chạm lẫn nhau và vài câu thơ ngắn thán dài thì ngoài ra một chút náo nhiệt cũng không có đó là bàn của bọn họ. Hai vị vương gia lạnh lùng kia ngoài công vụ ra thì hầu như không để ý bất cứ thứ gì nhưng ánh mắt lâu lâu lại không tự chủ hướng về nữ tử nào đó cùng bàn, nhị vương gia đã rời bàn từ lúc nào, Cung Minh Duệ thì đang cười cười nói nói với vài vị tiểu thư lễ phán, ngự sử. Tiểu Diệp đưa tay ngáp dài một cái chảy cả nước mắt.

“Thật là càng lúc càng nhàm chán a, làm ta cứ tưởng... hơ!!!”

Tiểu Linh bên cạnh chậm rãi rót một tách trà đưa cho tiểu Diệp, cười nói:

“Nhân nói chẳng sai: hy vọng càng nhiều thất vọng cũng thật nhiều, lúc đầu chẳng phải ta cũng đã nhất nhỡ người rồi sao.”

Tiểu Diệp đưa tay đón lấy ly trà của tiểu Linh, uống một ngụm nhỏ rồi nói:

“ Thật chẳng bằng một góc trên thần giới. Nhưng tiểu Linh, ta thấy ngươi có tham gia thì phải, ngươi tham gia tiết mục gì?”

Tiểu Linh cười cười:

“ Ách!, tiểu Diệp, cái đó... thật ra là Đồng Phương bảo ta ghi danh cho ngươi a.”

Tiểu Diệp hơi bất ngờ nói:

“ Cái gì! Ghi danh cho ta á, không phải chứ?”

Tiểu Linh cười nhẹ đáp:

“ Thật ra lúc đầu thấy các ngươi nhàm chán như vậy nên ta tính tham gia, nhưng lúc sau Đồng Phương nói ta ghi danh cho ngươi, ta tưởng là ngươi muốn nên...”

Tiểu Diệp thờ dãi, nhún vai nói:

“ Thôi vậy, cũng không còn cách nào khác, tiểu Linh, ta sẽ cho ngươi mở rộng tầm mắt”

“ Hào a, ta đây thật mỗi mắt mong chờ. Đồng Phương, ngươi sao vậy, có chuyện gì sao?”

Tiểu Tuyết như cảm nhận được gì đó, đưa ánh mắt nhìn quanh điện không dưới chục lần, nàng cảm giác có chuyện gì đó không tốt sẽ xảy ra, nàng hững hờ tiểu Linh một ánh mắt an tâm nói:

“ Không có chuyện gì, ngươi đừng lo!”

Tiểu Tuyết vươn tay lay nhẹ người Tử Yên, Tử Yên lơ mơ tỉnh giấc nhưng mắt vẫn nhắm tịt không chịu mở ra, chỉ là “ Ừm” nhẹ một tiếng, tiểu Tuyết cuối đầu xuống nói nhỏ vào tai nàng:

“ Tử Yên, ta đi kiểm tra bên ngoài một chút”

Tử Yên vẫn một bộ dáng lười biếng không muốn tỉnh giấc nhưng nàng(tiểu Tuyết) biết tuy bên ngoài bộ dạng Tử Yên ham ngủ như bên trong, tâm trí nàng ấy lại cảnh giác hơn bao giờ hết, những tiếng động tưởng như là nhỏ nhất khi Tử Yên an tĩnh, thính giác nàng ấy nhạy cảm hơn bao giờ hết, phải là người trong lúc ngủ bị ám sát biết bao nhiêu lần mới hình thành một bản năng tự vệ kinh người như vậy a....

Tiểu Tuyết cảm thán lắc đầu, biết sao đây nàng cũng không thể làm khác được, ai bảo nàng ấy là sát thủ cơ chứ. Tiểu Tuyết đưa hai ngón tay lên miệng nhấp nháy như đang nói gì đó, sau đó liền hóa thành đốm sáng nhỏ vụt tắt trong phút chốc, rồi nàng đứng dậy lặng lẽ rời khỏi đại điện.

Chính giữa đại điện, một vị tiểu thư cũng vừa hoàn tất bức họa của mình, đưa cho một tiểu công công đứng cạnh đó rồi thông thả cất bước về chỗ gia quyến của mình. Nụ cười trên môi tiểu Diệp càng rõ nét thêm mấy phần cộng thêm nhan sắc sinh đẹp của nàng thập phần rực rỡ, nàng đứng dậy khỏi ghế:

“ Cũng đến lượt ta rồi! Cảm giác phấn khích trong lòng ta lúc này thật không có gì có thể diễn tả nổi cả tiểu Linh.”

Tiểu Linh cười cười, cổ vũ cho tiểu Diệp:

“ Diệp Diệp, cố lên, tuyệt đối không được thua a!!!”

Tử Yên ngẩn đầu dậy ngồi ngay ngắn trên ghế, tay vuốt lại mấy ngọn tóc hơi mất trật tự trên mặt, môi nở nụ cười trào phúng, sắp có trò hay để xem rồi.

Tiểu Diệp một thân dựa gió mà đứng giữa đại điện, ánh mắt nàng kiên định, phẳng lặng không một gợn sóng, nét mặt thần nhiên còn có chút , cả điện lúc nào còn nao nhiệt giờ đây một tiếng động cũng không có, tất cả ánh mắt đều tập trung vào nữ tử vừa bước lên giữa điện, nhan sắc nàng kiều diễm như hoa làm nhân phát ghen tỵ, trang phục không được coi là sắc sỡ nhưng là thanh mát, thuần túy dịu dàng. Ở nàng phát ra một cái gì đó của sự hoạt bát, tươi mới của sức sống, sự hồi sinh.

Hoàng thượng Thiên Vương Lãnh Minh ngồi ở ngôi vị cửu ngũ chí tôn mà vạn người mơ ước, ánh mắt lạnh nhạt mà đem cả đại điện thu vào đáy mắt, hành động của mỗi người dù là nhỏ nhất cũng bị hắn tinh ý mà nhớ rõ, chỉ định nhìn một chút nhưng không ngờ lại nhìn thấy một khuôn mặt khiến hắn không thể nào rời đi được, là nàng, hắn đã thắc mắc rất lâu nàng làm sao có thể rời khỏi tầm cung của hắn một cách vô thanh vô thức như vậy, đến cả ám vệ hoàng gia cũng không phát hiện ra, hắn cho người điều tra tung tích của nàng nhưng một chút thông tin cũng không tra ra. Hôm nay cũng vậy, bất ngờ xuất hiện bên cạnh các quận chúa phủ Cung Thần Vương, nàng cùng bọn họ có quan hệ gì?

Mặc Lâm thấy đại đệ tử của hắn cứ nhìn chăm chú vào nơi nào đó nên cũng đưa mắt nhìn theo, thì ra là nhìn tiểu a đầu mới vào phủ, hắn cũng không để ý nữa, nâng ly rượu vừa được thị nữ rót đầy đưa lên miệng một hơi uống cạn.

Tiểu Diệp ngẩn cao đầu, nhìn hết thấy chung quanh, bên mặt từ lúc nào đã chuyển thành độ cong đẹp nhất, ngược mắt nhàn nhạt mà trong trẻo như nước. Nàng đứng giữa đại điện, thủy chung mang theo hoàn mỹ mỉm cười, con mắt chớp động đầy trò đùa dai quang mang, lập tức nàng xoay người xuống dưới, giữ chặt mình dất lảo đảo, đưa vạt váy xoáy lên làm lộ ra đôi chân nhỏ nhắn trắng nõn như tuyết, làm xong hết thấy động tác chuẩn bị nàng

mới đứng thẳng người, nhẹ nhàng gật đầu một cái với tiểu Linh. Trên tay tiểu Linh không biết từ lúc nào xuất hiện Cổ cầm ẩn ý mà phối hợp cùng tiểu Diệp.

Tiểu Diệp co lại cánh tay, nhẹ nhàng mà khớp hợp hai tay, lắc chân đeo từng cặp chuông nhỏ theo từng bước chân uyển chuyển của nàng mà phát ra những tiếng đin đang trong trẻo nhất, đúng lúc này, sau lưng âm thanh Cổ cầm thanh thúy thu về xa lạ nhịp nhàng cùng rung động. Trời đất tĩnh lặng không còn một tiếng động, thời gian dường như đã dừng lại ngay ở giây phút này, tất cả mọi người im lặng hồi lâu ở đó, vẫn không nhúc nhích.

-

-

*****

-

-

-

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.